

SERIE DE AUTOR

NEIL GAIMAN

OCEANUL
DE LA
CAPĂȚUL
ALEII

PALADIN

NEIL GAIMAN

Oceanul de la capătul aleii

Traducere din limba engleză de
Iulia Dromereschi

PALADIN

Pentru Amanda,
care a dorit să știe

„Amintirile mele din copilărie sunt foarte limpezi... Știam lucruri cumplite. Dar știam și că nu trebuie să-i las pe adulți să știe că știu. S-ar fi îngrozit.”

Maurice Sendak, dialog cu Art Spiegelman,
The New Yorker, 27 septembrie 1993

Era un iaz cu rațe, nimic mai mult – afară, în spatele fermei. Nu era foarte mare.

Lettie Hempstock spunea că era oceanul, dar eu știam că era o prostie; că veniseră de dincolo de ocean, din bătrânul ținut.

Mama ei spunea că Lettie nu-și amintește cum trebuie, că se întâmplase cu multă vreme în urmă și că, oricum, bătrânul ținut se scufundase.

Bătrâna doamnă Hempstock, bunica lui Lettie, spunea că amândouă se înșală, că acel loc care se scufundase nu era *cu adevărat* bătrânul ținut. Spunea că-și amintește ținutul cu adevărat bătrân.

Spunea că ținutul cu adevărat bătrân explodase.

PROLOG

Purtam un costum negru și o cămașă albă, o cravată neagră și pantofi negri, bine lustruiți și lucioși: haine care, în mod normal, m-ar fi făcut să mă simt nelalocul meu, de parcă aș fi purtat o uniformă furată sau de parcă aș fi pretins că sunt adult. De data aceasta, îmi dădeau o senzație de confort, într-un fel. Purtam hainele potrivite pentru o zi grea.

Mi-am făcut datoria dimineța, am spus cuvintele care trebuiau spuse, crezând în ceea ce spuneam, iar apoi, când totul s-a terminat, m-am urcat în mașină și am condus la întâmplare, fără o direcție anume. Aveam cam o oră de irosit până la întâlnirea cu alți oameni pe care nu-i mai văzusem de ani buni, până la alte strângeri de mână și o supradoză de ceai din cel mai bun serviciu de porțelan. Am condus pe drumurile șerpuitoare din Sussex, drumuri de țară pe care mi le aminteam doar pe jumătate, până când m-am trezit că mă îndrept spre centrul orașului, așa că am luat-o, la nimereală, pe alt drum, la stânga și apoi la dreapta. Abia atunci mi-am dat seama încotro merg, încotro mă îndreptasem de la bun început, și am clătinat din cap, uimit de propria mea prostie.

Mă îndreptasem spre o casă care nu mai exista de câteva decenii.

M-am gândit să mă întorc, în timp ce înaintam pe strada largă, care fusese cândva un drum pietruit mărginind un câmp de orz; să mă întorc și să las trecutul în pace. Dar eram curios.

Vechea casă, în care locuisem timp de șapte ani – de când aveam cinci și până când am împlinit doisprezece ani – fusese dăruită și o pierdusem pentru totdeauna. Casa cea nouă, pe care părinții mei o construiseră în capătul grădinii, între tufe de azalee și rondul de iarbă pe care îl numeam inelul zânelor, fusese vândută cu treizeci de ani în urmă.

Am încetinit când am văzut casa cea nouă. Pentru mine, avea să rămână casa cea nouă. Am oprit pe aleea de acces, uitându-mă la felul în care dezvoltaseră construcția pe baza arhitecturii din anii '70. Uitasem culoarea cărămizilor: era ciocolatie. Transformaseră

balconul mamei într-o grădină închisă cu două etaje. Am privit casa, amintindu-mi mai puțin decât mă așteptam despre anii adolescenței; fără zile bune, fără zile proaste. Locuisem acolo o vreme. Nu părea să facă parte din cine eram acum.

Am ieșit de pe aleea de acces în marșarier.

Știam că era timpul să mă îndrept spre casa animată și plină de veselie a surorii mele – care fusese ordonată și aranjată pentru a fi la înălțimea ocaziei. Aș fi vorbit cu oameni de a căror existență uitasem cu ani în urmă, iar ei m-ar fi întrebat despre mariajul meu (eșuat de un deceniu, o relație care se deteriorase lent, până la destrămare, așa cum pare să se întâmple de obicei) și dacă aveam o prietenă (nici vorbă; nici măcar nu eram sigur că eram capabil) și despre copiii mei (adulți acum, fiecare cu viața lui, le-ar fi plăcut să fie și ei aici). M-ar fi întrebat despre munca mea (e totul în regulă, mulțumesc, aș fi răspuns, pentru că niciodată nu știam cum să vorbesc despre ceea ce fac. Dacă aș fi putut vorbi despre asta, n-ar fi trebuit s-o fac. Sunt artist, uneori creez piese de artă adevărată, iar asta umple golurile din viața mea. Pe unele; nu pe toate). Am fi vorbit despre cei plecați dintre noi. Am fi pomenit morții.

Aleea îngustă a copilăriei mele era acum un drum negru, asfaltat, care servea ca zonă de delimitare a două proprietăți private întinse. Am înaintat pe alee, depărtându-mă de orașel. Nu era drumul pe care ar fi trebuit s-o apuc, iar asta m-a făcut să mă simt bine.

Drumul negru și lunecos a devenit îngust și șerpuitor, transformându-se în aleea pe care mi-a aminteam – de pământ terasat și pietre.

În scurt timp conduceam, lent și cu hopuri, pe o alee strâmtă, mărginită de ambele părți de muri și de trandafiri sălbatici, acolo unde nu crescuse alunișul sau gardul viu sălbatic. Aleea era întocmai cum mi-o aminteam, spre deosebire de toate celelalte lucruri.

Am trecut de ferma Caraway. Mi-am amintit cum o sărutasem pe Callie Anders, pe când aveam șaisprezece ani. Era roșie în obraji și avea părul blond. Locuise acolo împreună cu familia, înainte să se

mute în Shetlands. Nu aveam s-o mai văd sau s-o mai sărut vreodată. Apoi, nimic altceva decât câmpuri, de ambele părți ale drumului, întinzându-se pe o distanță de aproape un kilometru și jumătate: o încâlceală de fânețe. Încet-încet, aleea se pierdea. Mă apropiam de capăt.

Mi-am amintit-o înainte să dau colțul și s-o văd, în toată splendoarea cărămizilor roșii: ferma Hempstock.

M-a luat prin surprindere, deși acolo se terminase aleea, dintotdeauna. N-aș fi putut înainta. Am parcat mașina pe o latură a curții fermei. Nu aveam niciun plan. Mă întrebam dacă, după toți acești ani, mai locuia cineva acolo; sau, mai exact, dacă familia Hempstock mai locuia acolo. Părea improbabil, însă, din câte îmi aminteam, fuseseră niște oameni neobișnuiți.

Mirosul de bălegar de vacă mă izbi imediat ce am coborât din mașină. Am traversat în pas vioi curtea, îndreptându-mă spre intrare. Pentru că n-am reușit să găsesc soneria, am ciocănit. Ușa nu fusese zăvorâtă bine, așa că s-a deschis ușor sub cadența degetelor mele.

Fusesem aici, nu-i așa – cu mult timp în urmă? Eram sigur că fusesem. Amintirile din copilărie sunt uneori camuflate și ascunse de lucrurile care se întâmplă mai târziu, ca niște jucării uitate la fundul unui dulap supraaglomerat al unui om mare, care nu se pierd niciodată. Am rămas pe hol și am strigat:

— Hei! E cineva acasă?

N-am primit niciun răspuns. Am simțit miros de pâine coaptă, de mobilă cernită și de lemn vechi. Ochii mei se adaptau cu greutate la întuneric: i-am îngustat și mă pregăteam să mă întorc pe călcâie și să plec, când o femeie în vârstă a ieșit din holul slab luminat, ținând în mână o cârpă albă de șters praful. Părul său cărunț era lung.

— Doamna Hempstock? am întrebat.

Și-a înclinat capul într-o parte și m-a privit.

— Da. *Chiar* te cunosc, tinere, a spus ea.

Nu sunt tânăr – nu mai sunt.

— Te cunosc, însă lucrurile se cam încurcă la vârsta mea. Cine ești, mai precis?

— Cred că aveam cam șapte, poate opt ani, când am fost aici ultima dată.

— Erai prietenul lui Lettie? m-a întrebat zâmbind. Din celălalt capăt al aleii?

— Mi-ați dat lapte. Era cald, proaspăt muls.

Apoi mi-am dat seama câți ani trecuseră și am spus:

— Nu, n-ați făcut asta. Trebuie să fi fost mama dumneavoastră. Îmi pare rău.

Pe măsură ce înaintăm în vârstă, ne transformăm în părinții noștri. Dacă trăim suficient, vom vedea cum chipurile se repetă, în timp. Mi-o aminteam pe doamna Hempstock, mama lui Lettie, ca pe o femeie solidă. Femeia aceasta era slabă ca un băț și părea fragilă. Arăta la fel ca mama ei, femeia pe care o cunoscusem drept bătrâna doamnă Hempstock.

Uneori, când mă uit în oglindă, văd chipul tatălui meu, nu pe al meu, și-mi amintesc felul în care-și zâmbea sieși, privindu-se în oglindă, înainte să plece. *Arătați bine*, îi spunea reflexiei sale, aprobator. *Arătați bine*.

— Ai venit s-o vezi pe Lettie? a întrebat doamna Hempstock.

— E aici?

Ideea m-a surprins. Doar *plecase* undeva, nu? În America?

Bătrâna a clătinat din cap.

— Mă pregăteam să pun ceainicul pe foc. Ai vrea niște ceai?

Am ezitat. Apoi am răspuns că, dacă nu se supără, m-aș bucura să-mi arate mai întâi unde se află iazul cu rațe.

— Iazul cu rațe?

Știam că Lettie avusese un nume bizar pentru el. Îmi aminteam asta.

— Îl numea „mare”, ceva de genul ăsta.

Bătrâna a așezat cârpa pe dulap.

— Nu poți bea apă din mare, nu? E prea sărată. Ar fi de parcă ai bea sânge. Ți aduci aminte drumul? Poți ajunge acolo înconjurând casa. Urmează cărarea.

Dacă aş fi fost întrebat cu o oră înainte, aş fi spus că nu, nu îmi aminteam drumul. Nu cred că mi-aş fi amintit nici măcar numele lui Lettie Hempstock. Dar, stând pe holul acela, totul căpăta contur. Amintirile aşteptau după colţurile lucrurilor, ispitindu-mă. Dacă mi s-ar fi spus că aveam din nou şapte ani, pentru o clipă aproape c-aş fi crezut.

— Mulţumesc.

Am ieşit în curte. Am trecut de coteţ, de vechiul hambar şi pe lângă marginea câmpului, amintindu-mi unde mă aflam şi ce urma, şi bucurându-mă în sinea mea. Pajiştea era străjuită de aluni. Am cules un pumn de alune verzi şi le-am pus în buzunar.

Urmează iazul, m-am gândit. Trebuie doar să înconjur magazia asta şi-o să-l văd.

L-am văzut şi m-am simţit ciudat de mândru de mine, de parcă actul aducerii-aminte suflase departe cele câteva pânze de păianjen ale zilei.

Iazul era mai mic decât mi-l aminteam. Pe malul celălalt se afla o magazie mică, din lemn, iar pe cărare, o bancă foarte veche, grea, făcută din lemn şi metal. Şipicile care se cojeau fuseseră vopsite în verde cu câţiva ani în urmă. M-am aşezat pe bancă şi am privit apa în care se reflecta cerul, la mizeria de lintiţă care se adunase pe margini, la cele şase frunze de nufăr. Din când în când, aruncam o alună în mijlocul iazului, iazul căruia Lettie Hempstock îi spunea...

Nu-i spunea mare, nu-i aşa?

Lettie ar fi fost mai în vârstă decât mine acum. Era cu doar câţiva ani mai mare decât mine atunci, deşi vorbea atât de ciudat. Avea unsprezece ani. Eu... câţi ani aveam eu? Era după petrecerea nereuşită de ziua mea. Ştiam asta. Deci aveam şapte ani.

M-am întrebat dacă ni se întâmplase vreodată să cădem în apă. O împinsesem în iaz pe fetiţa ciudată care locuia în ferma de la capătul aleii? Mi-o aminteam în apă. Poate mă împinsese şi ea.

Unde plecase? În America? Nu, în *Australia*. Asta era. Un loc foarte îndepărtat.

Şi nu era mare. Era ocean.

Oceanul lui Lettie Hempstock.
Mi-am amintit asta și, odată cu asta, mi-am amintit totul.

Capitolul I

Când am împlinit șapte ani, nu a venit nimeni la petrecere.

Masa era încărcată cu jeleuri și tarte cu fructe. Fiecare invitat urma să poarte o pălărie de petrecere. În mijlocul mesei trona un tort, cu șapte lumânări. Pe el era desenată cu glazură o carte. Mama, care organizase petrecerea, îmi spusese că doamna de la cofetărie nu mai primise niciodată o comandă asemănătoare. De obicei, băieții voiau mingi de fotbal sau nave spațiale. Pentru mine desenaseră prima lor carte.

Când a fost clar că nu avea să vină nimeni, mama a aprins cele șapte lumânări de pe tort, iar eu am suflat și le-am stins. Am mâncat o felie. La fel au făcut sora mea și una dintre prietenele ei (amândouă participau la petrecere în calitate de observatori, iar nu ca invitați), iar apoi au luat-o la fugă, chicotind, spre grădină.

Mama pregătise jocuri tematice, dar cum nimeni nu era prezent – nici măcar sora mea – nu ne-am jucat. Am despachetat chiar eu hârtia de ziar din jurul pachetului *dă-l mai departe* și am descoperit o figurină Batman de plastic. Eram trist fiindcă nu venise nimeni la petrecerea mea, dar bucuros fiindcă aveam o figurină Batman și fiindcă un alt cadou aștepta să fie citit: un set cu cărțile Narnia, pe care l-am luat sus. M-am întins pe pat și m-am cufundat în lectură.

Îmi plăcea. Cărțile erau mai sigure decât oamenii, oricum.

Părinții mei îmi dăruiseră și un LP *Best of Gilbert and Sullivan* ca să-l adaug la cele două pe care le aveam deja. Îi adoram pe Gilbert și pe Sullivan de la trei ani, când sora mezină a tatei, mătușa mea, mă dusese să văd *Iolanthe*, o piesă plină de lorzi și zâne. Zânele erau mai ușor de înțeles decât lorzii. La scurt timp după aceea, a murit de pneumonie, în spital.

În seara aceea, tata s-a întors de la serviciu cu o cutie de carton. În cutie se afla o pisicuță neagră și moale, de sex nedefinit. Am numit-o imediat Pufica și am iubit-o sincer și din toată inima.

Pufica dormea noaptea cu mine în pat. Uneori vorbeam cu ea, când surioara mea nu era prin preajmă, și aproape mă așteptam să-

mi răspundă omenește. N-a făcut-o niciodată. Nu mă supăram. Pisicuța era afectuoasă și foarte curioasă, o bună prietenă pentru cineva care-și petrecuse ziua de naștere la o masă cu biscuiți cu glazură, blamanjea și tort, alături de cincisprezece scaune pliante goale.

Nu-mi amintesc să-i fi întrebat vreodată pe ceilalți copii de la școală de ce nu veniseră la petrecerea mea. Nu era nevoie să-i întreb. În fond, nu erau prietenii mei. Erau doar colegii mei de școală.

Mă împrieteneam foarte greu cu cineva.

Aveam cărți, și aveam și pisicuța. Urma să fim precum Dick Whittington și pisica lui, știam eu, sau, dacă Pufica s-ar fi dovedit deosebit de inteligentă, precum fiul morarului și motanul încălțat. Pisicuța dormea pe perna mea și chiar aștepta să mă întorc de la școală, stând pe aleea din fața casei, lângă gard. Asta până când, o lună mai târziu, a fost călcată de taxiul care l-a adus pe minerul de opale să locuiască la mine acasă.

Nu eram acolo când s-a întâmplat.

În ziua aceea, când am ajuns acasă de la școală, pisicuța mea nu mă aștepta. În bucătărie era un bărbat înalt și zvelt, cu pielea bronzată. Purta o cămașă în carouri. Bea cafea la masa din bucătărie – îi simțeam mirosul. Pe atunci, cafeaua era doar instant, un praf amar, maroniu închis, păstrat într-un borcan.

— Mă tem că s-a întâmplat un accident, mi-a spus vesel. Dar nu-ți face griji.

Vorbea clincănind, cu accent neobișnuit: era prima data când auzeam pe cineva vorbind cu accent sud-african.

Și el avea o cutie de carton în fața lui.

— Pisicuța neagră era a ta? a întrebat.

— O cheamă Pufica, am răspuns.

— Da. Așa cum am zis. Un accident. Nicio grijă. Am scăpat de cadavru. Nu trebuie să-ți faci probleme. M-am ocupat eu de toate. Deschide cutia.

— Poftim?

Arată spre cutie.

— Deschide-o, spuse.

Minerul de opale era un bărbat înalt. Purta blugi și cămăși în carouri de fiecare dată când îl vedeam – mai puțin ultima dată. În jurul gâtului îi atârna un lanț gros de aur galben deschis. Ultima dată când l-am văzut, dispăruse și lanțul.

Nu voiam să-i deschid cutia. Voiam să plec și să fiu singur. Voiam să plâng pentru pisicuța mea, dar nu puteam face asta dacă toată lumea era acolo și mă privea. Voiam să jelesc. Voiam să-mi îngrop prietena în fundul grădinii, dincolo de inelul de iarbă al zânelor, în grotă înconjurată de tufe de rododendron, dincolo de movila de iarbă tăiată, unde nu mergea nimeni niciodată – cu excepția mea.

Cutia s-a mișcat.

— Am cumpărat-o pentru tine, a spus bărbatul. Nu rămân niciodată dator.

M-am întins, am ridicat capacul cutiei, întrebându-mă dacă nu cumva era o glumă și dacă pisicuța mea era de fapt acolo. În loc de asta, o mutră roșcovană s-a holbat crunt la mine.

Minerul de opale a scos pisica din cutie.

Era un motan imens, roșcovan, dungat. Îi lipsea o jumătate de ureche. Se uita la mine furios. Nu-i plăcuse să stea într-o cutie. Nu era obișnuit să stea într-o cutie. M-am întins să-l mângâi pe cap, simțind că trădez amintirea pisicuței mele, dar s-a retras, așa că nu l-am putut atinge, și m-a scuipat. Apoi s-a îndreptat țațoș spre un colț îndepărtat al camerei, unde s-a așezat, privindu-ne și urându-ne.

— Poftim. Pisică pentru pisică, a spus minerul de opale și mi-a ciufulit părul cu palma lui tăbăcită.

Apoi a ieșit pe hol, lăsându-mă în bucătărie cu motanul care nu era pisicuța mea.

Bărbatul și-a vârât capul pe ușă.

— Îl cheamă Monstru, a precizat el.

Parcă era o glumă proastă.

Am împins puțin ușa bucătăriei, pentru ca motanul să poată ieși. Apoi am urcat în dormitor, m-am întins pe pat și am plâns pentru

Pufica. Când părinții mei au ajuns acasă în acea seară, nici măcar n-au pomenit ceva de pisicuța mea.

Monstru a locuit cu noi vreo săptămână. Îi puneam mâncare pentru pisici în crăticioară dimineața și din nou seara, la fel cum procedasem cu pisicuța mea. Stătea pe lângă ușa din spate până când eu sau altcineva îi dădeam drumul afară. Îl vedeam în grădină, strecurându-se dintr-un tufiș în altul, sau prin copaci, sau printre arbuști. Îi puteam reconstitui mișcările după cadavrele de pițigoi albaștri și sturzi pe care le găseam în grădină, dar îl vedeam doar rareori.

Îmi era dor de Pufica. Știam că nu poți să înlocuiești pur și simplu o ființă, dar nu îndrăzneam să mă plâng părinților. Ar fi fost mirați de supărarea mea. În fond, deși pisicuța mea fusese ucisă, mi se oferise un înlocuitor. Dauna fusese reparată.

Mi-am amintit totul și, chiar în timp ce-mi aminteam, am știut că nu vor dura: toate amintirile revenite pe când ședeam pe banca verde, lângă iazul despre care Lettie Hempstock mă convinsese cândva că ar fi un ocean.

Capitolul II

Nu am fost un copil fericit. Din când în când, eram mulțumit. Eram în lumea cărților mai mult decât oriunde altundeva.

Casa noastră era mare, cu multe încăperi, un lucru bun când o cumpăraseră, când tata avea bani. Un lucru rău mai târziu.

Într-o după-amiază, părinții mei m-au chemat în dormitor, foarte oficial. Am crezut c-oi fi făcut vreo prostie și că-mi vor ține un discurs, dar nu era asta. Mi-au spus doar că nu mai erau prosperi, că va trebui să facem cu toții sacrificii și că partea mea de sacrificiu era să renunț la dormitorul meu, cămăruța din capătul scării. M-am întristat. În dormitorul meu instalaseră o chiuvetă mică, galbenă, perfectă pentru mine. Era deasupra bucătăriei chiar cum urcai pe scări din camera cu televizorul, așa că noaptea auzeam, prin ușa întredeschisă, murmurul reconfortant al discuțiilor purtate de adulți și nu mă simțeam singur. În plus, nimeni nu se supăra dacă țineam ușa întredeschisă, lăsând să intre suficientă lumină cât să nu-mi fie teamă de întuneric și, la fel de important, cât să citesc pe ascuns, după ora de culcare, în penumbra din hol – dacă era necesar. Întotdeauna era necesar.

N-am fost tocmai distrus când am fost exilat în dormitorul uriaș al surioarei mele. Acolo erau deja trei paturi și mi l-am ales pe cel de la fereastră. Îmi plăcea să mă cațăr pe fereastră aceea și să ajung în balconul lung, din cărămidă; îmi plăcea că puteam să dorm cu geamul deschis și să simt vântul și picăturile de ploaie pe față. Dar mă certam cu sora mea, ne certam din orice. Iar ea dormea cu ușa dinspre hol închisă. Certurile imediate cu privire la ușa dormitorului, care trebuia să rămână închisă sau deschisă, au fost rezolvate scurt de mama, care a agățat o diagramă pe spatele ușii. Aceasta afișa alternanța nopților mele și ale surorii mele. Noapte de noapte eram mulțumit sau îngrozit, în funcție de cum era lăsată ușa.

Vechiul meu dormitor din capătul scării a fost închiriat și pe acolo s-au perindat o mulțime de oameni. Îi priveam pe toți cu

neîncredere: dormeau în camera mea și se foloseau de chiuveta mea galbenă, care avea mărimea potrivită pentru mine. Printre ei a fost o doamnă grasă, din Austria, care ne-a spus că-și poate părăsi capul și poate merge pe tavan. Un neozeelandez care studia arhitectura. Un cuplu de americani pe care mama i-a alungat, scandalizată, când a descoperit că nu era căsătoriți. Și apoi, minerul de opale.

Era sud-african, deși își câștigase avutul săpând după opale în Australia. Ne-a dat câte un opal mie și surorii mele, o piatră neagră, dură, cu o flăcăruie care strălucea în verde, albastru și roșu înăuntru. Sora mea îl plăcea și prețuia piatra de opal. Eu nu l-am putut ierta pentru moartea pisicuței.

Era prima zi din vacanța de primăvară: trei săptămâni fără școală. M-am trezit devreme, entuziasmat la gândul zilelor nefârșite pe care puteam să le petrec după plac. Urma să citesc și să explorez.

Mi-am pus pantalonii scurți, tricoul și sandalele. Am coborât în bucătărie. Tata gătea; mama dormea până mai târziu. Își pusese halatul lui peste pijamale. Întotdeauna pregătea micul dejun sâmbăta.

— Tată, unde mi-e revista de benzi desenate? am întrebat.

Îmi cumpăra mereu un exemplar din *SMASH!* când venea acasă de la lucru vinerea, iar eu îl citeam sâmbătă dimineața.

— Pe bancheta din spate. Vrei pâine prăjită?

— Da, am răspuns. Dar să nu fie arsă.

Tatei nu-i plăceau prăjitoarele de pâine. O pregătea în cuptor, sub grătar, și, de obicei, o ardea.

Am ieșit pe alee și m-am uitat în jur. M-am întors în casă, am împins ușa de la bucătărie și am intrat. Îmi plăcea ușa de la bucătărie. Se deschidea în ambele părți, așa încât servitorii care lucraseră acolo cu șaiszeci de ani în urmă să poată intra și ieși cu brațele încărcate de farfurii pline sau goale.

— Tată, unde-i mașina?

— Pe alee.

— Nu, nu-i acolo.

— Ce?

A sunat telefonul, iar tata a ieșit pe hol, să răspundă. L-am auzit vorbind cu cineva. Pâinea a început să fumege sub grătar.

M-am urcat pe un scaun și am închis ochiul de la cuptor.

— Era de la poliție, a spus tata. Cineva a anunțat că ne-a văzut mașina abandonată la capătul aleii. Le-am spus că nici măcar n-am declarat furtul încă. Așa deci, putem să pornim și să ne întâlnim acolo. *Pâine prăjită!*

A scos tigaia de sub grătar. Pâinea fumegea și se înnegrise pe o parte.

— Revista mea e acolo? Sau au furat-o?

— Nu știi. Poliția n-a spus nimic despre ea.

Tatăl meu a întins unt de arahide pe partea arsă a pâinii, și-a pus o haină peste pijama, în loc de halat, s-a încălțat și am pornit împreună pe alee.

Merseserăm vreo cinci minute pe aleea îngustă, mărginită de holde pe ambele părți, când o mașină a poliției ne-a ajuns din urmă. A încetinit, iar șoferul l-a strigat pe tata pe nume.

Mi-am ascuns bucata de pâine prăjită la spate, în timp ce tata vorbea cu polițistul. Aș fi vrut ca părinții mei să cumpere pâine albă feliată, normală, potrivită pentru prăjitor – la fel ca toți ceilalți părinți. Tatăl meu găsisse o brutărie în zonă unde făceau pâini compacte, din făină intermediară, și insistă să cumpere de acolo. Spunea că pâinile au gust mai bun, iar mie mi se părea o aberație. Pâinea cea mai bună era albă, feliată, și nu avea aproape niciun gust: asta era și ideea.

Șoferul mașinii de poliție a coborât, a deschis portiera din spate și mi-a spus să intru. Tata se așeză lângă el, în față.

Mașina a înaintat lent pe alee. Pe atunci, aleea era nepavată și largă numai cât să încapă o singură mașină. Era un drum cu bălți, abrupt, cu hopuri, cu colțuri de piatră ici și colo, stricat de utilaje agricole, de ploaie și de timp.

— Copiii ăștia, a spus polițistul. Cred că-i amuzant să furi o mașină, s-o conduci și s-o abandonezi. Probabil sunt din zonă.

— Eu mă bucur c-ați găsit-o atât de repede, a spus tata.

Am trecut de ferma Caraway, unde o fetiță cu părul blond, aproape alb, și obraji roșii-roșii se holba la noi. Țineam bucata de pâine arsă în poală.

— E ciudat c-au lăsat-o aici, totuși, a spus polițistul. Asta pentru că-i lung drumul de acolo înapoi, oriunde ar fi *înapoi*.

Am făcut o curbă și am văzut mașina Mini albă pe o margine, în fața unei porți care dădea într-un câmp. Cauciucurile erau adâncite în noroiul maroniu. Am oprit dincolo de ea și am parcat pe marginea ierbii. Polițistul m-a lăsat să ies și am pornit toți trei spre Mini. Îi povestea tatei despre rata infrafracționalității în zonă și argumenta de ce era – evident – opera puștilor din cartier. Tata a deschis portiera din partea stângă cu cheia de rezervă.

— Cineva a lăsat ceva pe bancheta din spate, a spus.

S-a întins și a tras pătura albastră care acoperea obiectul necunoscut de pe bancheta din spate, chiar dacă polițistul îi spusese că n-ar trebui să facă asta. Eu mă uitam fix la bancheta din spate, pentru că acolo era revista mea de benzi desenate, așa că l-am văzut.

Dar ceea ce am văzut era *un lucru*, și nu *o persoană*.

Deși aveam o imaginație bogată și aveam deseori coșmaruri, îi convinsesem pe părinții mei să mă ia la Muzeul de ceară Madame Tussauds din Londra când aveam șase ani, pentru că îmi doream să vizitez Camera ororilor. Mă așteptam să văd în acea cameră monștrii din filme despre care citisem în revistele ilustrate. Voisem să mă entuziasmez în fața statuii de ceară a lui Dracula, a monstrului Frankenstein și a Omului-Lup. În schimb, am văzut o succesiune aparent interminabilă de diorame ale unor bărbați și femei deloc neobișnuiți, cu aspect mohorât, care omorâseră alți oameni – de obicei chiriași sau membri ai propriilor familii. Mai apoi, fuseseră la rândul lor omorâți: prin spânzurare, pe scaunul electric, în camere de gazare. Majoritatea erau reprezentați cu victimele lor, în situații sociale stranii. Stăteau la masă, poate, în timp ce familia lor își dădea duhul, otrăvită. Din plăcuțele pe care se explica cine erau am aflat și că mai toți își omorâseră familiile și le dăduseră trupurile contra cost pentru studiul *anatomiei*. În clipa

aceea, cuvântul *anatomie* a căpătat un sens cumplit pentru mine. Nu știam ce era *anatomia*. Știam doar că *anatomia* făcea oamenii să-și omoare copiii.

Singurul lucru care mă împiedicase să o iau la fugă urlând din Camera ororilor, în timp ce eram condus peste tot, fusese faptul că nicio statuie nu arăta convingător. Nu puteau arăta ca niște morți, fiindcă nu arătau ca și când ar fi fost vreodată vii.

Nici aceea ființă de pe bancheta din spate, care fusese acoperită cu pătura albastră (*cunoșteam* pătura aceea; stătea în vechiul meu dormitor, pe raft, la îndemână pentru când îmi era frig) nu era convingătoare. Semăna puțin cu minerul de opale, dar purta un costum negru, o cămașă albă, gofrată, și un papion negru. Părul îi era dat pe spate și lipit de cap. Avea un luciu artificial. Privea în gol. Avea buzele albastrii și pielea foarte roșie. Părea o parodie a sănătății. Nu avea lanțul de aur în jurul gâtului.

Puteam să văd, sub el, exemplarul meu din *SMASH!*, era mototolit și îndoit, cu Batman pe copertă, arătând exact ca la televizor.

Nu mai știu cine ce a spus atunci. Îmi amintesc doar că m-au pus să stau departe de Mini. Am traversat strada și am rămas acolo, de unul singur, în timp ce polițistul vorbea cu tata și nota chestii într-un carnețel.

M-am uitat lung la Mini. Un furtun verde de grădină pornea de la țeava de eșapament până la geamul din dreptul șoferului. La intrarea în țeavă, în jurul furtunului era un strat de noroi gros, maroniu.

Nu se uita nimeni la mine. Am luat o gură de pâine prăjită. Era arsă și rece.

Acasă, tata mânca toate bucățile de pâine mai arsă. „Delicios”, spunea; sau „Cărbune! Foarte sănătos!”, sau „Pâine arsă! Preferata mea!”. Apoi mânca tot. Când am crescut, mi-a mărturisit că nu-i plăcuse niciodată pâinea arsă, dar o mânca doar ca să n-o arunce. Timp de o secundă, întreaga mea copilărie mi-a părut o minciună, de parcă unul dintre stâlpii de încredere pe care fusese construită lumea mea s-ar fi prăbușit și s-ar fi transformat în nisip.

Polițistul a vorbit prin stație – stând în fața mașinii, apoi a traversat strada și s-a apropiat de mine.

— Îmi pare rău, flăcăule, a spus el. Pe aici or să mai vină câteva mașini în scurt timp. Ar trebui să găsim un loc unde să aștepti, ca să nu ne stai în drum. Vrei să stai din nou în mașina mea?

Am dat din cap. Nu voiam să mă întorc acolo.

Cineva – o fată – a spus:

— Poate să vină cu mine la fermă. Nu e niciun deranj.

Era mult mai mare decât mine. Avea pe puțin unsprezece ani. Avea părul destul de scurt pentru o fată și nasul cârn. Era pistruiată. Purta o fustă roșie; pe atunci, fetele nu prea se îmbrăcau în blugi. Nu prin părțile acelea. Avea un vag accent de Sussex și ochi ageri, de un albastru cenușiu.

Polițistul a condus-o la tata, iar fata a obținut permisiunea să mă ia. Am coborât pe alee împreună.

— În mașina noastră este un om mort, am spus eu.

— De aceea s-a dus acolo, a răspuns ea. La capătul drumului. Nimeni nu avea cum să-l găsească și să-l oprească, la trei dimineța. Iar noroiul de pe-aici e umed și ușor de modelat.

— Crezi că s-a sinucis?

— Da. Ți place laptele? Buni o mulge pe Bessie chiar acum.

— Vrei să spui lapte adevărat, de la vacă? am întrebat.

Apoi m-am simțit aiurea, însă ea a încuviințat, dându-mi siguranță.

M-am gândit la asta. Nu mai băusem lapte care să nu fie turnat dintr-o sticlă.

— Cred că mi-ar plăcea.

Ne-am oprit lângă un mic hambar, unde o femeie în vârstă, mult mai în vârstă decât părinții mei, cu un păr lung cenușiu, ca un păienjeniș, cu o față lunguiață, stătea lângă o vacă. De ugerul vacii erau prinse tuburi lungi, negre.

— Mai demult, le mulgeam cu mâna, a spus ea. Dar așa e mai ușor.

Mi-a arătat cum curgea laptele prin tuburile negre, ajungând în mașină, printr-un răcitor, apoi în putineiuri metalice, uriașe.

Putineiurile erau lăsate pe o platformă solidă, de lemn, aflată lângă hambar, de unde erau colectate în fiecare zi de un camion.

Doamna în vârstă mi-a dat o cană cu lapte cu caimac de la vaca Bessie. Era lapte proaspăt, înainte să ajungă în răcitor. Nimic din ce băusem înainte nu avusese un asemenea gust: bogat și cald, îmi învăluia gura. Mi-am amintit gustul laptelui multă vreme după ce uitasem orice altceva.

— Acum sunt și mai mulți în capătul aleii, a spus femeia, dintr-odată. Toți coborând, cu farurile aprinse, și tot tacâmul. Câtă bătaie de cap. Ar trebui să-l iei pe băiat în bucătărie. E flămând, și o cană de lapte nu-i de ajuns pentru un băiat în creștere.

— Ai mâncat? a întrebat fata.

— Doar o bucată de pâine prăjită. Arsă.

— Mă cheamă Lettie, spuse ea. Lettie Hempstock. Aici este ferma Hempstock. Hai cu mine!

M-a condus pe ușa din față, în bucătăria lor uriașă, m-a așezat la o masă uriașă de lemn, atât de pătată și de uzată, încât părea că niște chipuri se uită lung la mine de pe tabla ei.

— Aici luăm micul dejun devreme, a spus ea. Mulsul începe odată cu prima geană de lumină. Dar avem fiertură de ovăz în cratiță și gem.

Am primit un castron de porțelan, plin cu fiertură caldă, de pe plită, asortat cu un boț de gem de mure făcut în casă – preferatul meu. Lettie a turnat smântână deasupra. Am amestecat cu lingura, înainte să mănânc, transformând totul într-o mâncare movulie și eram cât se poate de fericit. Gustul era perfect.

A venit o femeie solidă. Părui ei șaten-roșcat era brăzdat cu cenușiu, tuns scurt. Avea obraji rotunzi ca niște mere, purta o fustă verde închis, care îi ajungea până la genunchi, și cizme Wellington.

— Țsta trebuie să fie băiatul din capătul aleii, a spus ea. Ce mai tîmbălău și cu mașina aceea! Or să fie cinci doritori de ceai în curând.

Lettie a umplut un ceainic uriaș de aramă cu apă de la robinet. Aprinse un ochi al plitei cu un chibrit și așeză ceainicul deasupra

flăcării. Apoi luă cinci căni ciobite dintr-un dulap și ezită, uitându-se la femeie. Aceasta spuse:

— Ai dreptate. Șase. Va veni și doctorul.

Apoi își făcu gura pungă și scoase un *nțțț!*

— Au ratat biletul, a spus ea. L-a scris cu atât de multă grijă, l-a împăturit și l-a pus în buzunarul de la piept, iar ei nu s-au uitat încă acolo.

— Ce zice? a întrebat Lettie.

— Citește și singură, a spus femeia.

M-am gândit că era mama lui Lettie. Părea să fie mama cuiva. Apoi a spus:

— Spune că a luat toți banii pe care i-a primit de la prieteni ca să-i strecoare prin contrabandă afară din Africa de Sud și să-i pună la bancă în Anglia, și toți banii câștigați de-a lungul anilor săpând după opale, și a mers la un cazinou din Brighton ca să parieze. Voia s-o facă doar cu banii săi. Apoi a vrut doar să ia ceva bani din cei dați de prieteni, până când ar fi pus înapoi banii pierduți. Apoi n-a mai rămas cu nimic și totul s-a întunecat.

— Dar nu asta a scris, a spus Lettie, mijind ochii. A scris...

Către toți prietenii mei

Pare rău că n-a mers cum voiam și sper să puteți reuși să mă iertați pentru că eu nu mă pot ierta.

— Totuna, a spus femeia întorcându-se spre mine. Eu sunt mama lui Lettie. Pe mama *mea* ai întâlnit-o mai devreme, la mulș. Sunt doamna Hempstock, dar ea a fost doamna Hempstock înaintea mea, așa că este bătrâna doamnă Hempstock. Ne aflăm la ferma Hempstock, cea mai veche de prin împrejurimi. O găsești în Domesday Book.

M-am întrebat de ce se numeau toate Hempstock, dar nu am îndrăznit să întreb cu voce tare. Nici să întreb de unde știuseră despre biletul de adio sau ce gândise minerul de opale înainte de a muri. Se purtau de parcă ar fi fost ceva firesc.

— L-am înghiontit să se uite în buzunarul de la piept, a spus Lettie. O să creadă că i-a venit lui ideea.

— Bună fată, a spus doamna Hempstock. Vor veni aici când fierbe ceainicul, să întrebe dacă am văzut ceva neobișnuit și să bea ceai. De ce nu-l iei pe băiat la iaz?

— Nu e un iaz, a răspuns Lettie. E oceanul meu, a zis și s-a întors spre mine. Haide, mi-a spus și m-a condus afară din casă, pe drumul pe care veniserăm.

Zorile nu se risipiseră încă.

Am înconjurat casa și am coborât pe cărarea vacilor.

— Chiar este un ocean? am întrebat.

— Ah, da, a răspuns ea.

Am ajuns acolo pe neașteptate: un șopron de lemn, o bancă veche și, între ele, un iaz cu rațe. Apa întunecată era pătată de lintiță și frunze de nufăr. Un pește mort, argintiu ca o monedă, plutea pe o parte, la suprafață.

— Asta nu-i bine, a spus Lettie.

— Credeam c-ai spus că-i un ocean, i-am zis. E doar un iaz.

— Dar *este* un ocean, a spus ea. L-am traversat când eram bebeluș, venind din vechiul ținut.

Lettie a intrat în șopron și s-a întors cu o prăjină lungă de bambus. La capăt avea atașat ceva ce semăna cu o plasă pentru creveți. S-a aplecat și a înconjurat cu atenție peștele mort cu plasa, trăgându-l afară.

— Dar ferma Hempstock este în *Domesday Book*, am spus. Mi-a zis mama ta. Era pe vremea lui William Cuceritorul.

— Da, a confirmat Lettie Hempstock.

A luat peștele mort din plasă și l-a examinat. Era încă moale, nu țeapăn, și i se zbătea în mână. Nu mai văzusem până atunci atâtea culori: era argintiu, da, însă sub argintiu era albastru și verde și mov, iar fiecare solz avea vârful negru.

— Ce fel de pește este asta? am întrebat.

— E foarte straniu, a spus ea. Vreau să spun... cei mai mulți pești din ocean nu mor. A scos un briceag cu mâner de corn – n-aș

putea spune de unde – și l-a împins în burta peștelui, despicând-o până către coadă.

— Asta a ucis-o, a spus Lettie.

A scos ceva dinlăuntrul peștelui și l-a pus apoi, încă slinos de la măruntaie, în palma mea. M-am aplecat, l-am muiat în apă și l-am frecat cu degetele ca să-l curăț. L-am privit lung. Chipul reginei Victoria mă privea la rându-i.

— Șase penny? am întrebat. Peștele a mâncat o monedă?

— Nu e bine, nu? a spus Lettie Hempstock.

Soarele se înălța. Îi scotea în evidență pistruii, care i se adunau pe obraji și pe nas. Părul îi devenea roșu-arămiu sub atingerea razelor.

— Tatăl tău se întreabă unde ești, a spus ea apoi. E timpul să ne întoarcem.

Am vrut să-i dau moneda de șase penny, însă ea a clătinat din cap.

— Păstrează-o, a spus. Poți să cumperi bomboane de ciocolată sau șerbet de lămâie.

— Nu cred că pot. E prea mică. Nu știu dacă magazinele acceptă asemenea monede în zilele noastre.

— Atunci pune-o în pușculiță, a spus ea. Poate-ți aduce noroc, a adăugat șovăitor, de parcă n-ar fi fost sigură ce fel de noroc.

Polițistul și tata, împreună cu doi bărbați care purtau costum maro și cravată, stăteau în bucătărie. Unul dintre bărbați mi-a spus că era polițist, însă nu purta uniformă. Am fost dezamăgit. Dacă aș fi fost polițist, aș fi purtat uniforma tot timpul. L-am recunoscut pe celălalt bărbat cu costum și cravată. Era medicul nostru de familie, doctorul Smithson. Își terminau ceaiul.

Tata le-a mulțumit doamnei Hempstock și lui Lettie pentru că avuseseră grijă de mine, iar ele i-au răspuns că nu avea pentru ce și că puteam să mai trec pe-acolo dacă voiam. Polițistul care ne dusesse la Mini ne-a dus înapoi acasă și ne-a lăsat la capătul aleii.

— Ar fi bine să nu-i spui surorii tale, a zis tata.

Nu voiam să vorbesc cu nimeni despre asta. Găsisem un loc special și-mi făcusem o prietenă. Îmi pierdusem revista și țineam strâns în mână o veche monedă de argint.

— Prin ce se deosebește oceanul de mare? am întrebat.

— E mai mare, a răspuns tata. Un ocean este mult mai mare decât marea. De ce?

— Mă gândeam doar, am zis. Ar putea exista un ocean cât un iaz?

— Nu, a spus tata. Iazurile sunt de mărimea iazurilor, lacurile sunt cât niște lacuri. Mările sunt mări, iar oceanele sunt oceane. Atlantic, Pacific, Indian, Arctic. Cred că astea-s toate oceanele.

Tata a urcat în dormitor, să discute cu mama și să stea la telefon. Am pus moneda de șase penny în pușculiță. Era genul acela de pușculiță din porțelan, din care nu puteai scoate nimic. Într-o zi, când avea să fie plină până la refuz, urma să primesc încuviințarea s-o sparg. Era însă departe de a fi plină.

Capitolul III

N-am mai revăzut mașina noastră Mini albă. Două zile mai târziu, tatei i-a fost livrat un Rover negru, cu tapițerie din piele roșie, crăpată. Era o mașină mai mare decât Mini, însă nu la fel de confortabilă. Izul de trabucuri vechi se impregnase în material, așa că drumurile lungi pe bancheta din spate ne provocau întotdeauna rău de mașină.

Roverul negru nu a fost singurul lucru care a ajuns luni dimineață la noi. Și eu am primit o scrisoare.

Aveam șapte ani și nu primisem până atunci scrisori. Primeam felicitări de ziua mea, de la bunici și de la Ellen Henderson, prietena mamei mele, pe care nu o cunoșteam. De ziua mea, Ellen Henderson, care locuia într-o rulotă, îmi trimitea o batistă. Nu primeam scrisori. Chiar și așa, verificam cutia poștală în fiecare zi, să văd dacă venise ceva pentru mine.

În dimineața aceea, era într-adevăr ceva pentru mine.

Am deschis plicul, fără să înțeleg la ce mă uitam, și i l-am dus mamei.

— Ai câștigat extragerea Premium Bonds, mi-a spus ea.

— Ce înseamnă asta?

— Când te-ai născut, bunica ta ți-a cumpărat un bilet Premium Bond. Așa a făcut pentru toți nepoții ei. Iar când numărul biletului este extras, poți câștiga o mie de lire.

— Am câștigat o mie de lire?

— Nu. Se uită la bucățica de hârtie. Ai câștigat treisprezece lire și unsprezece șilingi.

M-am întristat fiindcă nu câștigasem mii de lire (știam deja ce voiam să cumpăr cu ei: un loc unde să merg și să fiu singur, așa, ca peștera lui Batman, cu o intrare ascunsă), dar am fost încântat să dețin o avere cum nu-mi închipuisem până atunci. Treisprezece lire și unsprezece șilingi. Cu un penny puteam cumpăra patru bomboane gumate sau dulciuri cu gust de fructe: fiecare era un bănuț, deși moneda nu se mai folosea. Treisprezece lire și

unsprezece șilingi, la 240 de penny într-o liră și patru dulciuri pentru un penny... erau mai multe dulciuri decât îmi puteam imagina.

— Le depun pe carnetul tău de economii, a spus mama, spulberându-mi visele.

Nu aveam mai multe dulciuri decât avusesem la trezire. Chiar și așa, eram bogat. Cu treisprezece lire și unsprezece șilingi mai bogat decât cu câteva clipe înainte. Nu mai câștigasem niciodată nimic până atunci.

Am rugat-o să-mi mai arate o dată hârtiuța cu numele meu, înainte s-o pună în poșetă.

Asta se întâmpla luni dimineată. După-masă, bătrânul domn Wollery, care venea la noi luna și joia să se ocupe de grădină (doamna Wollery, soția lui la fel de în vârstă, care purta galoși imenși, semitransparenți, peste pantofi, venea în fiecare miercuri și făcea curățenie), săpa în grădina de legume și a găsit în pământ o sticlă plină cu penny, jumătăți de penny, monede de trei penny și chiar bănuți. Niciuna dintre monede nu era mai recentă de 1937, iar eu mi-am petrecut seara frecându-le cu sos brun și oțet, ca să strălucească.

Mama a pus sticla plină cu monede vechi pe raftul de deasupra șemineului în camera unde luam masa și a spus că bănuia că un colecționar ar putea plăti câteva lire pentru ele.

În seara aceea am mers la culcare fericit și entuziasmat. Eram bogat. Comoara îngropată fusese descoperită. Lumea era un loc minunat.

Nu-mi amintesc cum au început visele. Așa se întâmplă de obicei cu visele, nu? Știu că eram la școală și aveam o zi proastă, că mă ascundeam de copiii aceia care mă loveau și îmi găseau tot felul de porecle, însă ei m-au găsit oricum, ascuns în tufa de rododendron din spatele școlii, și am știut că trebuia să fie vis (dar în vis nu știam asta, ci era real), pentru că bunicul era cu ei, împreună cu prietenii lui, bătrâni cu pielea cenușie, cu tuse persistentă. Aveau creioane ascuțite, care, dacă ești împuns cu ele, îți dau sângele. Am fugit de ei, însă bătrânii erau mai rapizi decât

mine, la fel și băieții mai mari, așa că m-au prins în toaleta băieților. M-au ținut la podea și m-au forțat să țin gura larg deschisă.

Bunicul (dar nu era el: era o copie de ceară a bunicului, care dorea să mă vândă pentru studierea *anatomiei*) avea un obiect ascuțit și lucios în mână, pe care a început să mi-l vâre în gură cu degetele lui butucănoase. Era tare și ascuțit, și cunoscut, și m-a făcut să mă înec și mi-a provocat greață. Gura mi s-a umplut de un gust metalic.

Toți cei din toaleta băieților se uitau la mine cu ochi răi și triumfători, și am încercat să nu mă înec cu obiectul acela din gât, hotărât să nu le ofer satisfacție.

M-am trezit înecându-mă.

Nu puteam respira. Aveam ceva în gât, ceva tare și ascuțit, care mă împiedica să respir și să strig. Am început să tușesc, pe măsură ce mă dezmeticeam. Lacrimile îmi curgeau pe obraji. Nasul îmi curgea și el.

Mi-am băgat degetele în gură cât de adânc am putut, disperat, panicat și hotărât. Cu vârful degetului arătător, am simțit marginea unui lucru tare. Mi-am pus degetul mijlociu de cealaltă parte a obiectului, înecându-mă, și l-am prins între degete, trăgându-l afară, orice-ar fi fost.

Am inspirat cu lăcomie și apoi aproape am vomitat pe așternut: salivă amestecată cu sânge, pentru că lucrul acela îmi rănise gâtul când îl scosesem afară.

Nu m-am uitat ce era. Îl strângeam în mână, cleios din cauza salivei și a flegmei. Nu voiam să-l privesc. Nu voiam să existe – puntea dintre vis și lumea în care mă trezisem.

Am fugit pe coridor către baie, care se afla în celălalt capăt al casei. Mi-am clătit gura, am băut direct de la robinet și am scuipat roșu în chiuveta albă. Doar după aceea m-am așezat pe marginea căzii și am deschis palma. Mi-era frică.

Dar ce se afla în mâna mea – ce se aflase înainte în gâtul meu – nu era înspăimântător, era o monedă. Un șiling de argint.

M-am întors în dormitor. M-am îmbrăcat, am curăţat cum m-am priceput voma de pe aşternuturi cu un prosop de faţă umed. Speram că aşternuturile aveau să se usuce până să merg la culcare în seara aceea. Apoi am coborât.

Voiam să spun cuiva despre şiling, dar nu ştiam cui. Ştiam îndeajuns de multe despre adulţi, încât să-mi dau seama că, dacă le spuneam ce se întâmplase, nu m-ar fi crezut. Oricum, adulţii păreau să mă creadă doar rareori când spuneam adevărul. De ce m-ar fi crezut dacă le povesteam ceva atât de puţin posibil?

Sora mea se juca în spatele grădinii cu câteva prietene. Când m-a văzut, a fugit furioasă spre mine.

— Te urăsc, mi-a spus. Te spun la mami şi la tati când vin acasă.

— Ce?

— Ştii tu, a răspuns. Ştii că tu ai făcut-o.

— Ce-am făcut?

— Ai aruncat cu monede în mine. În noi. Din tufişuri. A fost urât.

— Dar n-am făcut asta.

— A durut.

S-a întors la prietenele ei, iar ele s-au uitat urât la mine. Mă durea gâtul – îl simţeam inflammat.

Am coborât pe alee. Nu ştiam unde merg; pur şi simplu nu mai voiam să fiu acolo.

Lettie Hempstock stătea în capătul aleii, sub castani. Părea că aşteptase o sută de ani şi ar fi putut aştepta încă o sută. Purta o rochie albă, însă lumina care pătrundea printre frunzele primăvăratice ale castanilor îi dădeau nuanţe verzui.

— Salut! am spus.

— Ai visat urât, aşa-i? m-a întrebat ea.

Am scos şilingul din buzunar şi i l-am arătat.

— Mă înecam cu el, i-am zis. Şi m-am trezit. Dar nu ştiu cum de-a ajuns în gura mea. Dacă mi-l punea cineva în gură, m-aş fi trezit. Era pur şi simplu *înăuntru*, când m-am trezit.

— Da, a zis ea.

— Sora mea spune c-am aruncat cu monede în ele, din tufişuri.
Dar n-am fost eu.

— Nu, a încuviinţat ea. N-ai fost tu.

— Lettie, ce se întâmplă? am întrebat.

— Ah, a zis ea, de parcă ar fi fost clar. Cineva încearcă să le dea oamenilor bani, nimic mai mult. Dar o face tare aiurea şi asta tulbură nişte lucruri care-ar trebui să fie cufundate în somn. Iar asta nu-i prea bine.

— Are legătură cu omul care a murit?

— Are legătură cu el, întocmai.

— El face asta?

A dat din cap. Apoi a spus:

— Ai luat micul dejun?

Am clătinat din cap.

— Atunci, haide, a spus ea.

Am coborât împreună aleea. Pe vremea aceea, ici şi colo, pe marginea aleii, erau câteva case, iar Lettie arătă spre ele în timp ce treceam pe acolo.

— În casa aceea, a spus ea, un om a visat că a fost vândut şi transformat în bani. Acum a început să vadă tot felul de lucruri în oglinzi.

— Ce fel de lucruri?

— Chiar pe el. Dar cu degete care-i ies din orbite. Şi cu chestii care-i ies din gură, cum ar fi cleşti de crab.

M-am gândit la oameni căroră le ieşeau picioare de crab din gură, în oglinzi.

— De ce aveam un şiling în gât?

— A vrut ca oamenii să aibă bani.

— Minerul de opale? Cel care a murit în maşină?

— Da. Într-un fel. Nu chiar el. El a început toate astea, aşa cum se aprinde un fitil deasupra unui foc de artificii. Moartea lui a declanşat explozia. Ce se întâmplă acum nu e lucrătura lui. E altceva la mijloc. Altceva.

Şi-a frecat nasul pistruiat cu o mână grăsuţă.

— În casa aceea, o doamnă a înnebunit, continuă ea și nu mi-ar fi trecut prin gând să mă îndoiesc de spusele ei. Ține bani în saltea. Acum nu se mai dă jos din pat, ca să nu-i fure cineva.

— De unde știi?

A ridicat din umeri.

— Dacă ești de ceva vreme pe-aici, ajungi să știi lucruri.

Am lovit o piatră cu piciorul.

— „De ceva vreme” înseamnă „o perioadă îndelungată”?

A încuviințat.

— Câți ani ai, de fapt? am întrebat.

— Unsprezece.

M-am gândit puțin, apoi am întrebat:

— De cât timp ai unsprezece ani?

Mi-a zâmbit.

Am trecut pe lângă ferma Caraway. Fermierii, pe care într-o zi aveam să-i cunosc drept părinții lui Callie Anders, erau în curte și țipau unul la altul. S-au oprit când ne-au văzut.

După o cotitură, am ieșit din câmpul lor vizual, iar Lettie a spus:

— Sărmanii oameni!

— De ce spui asta?

— Pentru că au probleme cu banii. Iar azi-dimineață el a avut un vis, în care ea... ea făcea lucruri rele, ca să câștige bani. Așa că el s-a uitat în geanta ei și a găsit multe bancnote de zece șilingi împăturite. Ea pretinde că nu știe cum au ajuns acolo, iar el nu o crede. Nu mai știe ce să creadă.

— Toate certurile și visele astea. Sunt despre bani, nu-i așa?

— Nu sunt sigură, a spus Lettie, părând atât de matură, încât aproape m-am speriat.

În cele din urmă, a continuat:

— Orice s-ar întâmpla, poate fi rezolvat.

Mi-a văzut expresia feței – îngrijorată, chiar speriată. Apoi a adăugat:

— După clătite.

Lettie a făcut clătite pentru noi într-o tavă mare, rotundă, de metal, pe mașina de gătit din bucătărie. Erau subțiri ca hârtia și

imediat ce o clătită era gata, ea storcea lămâie deasupra și puneă un bulgăraș de gem în mijloc. Apoi o rula strâns, ca pe un trabuc. Când fură suficiente, ne-am așezat la masă și le-am mâncat cu poftă.

În bucătărie se afla o vatră, iar în ea încă mai fumea cenușa din noaptea anterioară. Era un loc prietenos, m-am gândit eu.

— Mi-e frică, i-am spus lui Lettie.

— Mă voi asigura că ești în siguranță, mi-a spus ea zâmbind. Promit. *Mie* nu mi-e frică.

Eram în continuare speriat, dar nu la fel de tare.

— Doar că e înfricoșător.

— Ți-am spus doar că-ți promit, spuse Lettie Hempstock. Nu voi permite să ți se facă rău.

— Rău? a spus o voce înaltă și spartă. Cui i s-a făcut rău sau ce-a avut de suferit? De ce i s-ar face rău cuiva?

Era bătrâna doamnă Hempstock, care-și ținea șorțul în mâini, iar în șorț atât de multe păpădii, încât lumina pe care o reflectau îi aurea chipul, iar bucătăria era scaldată într-un galben strălucitor.

— Ceva tulbură lucrurile, a spus Lettie. Le dă bani oamenilor, în vise și în realitate. Prietenul meu s-a înecat cu șilingul ăsta când s-a trezit de dimineață, zise arătându-i bătrânei doamne șilingul meu.

Bătrâna doamnă Hempstock își puse șorțul pe masă, mutând iute păpădiile de pe pânză pe lemn. Apoi luă șilingul de la Lettie. Îl privi, îl mirosi, îl frecă, îl ascultă (sau, cel puțin, și-l duse la ureche), apoi îl atinse cu vârful limbii.

— E nou, spuse ea, într-un târziu. Scrie 1912 pe el, însă ieri nu exista.

— Știam eu că-i ceva ciudat cu el, a spus Lettie.

Mi-am ridicat privirea spre bătrâna doamnă Hempstock.

— De unde știți?

— Bună întrebare, drăguță! În mare parte, e vorba despre degenerarea electronilor. Trebuie să privești lucrurile cu atenție ca să-i vezi. Sunt cei neînsemnați, care seamănă cu niște zâmbete micuțe. Neutronii sunt cei mari și suri, care arată ca niște fețe încruntate. Electronii erau cu toții cam zâmbăreți pentru 1912, așa

că am verificat marginile literelor și capul bătrânului rege, și totul era cam prea proaspăt și precis. Chiar acolo unde erau părți uzate, parcă ar fi fost făcute înapoi așa.

— Cred că aveți niște ochi foarte buni, i-am spus.

Eram impresionat. Mi-a înapoiat moneda.

— Nu atât de buni ca altădată, însă, când vei fi de vârsta mea, nici ochii tăi nu vor mai fi la fel de buni ca acum.

Apoi pufni, de parcă ar fi spus ceva foarte amuzant.

— Ce vârstă ar fi asta?

Lettie s-a uitat la mine, iar eu m-am temut să nu fi spus ceva necuviincios. Erau adulți cărora nu le plăcea să fie întrebați de vârsta lor. Altor le plăcea. Din câte știam eu, bătrânii se aflau în a doua categorie. Erau mândri de vârsta lor. Doamna Wollery avea 77 de ani, iar domnul Wollery, 89 și le plăcea să ne spună ce vârstă aveau.

Bătrâna doamnă Hempstock s-a dus la un dulap și a scos niște vase colorate.

— Una destul de înaintată, a răspuns! Îmi amintesc cum a fost făcută luna.

— N-a fost acolo dintotdeauna?

— Dragul de tine! Nici pe departe! Țin minte ziua când a apărut. Am privit cu toții spre cer; era de un maroniu murdar, amestecat cu cenușiu, pe-atunci, nicidecum verde-albăstrui...

Au umplut fiecare vază pe jumătate, cu apă de la chiuvetă. Apoi a luat o foarfecă înnegrită de bucătărie și a tăiat câte un centimetru din fiecare codiță de păpădie.

— Sunteți sigure că nu e stafia omului aceluia? Că nu suntem bântuiți?

Amândouă au râs, și fetița, și bătrâna, iar eu m-am simțit prost.

— Îmi pare rău, am spus.

— Stafiiile nu pot crea lucruri, a spus Lettie. Nici măcar nu le mai pot mișca.

— Du-te și adu-o pe maică-ta, a spus bătrâna doamnă Hempstock. Spală rufe. Tu ai să mă ajuți cu păpădiile, mi-a zis, întorcându-se spre mine.

Am ajutat-o să pună florile în vase, iar ea mi-a cerut părerea despre unde să le așeze în bucătărie. Am pus vasele unde am sugerat eu și m-am simțit extrem de important.

Păpădiile erau ca niște crâmpeie de lumină solară, înveselind și mai mult bucătăria din lemn închis la culoare. Podeaua era alcătuită din pătrate roșii de gresie. Pereții erau văruiți cu alb.

Bătrâna mi-a dat o bucată de fagure din stupii lor, într-o farfurie ciobită, și a turnat un pic de smântână peste el, dintr-un ulcior. L-am mâncat cu lingura, mestecând ceara ca pe gumă și lăsând mierea să mi se topească în gură, dulce și lipicioasă, cu iz de flori sălbatice.

Tocmai adunam resturile de smântână și miere din farfurie, când Lettie și mama ei au intrat în bucătărie. Doamna Hempstock încă mai purta cizmele acelea Wellington mari, și păși înăuntru în mare grabă.

— Mamă! a spus ea. I-ai dat miere băiatului! O să-i strici dinții!

Bătrâna doamnă Hempstock a ridicat din umeri.

— O să am o vorbă cu ce-i mișună prin gură, a spus ea. O să-i fac să-i lase dinții în pace.

— Nu poți să comanzi bacteriilor chiar așa, spuse mai tânăra doamnă Hempstock. N-o să le placă.

— Prostii! a răspuns bătrâna doamnă. Dacă-i lași în pace, fac exact ce vor. Arată-le cine e șeful și nu vor ști cum să te mulțumească. Se întoarse spre mine. Am câștigat medalii pentru brânza pe care o produceam. Medalii. În zilele bătrânului rege, erau unii care ar fi bătut călare drum de-o săptămână ca să-mi cumpere brânza. Se spunea că însuși regele mânca brânza cu pâine, iar băieții lui, Prințul Dickon și Prințul Geoffrey, și chiar micul Prinț John, jurau că-i cea mai bună din câte gustaseră...

— Buni! a exclamat Lettie, iar bătrâna nu apucă să-și termine vorba.

— O să ai nevoie de o baghetă de alun, spuse mama lui Lettie, apoi adăugă, cu îndoială: Presupun că-l poți lua pe flăcău cu tine. E moneda lui și va fi mai ușor de purtat dacă-i cu tine. E ceva făcut de ea.

— Ea? a întrebat Lettie.

Ținea în mână briceagul cu mâner de corn, cu lama înăuntru.

— Are gust de ceva făcut de o *ea*, a spus mama lui Lettie. S-ar putea să mă înșel, firește.

— Nu lua băiatul, a spus bătrâna doamnă Hempstock. O cauți cu lumânarea.

Am fost dezamăgit.

— O să ne descurcăm, a spus Lettie. Am eu grijă de el. De el și de mine. O să fie o aventură. Iar el o să-mi țină companie. Te rog, buni!

M-am uitat în sus spre bătrâna doamnă Hempstock, plin de speranță, și am așteptat.

— Să nu spui că nu te-am avertizat, dacă nu iese cum trebuie! a spus bătrâna doamnă Hempstock.

— Mulțumesc, buni! N-o să fie așa. O să am grijă.

Bătrâna doamnă Hempstock a tras aer adânc în piept.

— Să nu faci ceva necugetat! Apropie-te cu atenție. Leag-o, închide-i calea și trimite-o înapoi la somn.

— Știu, a spus Lettie. Știu toate astea. Serios, o să fim bine.

Așa a spus ea. Dar n-am fost.

Capitolul IV

Lettie m-a condus la un desiș de aluni de lângă vechiul drum (era primăvară, iar mâțișorii atârnavu greu), de unde a rupt o creangă. Apoi a decojit-o cu briceagul – de parcă ar fi făcut-o de nenumărate ori înainte – și o tăie iar. Semăna cu litera Y. A lăsat briceagul (n-am văzut unde l-a pus) și a luat cele două capete ale Y-ului în mâini.

— N-am de gând să sondez prin apă, mi-a spus. Vreau doar s-o utilizez ca ghid. Căutăm o sticlă... o sticlă albastră. Cred că putem începe cu ea. Sau ceva mov-albăstrui și lucios.

Am căutat împreună prin jur.

— Nu văd nimic.

— Trebuie să fie aici, m-a asigurat ea.

M-am uitat în jur, înregistrând iarba, o găină maro-roșcată care ciugulea lângă alee, niște utilaje de fermă ruginite, capra de lemn de lângă drum și cele șase putineie metalice care se aflau pe ea. Am văzut ferma din cărămidă roșie a familiei Hempstock, încolăcită confortabil, ca un animal care se odihnește. Florile de primăvară; omniprezentele margarete albe și galbene, clopoțelii aurii și gura-leului și, cam târziu pentru vremea lui, un singur clopoțel albastru, pierdut în umbrele de sub capra cu putineie – lucea încă de rouă.

— Acolo? am întrebat.

— Ai ochi buni, mi-a răspuns, apreciativ.

Am pornit împreună în direcția clopoțelului. Când am ajuns lângă el, Lettie a închis ochii. S-a legănat înainte și înapoi, cu bagheta întinsă, de parcă ar fi fost punctul central al unui ceas sau a unei busole, cu bagheta îndreptată spre un miazănoapte sau un est pe care nu-l putea percepe.

— Negru, a spus brusc, parcă descriind ceva dintr-un vis. Și moale.

Ne-am îndepărtat de clopoțel, pe drumul despre care-mi imaginam, uneori, că ar fi fost cândva un drum roman. Nu

străbătusem nici o sută de metri din drum – ne aflam aproape de locul unde fusese parcată Mini – când a văzut-o: o fâșie de cârpă neagră, prinsă în sârma ghimpată a gardului.

Lettie s-a apropiat de ea și a luat de la capăt ritualul cu bățul de alun. S-a rotit și s-a răsucit lent.

— Roșu, a spus ferm. Foarte roșu. Pe-acolo.

Am pornit împreună în direcția pe care o indicase. Am traversat o pajiște și am trecut de un pâlț de copaci.

— Acolo, am spus, fascinat.

Cadavrul unui animal foarte mic – un șoarece de câmp, după aspect – zăcea pe un petic de mușchi verde. Nu avea cap, iar sângele de un roșu aprins îi murdărea blana și picura pe mușchi. Era foarte roșu.

— De-aici înainte, a spus Lettie, ține-te de brațul meu și nu-i da drumul.

Am întins mâna stângă și am luat-o de brațul drept, chiar de sub cot. A mișcat bagheta de alun.

— Pe aici, a spus.

— Acum ce căutăm?

— Ne apropiem, mi-a răspuns ea. Acum căutăm o furtună.

Ne-am croit drum printr-un pâlț de copaci, și dincolo de el, într-o pădure, și ne-am înghesuit printre alți copaci atât de apropiați, încât frunzișul lor forma un acoperiș gros deasupra capetelor noastre. Am găsit o cărare în pădure și am urmat-o, într-o lume făcută din verde.

Din stânga noastră s-a auzit mormăitul unui tunet îndepărtat.

— Furtună, a zis Lettie cântând. Își lăsă corpul să alunece din nou în balansare, iar eu m-am răsucit împreună cu ea, ținând-o de braț. Am simțit, sau mi-am imaginat că am simțit, în timp ce o țineam, că prin mine trece o pulsație, de parcă aș fi atins niște motoare puternice.

S-a îndreptat într-o nouă direcție. Am trecut împreună peste un râuleț. Apoi s-a oprit brusc și s-a împiedicat, dar nu a căzut.

— Am ajuns? am întrebat.

— Nu, a răspuns ea. Nu. Știe că venim. Ne simte. Și nu vrea să ajungem la ea.

Bagheta de alun biciuia aerul, ca un magnet împins către un pol care-l respinge. Lettie a rânjit.

O pală de vânt ne-a aruncat frunze și noroi în față. Vedeam tot mai greu, iar cerul de care-mi putea da seama deasupra acoperișului de frunze era întunecat, de parcă peste capetele noastre s-ar fi abătut nori de furtună uriași, sau de parcă amurgul s-ar fi lăsat imediat după zori.

— Jos! a strigat Lettie și s-a ghemuit pe mușchi, trăgându-mă după ea. Era lungită pe burtă, așa că m-am întins și eu lângă ea, simțindu-mă un pic ridicol. Pământul era umed.

— Cât timp o să...?

— Taci!

Era aproape furioasă. Am tăcut.

Ceva venea prin pădure, deasupra capetelor noastre. M-am uitat în sus și am văzut ceva maroniu și blănos, însă plat, ca o mochetă uriașă care fâlfâia și se răsucea la capete.

În față avea o gură plină cu zeci de dințișori ascuțiți, îndreptată în jos.

A fâlfâit și a plutit deasupra noastră, apoi a dispărut.

— Ce-a fost asta? am întrebat.

Inima îmi bătea atât de tare, încât nu știam dacă mă pot ridica.

— Un lup manta, mi-a spus Lettie. Am ajuns deja ceva mai departe decât am crezut.

S-a ridicat și a privit lung în urma acelei ființe blănoase. Ridică vârful baghetei de alun și se întoarse încet.

— Nimic. A scuturat din cap, ca să-și dea părul din ochi, fără să dea drumul furcilor baghetei. Fie se ascunde, fie suntem prea aproape.

Și-a mușcat buza, apoi a spus:

— Șilingul. Cel din gâtul tău. Scoate-l.

L-am scos din buzunar cu mâna stângă și i l-am oferit.

— Nu, a spus ea. Nu-l pot atinge – nu acum. Pune-l în furca bățului.

N-am întrebat de ce. Am pus șilingul la încrucișarea literei Y. Lettie și-a întins brațele și s-a răsucit foarte lent, cu vârful bățului îndreptat spre exterior. M-am mișcat odată cu ea, dar n-am simțit nimic; niciun motor care pulsează. Aproape ne întorseserăm, când s-a oprit și a spus:

— Uite!

Am privit în direcția în care se uita ea, dar n-am văzut decât copaci și umbre în pădure.

— Nu, uite. Acolo. Mi-a arătat cu mâna.

Vârful baghetei de alun a început să fumege încet. S-a întors puțin spre stânga, puțin spre dreapta, încă puțin spre dreapta, din nou, iar vârful baghetei a început să capete o culoare portocalie, lucitoare.

— Așa ceva n-am mai văzut, a spus Lettie. Folosesc moneda drept amplificator, însă e de parcă...

Urmă un *pfff!* și vârful bățului s-a aprins. Lettie l-a înfipt în mușchiul umed. Mi-a spus să-mi iau moneda înapoi, iar eu am procedat întocmai, ridicând-o cu grijă, ca să nu mă ard; era însă rece ca gheața. Lettie a lăsat bagheta de alun în urmă, pe mușchi, cu vârful carbonizat fumegând încă.

Lettie și-a continuat drumul, iar eu am mers lângă ea. Ne țineam de mână: dreapta mea în stânga ei. Aerul mirosea ciudat, ca după artificii, iar lumea se întuneca la fiecare pas pe care-l făceam în adâncul pădurii.

— Am zis c-o să am grijă de tine, nu-i așa? a întrebat Lettie.

— Da.

— Am promis că n-o să permit să ți se întâmple ceva.

— Da.

— Doar ține-mă de mână, a spus ea. Nu-mi da drumul. Orice s-ar întâmpla, să nu-mi dai drumul.

Mâna ei era caldă, dar nu transpirată. Îmi dădea încredere.

— Ține-mă de mână, a repetat ea. Și nu face nimic decât dacă-ți spun eu. Ai înțeles?

— Nu mă simt prea în siguranță, am spus.

Nu m-a contrazis.

— Am ajuns mult mai departe decât îmi imaginasem. Mult mai departe decât mă așteptam. Nu sunt foarte sigură ce fel de lucruri trăiesc aici, la graniță.

Copacii se terminaseră – pășeam pe teren deschis.

— Suntem departe de ferma ta? am întrebat.

— Nu. Ne aflăm încă la marginea ei. Ferma Hempstock se întinde pe o distanță mare. Am adus o mare parte cu noi din vechiul ținut, când am venit aici. Ferma a venit cu noi și a adus la rândul ei lucruri, venind. Buni le spune purici.

Nu știam unde ne aflam, dar nu-mi venea să cred că eram încă pe pământul familiei Hempstock: nu mai mult decât credeam că aceea era lumea în care crescusem eu. Cerul acestui loc era de un portocaliu mat, asemenea unei lumini de avertizare. Plantele aveau țepi și semănau cu niște aloe uriașe, zdrențuite. Verdele lor era închis, și parcă argintat; arătau parcă turnate în bronz.

Moneda din mâna mea stângă, care preluase căldura corpului meu, a început să se răcească iar, până când a ajuns ca un cub de gheață. Strângeam cât de tare puteam cu mâna dreaptă mâna stângă a lui Lettie Hempstock.

— Am ajuns, a spus ea.

Mai întâi, am crezut că mă uit la o clădire; că era un fel de cort, înalt cât o biserică de țară, făcut din pânză cenușie și roz, care fâlfâia în bătaia vântului furtunos, sub cerul acela portocaliu. O structură de pânză ridicată câș, învechită de vreme și roasă de timp.

Apoi s-a întors și i-am văzut fața, și am auzit ceva scoțând un scheunat, ca un câine lovit. Mi-am dat seama că eu scheunasem.

Chipul îi era distrus, iar ochii – niște găuri adânci în țesătură. În spatele său nu se afla nimic, doar o mască de pânză cenușie, mult mai imensă decât mi-aș fi putut imagina, sfâșiată, zdrențuită, fluturând sub palele de vânt aspru.

Ceva a foșnit, iar lucrul acela zdrențuit a privit în jos, spre noi.

— Spune-ți numele, a zis Lettie Hempstock.

A urmat o pauză. Doi ochi pustii se holbau la noi. Apoi o voce, la fel de ștearsă ca o pală de vânt, a rostit:

— Eu sunt stăpâna acestui loc. Mă aflu aici de multă vreme, încă dinainte ca poporul mic să se sacrifice pe stânci. Numele meu îmi aparține, copilă. Mie, și nu ție. Acum pleacă, înainte să vă spulber.

A întins un braț ca pânza sfâșiată a unei corăbii, și am început să tremur.

Lettie Hempstock m-a strâns de mână și m-am simțit mai curajos. A spus:

— Să-ți spui numele ți-am cerut. Nu vreau să mai aud laude goale despre vârstă și timp. Spune-mi numele tău și nu te-oi mai întreba a treia oară.

Vocea ei suna acum ca a unei fete de la țară mai mult ca niciodată. Poate că era furia care-i răzbătea din glas: pronunța altfel cuvintele când era supărată.

— Nu, a șoptit sec lucrul acela cenușiu. Fetițo, fetițo... cine-i prietenul tău?

— Nu spune nimic, mi-a șoptit Lettie.

Am încuviințat, strângând din buze.

— Am început să mă satur, a spus lucrul cenușiu, scuturându-și arțăgos brațele zdrențuite. Ceva a venit la mine și s-a rugat pentru iubire și ajutor. Mi-a spus cum aș putea face fericite toate făpturile asemeni lui. Că sunt făpturi simple și tot ce-și doresc sunt bani, bani, nimic mai mult. Mici semne ale puterii mele. Dacă ar fi cerut, le-aș fi dat înțelepciune, sau pace, pace deplină...

— Termină! a spus Lettie Hempstock. Nu le poți da nimic din ce vor. Lasă-i în pace!

Vântul șuiera, iar silueta gargantuescă fâlfâia în bătaia lui, asemeni unor pânze imense de corabie. Când vântul s-a oprit, creatura își schimbase poziția. Acum părea să se fi apropiat mai mult de pământ și ne examina asemeni unui om de știință uriaș, din pânză, care se uită la doi șoareci albi.

Doi șoareci albi foarte speriați, care se țineau de mână.

Mâna lui Lettie transpira acum. O strânse pe a mea; nu știu dacă pentru a mă încuraja pe mine sau pe ea însăși, iar eu i-am strâns mâna la rândul meu.

Chipul zdrențuit, locul acela unde ar fi trebuit să fie fața, se strâmbă. Am crezut că zâmbește. M-am simțit de parcă mă examina, bucată cu bucată. De parcă știa totul despre mine – lucruri de care nici măcar eu nu eram conștient.

Fata care mă ținea de mână i-a spus:

— Dacă nu-mi spui cum te cheamă, te voi lega ca pe un lucru fără nume. Și vei fi legată și pecetluită ca pe-un lucru de nimic.

Așteptă, însă lucrul nu răspunse, iar Lettie Hempstock începu să rostească vorbe într-o limbă pe care nu o știam. Uneori vorbea, iar alteori părea mai degrabă că îngână un cântec, într-o limbă care nu semăna cu nimic din ce auzisem vreodată sau din ce aveam să cunosc mai târziu în viață. Totuși, știam melodia. Era un cântec pentru copii, melodia pe care cântam versurile de la *Fetițe și băieței, haideți afară la joacă*. Melodia era aceeași, însă cuvintele erau mai vechi. Eram sigur de asta.

Pe măsură ce cânta, sub cerul portocaliu se întâmplau tot felul de ciudățenii.

Pământul se zvârcoli și fremătă de viermi, viermi lungi și cenușii, care ieșiră de sub picioarele noastre.

Dinspre masa centrală a pânzei foșnitoare ceva se năpusti în direcția noastră. Era mai mare decât o minge de fotbal. La școală, în timpul jocurilor, scăpam de obicei lucrurile pe care ar fi trebuit să le prind sau închideam pumnul o secundă mai târziu, lăsându-le să mă lovească în față sau în stomac. Dar lucrul acela se îndrepta direct spre mine și spre Lettie Hempstock, așa că nu am gândit, ci doar *am...*

... am întins ambele mâini și am prins lucrul acela, o masă fâlfâitoare și agitată de pânze de păianjen și material sfâșiat. Când l-am prins în mâini, am simțit o durere ascuțită în talpă – pentru o clipă doar, apoi a trecut, de parcă aș fi călcat pe un ac.

Lettie lovi lucrul pe care-l țineam în mână, iar acesta căzu, prăbușindu-se în sine. M-a prins de mâna dreaptă și m-a ținut din nou strâns. În tot acest timp, nu se oprise din cântat.

Am visat cântecul acela, vorbele stranii ale melodiei simple, și de câteva ori am înțeles ce spunea, în visele mele. În acele vise, și

eu vorbeam limba, cea dintâi limbă, și stăpâneam firea a tot ce era real. În visul meu, era limba a ceea ce este și orice se rostea astfel devenea real, pentru că niciun cuvânt al ei nu putea fi minciună. Era cea dintâi piatră de temelie pentru toată creația. În visele mele, foloseam acea limbă ca să vindec bolnavii și ca să zbor. Am visat cândva că aveam o pensiune mică și perfectă, la malul mării, și oricui venea să stea cu mine îi spuneam, în acea limbă, *Fii întreg*, iar ei se întregeau și nu mai erau oameni frânți; nu mai erau, fiindcă le vorbisem în limba creației.

Și pentru că Lettie vorbea în limba creației, chiar dacă nu am înțeles ce spunea, am înțeles despre ce vorbea. Lucrul din poiană era legat pentru totdeauna de acel loc, prins în capcană. I se interzicea să-și exercite influența asupra a orice se afla dincolo de propriul său domeniu.

Lettie Hempstock termină de cântat.

În mintea mea, parc-am auzit creatura strigând, protestând, agitându-se, însă locul de sub cerul portocaliu era tăcut. Doar fâlfâitul pânzei și fâșâitul crenguțelor în vânt tulburau liniștea.

Vântul se stinse.

O mie de fâșii de material cenușit, sfâșiat, aterizară pe pământul negru, ca niște lucruri moarte sau ca niște rufe murdare abandonate. Nimic nu se clinti.

— Asta ar trebui să fie totul, a spus Lettie, strângându-mi mâna.

M-am gândit că încerca să pară veselă, dar nu reușea. Părea mohorâtă.

— Hai să te duc acasă!

Am mers, ținându-ne de mână, printr-o pădure de arbori veșnic verzi tiviți cu albastru, și am trecut peste un pod lăcuit, roșu cu galben, arcuit peste un iaz auriu. Am înaintat de-a lungul unui câmp pe care se ivise porumbul tânăr, asemeni ierbii plantate în șiruri. Ne-am cățărat pe un gard scund, din lemn, mână-n de mână, și am ajuns pe un alt câmp, cultivat cu ceva care aducea cu niște trestii mărunte sau cu niște șerpi îmblăniți, de culoare neagră, albă, maronie, portocalie, cenușie și dungată, toate unduindu-se ușor, răsucindu-se și îndreptându-se sub lumina soarelui.

— Ce sunt? am întrebat.

— Poți scoate una să vezi, dacă vrei, mi-a răspuns Lettie.

Am privit în jos. Lujerul îmblănit de la picioarele mele era de un negru perfect. M-am aplecat, l-am apucat zdravăn de la bază cu mâna stângă și am tras.

Ceva ieși din pământ și se răsuci cu furie. Am simțit cum o duzină de ace mititele îmi înțeapă mâna. Am scuturat-o de pământ și mi-am cerut iertare, și s-a holbat la mine, mai degrabă surprinsă și mirată decât supărată. A sărit de lângă mâna mea pe tricou; am mângâiat-o: era o pisicuță, neagră și lucioasă, cu o figură ascuțită și întrebătoare, o pată albă în spatele unei urechi și ochi de un verde albastrui neobișnuit.

— La fermă, pisicile vin într-un mod firesc, a spus Lettie.

— Care ar fi acela?

— Din Big Oliver. A apărut la fermă pe vremea păgânilor. Toate pisicile noastre se trag din el.

M-am uitat la pisicuța care se agățase cu gheruțele de tricou.

— Pot s-o iau acasă? am întrebat.

— Nu este ce pare. Nu-i o idee bună să iei acasă ceva de pe-aici, a răspuns Lettie.

Am lăsat pisicuța jos, la marginea câmpului. S-a aruncat după un fluture, care plutea sus, unde nu putea fi atins, apoi s-a îndepărtat fără să privească înapoi.

— Pisicuța mea a fost călcată de mașină, i-am spus lui Lettie. Era foarte mică. Omul care a murit mi-a spus, deși nu el conducea. A zis că n-au văzut-o.

— Îmi pare rău, a spus Lettie.

Mergeam sub un umbrar de meri înfloriți, iar lumea mirosea a miere.

— Asta e problema cu lucrurile însuflețite. Nu trăiesc prea mult. Pisicuțe azi, pisici bătrâne mâine. Apoi, doar amintiri. Iar amintirile se risipesc, se amestecă și se confundă...

A deschis poarta unui gard și am intrat. Mi-a dat drumul la mână. Ne aflam la capătul aleii, lângă platforma de lemn de lângă drum, cea pe care stăteau putineiele uzate. Mirosea normal.

— Chiar ne-am întors? am întrebat.

— Da, a spus Lettie Hempstock. Și nu vom mai avea probleme cu ea, zise oprindu-se apoi. Era mare, așa-i? Și rea... N-am mai văzut una ca ea. Dacă aș fi știut că era atât de bătrână, de mare și de rea, nu te-aș fi luat cu mine. Totuși, nu s-a întâmplat nimic. Apoi adăugă: Dar aș fi vrut să nu-mi dai drumul la mână. Dar totuși ești în regulă, nu-i așa? Nu s-a întâmplat nimic rău. N-am pățit nimic.

— Sunt bine, am spus. Nu te îngrijora, sunt un soldat curajos. Așa spunea bunicul mereu. Apoi am repetat ce spusese ea: N-am pățit nimic.

Ea mi-a zâmbit luminos și însuflețit și am sperat că spusese lucrul potrivit.

Capitolul V

În seara aceea, sora mea s-a așezat pe pat și a început să-și perie părul. Îl peria de o sută de ori în fiecare seară, numărând fiecare atingere cu peria. Nu cunoșteam motivul.

— Ce faci? m-a întrebat.

— Îmi privesc piciorul, i-am zis.

Mă uitam lung la talpa piciorului drept. O linie rozalie îi traversa centrul, de la baza degetelor până aproape de călcâi. Călcasem pe o sticlă spartă când eram bebeluș. Îmi amintesc cum m-am trezit în pătuț, în dimineața de după, și m-am uitat la copcile negre care țineau laolaltă marginile tăieturii. Era cea mai veche amintire a mea. Mă obișnuisem cu cicatricea rozalie. Însă găurica de lângă ea, din curbura tălpii, era nouă. Acolo simțisem durerea bruscă, deși acum nu durea. Era doar o gaură.

Am apăsat-o cu degetul arătător și mi s-a părut că se retrage ceva în interiorul ei.

Sora mea se oprise din periat și mă privea curioasă. M-am ridicat, am traversat dormitorul, am străbătut coridorul și am ajuns în baia de la capătul lui.

Nu știu de ce nu am întrebat un om mare despre asta. Nu-mi aduc aminte să fi consultat vreun om mare, decât dacă nu aveam altă soluție. Era anul în care mi-am scos un neg de pe genunchi cu un briceag și am descoperit cât de adânc puteam tăia până să doară, și cum arătau rădăcinile unui neg.

În dulăpiorul sanitar, în spatele oglinzii, se afla o pensetă din oțel inoxidabil, de felul celor cu vârfuri ascuțite, pentru extragerea așchiilor de lemn, și o cutie cu plasturi. M-am așezat pe partea metalică a căzii albe și mi-am examinat gaura din picior. Era o gaură simplă, mică și rotundă, cu margini netede. Nu puteam să-mi dau seama cât de adâncă era, fiindcă exista un obstacol. Ceva o bloca. Ceva care părea să se retragă, odată atins de lumină.

Am ținut penseta și am privit. Nu s-a întâmplat nimic. Nimic nu s-a schimbat.

Am pus arătătorul mâinii stângi pe gaură, ușor, blocând lumina. Apoi am așezat vârful pensetei lângă gaură și am așteptat. Am numărat până la o sută, inspirat, poate, de periatul surorii mele. Apoi mi-am retras degetul și am înfipt penseta.

Am prins capul viermelui – dacă asta era – între cleștii metalici, l-am strâns și am tras.

Ați încercat vreodată să scoateți un vierme dintr-o gaură? Știți cât de încăpățânați pot fi? Cum își folosesc tot corpul pentru a se agăța de marginile găurii? Am tras afară cam doi centimetri din vierme. Era roz, vârstat cu gri, ca un lucru infectat. L-am scos din gaura din picior, apoi am simțit că se oprește. Îl puteam simți în interiorul cărnii mele, înțepenind și refuzând să se lase tras. Nu m-am speriat. Era, desigur, un lucru care li se putea întâmpla oamenilor, așa ca atunci când pisica vecinilor, Misty, avea paraziți. Aveam un vierme în picior și scăpam de el.

Am răsucit penseta, gândindu-mă, cred, la niște spaghete într-o furculiță, și am încolăcit viermele în jurul ei. A încercat să se tragă înapoi, dar l-am întors, puțin câte puțin, până când n-am mai putut să trag.

Simțeam, înăuntrul meu, elasticitatea lipicioasă prin care încerca să rămână, ca o fâșie de mușchi. M-am aplecat cât am putut în față, am întins mâna stângă și am învârtit robinetul de apă caldă – cel cu bulina roșie în centru. Am lăsat apa să curgă. A curs așa vreo trei, patru minute, înainte să înceapă să scoată aburi.

Înconjurat de aburi, mi-am întins piciorul și brațul drept, ținând apăsată penseta și cei doi centimetri de creatură pe care-i scosesem din corpul meu. Apoi am pus locul unde se afla penseta sub robinetul fierbinte. Apa mi-a scaldat piciorul, dar tălpile mele erau rezistente de la mersul pe jos, așa că nu m-a deranjat. Apa care mi-a atins degetele de la mâini le-a opărit, însă mă așteptam la asta. Viermele – nu. L-am simțit flexându-se înăuntrul meu, încercând să se retragă de sub apa fierbinte, dezlipindu-se de picior. Am răsucit penseta, triumfător, de parcă aș fi cules cea mai tare crustă din lume, iar creatura a început să iasă, împotrivindu-se tot mai puțin.

Am tras cu forță de ea. Se destindea pe măsură ce înainta sub apa fierbinte. Ieșise aproape complet – îl simțeam – așa că, prea încrezător, prea triumfător și prea nerăbdător, am tras prea repede și prea tare, iar viermele mi-a ajuns în palmă. Capătul care a ieșit era rupt și supura, de parcă s-ar fi desprins.

Cu toate acestea, dacă acea creatură lăsase ceva în piciorul meu, era foarte mic.

Am examinat viermele. Era gri închis și deschis, vârstat cu roz și segmentat, ca o rămă obișnuită. Acum că nu se mai afla sub apa fierbinte, părea să-și revină. S-a zvârcolit, iar corpul, care fusese înfășurat în jurul pensetei, atârna, crispându-se, deși era agățat de cap (chiar *era* capul? Cum puteam să-mi dau seama?), de unde îl prinsesem.

Nu voiam să-l ucid. Nu omoram animale, dacă putea fi evitat. Dar trebuia să scap de el, fiindcă era, fără îndoială, periculos.

Am ținut viermele deasupra scurgerii. Se zbătea sub apa fierbinte. Apoi i-am dat drumul și l-am privit dispărând pe țeavă. Am lăsat apa să mai curgă o vreme și am spălat penseta. Apoi am pus un plasture mic deasupra găurii din talpă și am astupat scurgerea, pentru ca viermele să nu poată urca înapoi. La sfârșit, am închis robinetul. Nu știam dacă murise, dar nu credeam că s-ar fi putut întoarce.

Am pus penseta la loc, în spatele oglinzii din baie, apoi am închis dulăpiorul și m-am holbat la propria reflecție.

M-am întrebat, așa cum mi se întâmpla de nenumărate ori la vârsta aceea, *cine* eram și ce era lucrul acela care privea fața din oglindă. Dacă fața se uita la ce nu eram, și știam că nu era așa, fiindcă aș fi fost tot eu, indiferent ce se întâmpla cu fața mea, atunci ce *era* eu? Și ce anume privea?

M-am întors în dormitor. Era rândul meu să țin ușa dinspre hol deschisă. Am așteptat să adoarmă sora mea, ca să nu mă spună, iar apoi, în lumina slabă care venea de pe hol, am citit o carte de mistere din seria *Secret Seven* până am adormit.

Capitolul VI

Mărturisesc: când eram foarte mic – să fi avut vreo trei, patru ani – mă comportam uneori ca un monstru. „Erai un mic *ticălos*”, mi-au spus câteva mătuși, cu diverse ocazii, odată ce am devenit adult, iar boacănele mele teribile de copil puteau fi pomenite cu o umbră de amuzament nostalgic. Dar nu-mi amintesc să mă fi purtat ca un monstru. Știu doar că aveam pretenția să fie așa cum voiam eu.

Copiii mici se consideră adevărați zei; cel puțin unii dintre ei. Sunt mulțumiți doar când restul lumii acceptă felul în care văd ei lucrurile.

Dar eu nu mai eram un băiețel. Aveam șapte ani. Înainte, nu mă temeam de nimic, însă acum eram înspăimântat.

Incidentul cu viermele din picior nu m-a speriat. Nu l-am pomenit. Totuși, în ziua următoare, m-am întrebat dacă oamenii aveau des viermi în picior sau dacă mi se întâmplase numai mie, în locul acela de sub cerul portocaliu, de la marginea fermei Hempstock.

Am dezlipit plasturele de pe talpă când m-am trezit, și am constatat cu ușurare că gaura începuse să se închidă. Acolo unde se aflase era acum un punct rozaliu, ca o bătătură, și nimic mai mult.

Am coborât la micul dejun. Mama părea fericită.

— Am vești bune, dragule, mi-a spus. M-am angajat. Aveau un post disponibil la farmacia Dickson. Vor să încep în după-amiaza asta. O să lucrez patru zile pe săptămână.

Nu mă deranja. Mă descurcam bine singur.

— Mai am și alte noutăți. Cineva o să aibă grijă de voi, copiii, cât timp sunt plecată. Se numește Ursula. Va dormi în vechea ta cameră, din capătul scării. O să aibă grijă de casă. Va face mâncare și curățenie, pentru că doamna Weller are probleme cu soldul și spune că are nevoie de câteva săptămâni să-și revină. O să fiu mult mai liniștită dacă e cineva aici, cât timp eu și tati lucrăm.

— Dar nu aveți bani, am spus. Doar ați spus că nu aveți bani.

— Tocmai. De aceea am acceptat postul de farmacistă, mi-a răspuns. Iar Ursula va avea grijă de voi pentru casă și masă. Trebuie să locuiască în zonă timp de câteva luni. M-a sunat azi-dimineață. Are niște recomandări excelente.

Speram să fie de treabă. Cealaltă menajeră, Gertruda, lucrase la noi în urmă cu șase luni. Nu era deloc drăguță: ne făcea farse mie și surorii mele, de pildă răsuceau așternutul ca să ne împiedice să-l folosim, lăsându-ne cu gura căscată. În cele din urmă, mășăluisem în jurul casei purtând pancarte pe care scria „O urâm pe Gertruda” și „Nu ne place mâncarea Gertrudei”; în plus, îi pusesem broaște în pat – așa că plecase înapoi în Suedia.

Am luat o carte și am ieșit în grădină.

Era o zi călduroasă și însorită de primăvară. M-am cățărat pe o scară de frânghie până la cea mai joasă creangă a fagului cel înalt, m-am așezat pe ea și am citit. Cât timp am citit, nu mi-a fost teamă de nimic. Mă aflam departe, în Egiptul Antic, cunoscând-o pe Hathor, care bătuse Egiptul în chip de leoaică. Ucisese atâția oameni, încât nisipurile Egiptului se înroșiseră, și fusese învinsă doar după ce oamenii amestecaseră bere cu miere și somnifere, apoi coloraseră poțiunea în roșu. Hathor crezuse că ar fi sânge și o băuse, adormind. După aceea, Ra, părintele zeilor, o transformase în zeița iubirii, ca suferințele prin care-i făcuse să treacă pe oameni să fie doar suferințe ale inimii.

M-am întrebat de ce procedaseră astfel zeii. De ce n-o omorâseră – doar ar fi putut?

Îmi plăceau miturile. Nu erau nici povești pentru adulți, dar nici pentru copii. Erau mai mult decât atât; pur și simplu *existau*.

Poveștile pentru adulți nu aveau sens și începeau atât de greu. Le vedeam ca pe niște secrete, secrete masonice, mitice, ale maturității. De ce nu preferau adulții să citească despre Narnia, despre insule secrete, contrabandiști și zâne periculoase?

Mi se făcuse foame. Am coborât din copac și am mers în spatele casei, trecând de spălătoria care mirosea a săpun de rufe și mucegai, de mica magazie de lemn și cărbune, de toaleta de afară – unde atârnav păianjenii, în așteptare – cu ușile de lemn vopsite în

verde. Am intrat pe ușa din spate, am traversat holul și am ajuns în bucătărie.

Mama era acolo, cu o femeie necunoscută. Când am văzut-o, m-a apucat durerea de cap; și nu una metaforică. Am simțit un junghi în piept, preț de un moment. Apoi a trecut.

Sora mea ședea la masă și mânca cereale dintr-un bol.

Femeia era foarte frumoasă. Avea părul scurt, de culoarea mierii, ochi imenși, de un gri albăstrui, și purta un ruj palid. Părea înaltă, chiar și pentru un adult.

— Dragule? Este Ursula Monkton, a spus mama. N-am răspuns. Doar m-am uitat la ea. Mama mi-a dat un ghiont.

— Bună ziua, am spus.

— E timid, remarcă Ursula Monkton. Sunt sigură că, odată ce va ajunge să mă cunoască, vom fi buni prieteni. A întins mâna și i-a mângâiat părul șaten-cenușiu al surorii mele, care a afișat un zâmbet știrb.

— Îmi place de tine *așa* de mult, a spus sora mea.

Apoi, către mine și mama:

— Când o să fiu mare, vreau să fiu Ursula Monkton.

Mama și Ursula au râs.

— Draga de ea! a spus Ursula Monkton.

Apoi s-a întors către mine.

— Și cu noi cum rămâne? Suntem prieteni?

Am privit-o. O persoană adultă în toată legea, blondă, îmbrăcată cu o rochie gri cu roz. Eram speriat.

Rochia nu era uzată. Cred că așa era moda; așa era modelul. Dar, uitându-mă la ea, mi-am imaginat rochia aceea fâlfâind, deși nu era pic de vânt în bucătărie, fâlfâind ca pânza principală a unei corăbii, pe un ocean singuratic, sub un cer portocaliu.

Nu știu ce am răspuns sau dacă am răspuns. Dar am ieșit din bucătărie fără să iau măcar un măr, deși îmi era foame.

Mi-am luat cartea în grădina din spate și m-am așezat sub balcon, lângă stratul de flori care creșteau sub fereastra camerei cu televizorul. Am citit, uitând de foame în Egiptul cu zeități care

aveau capete de animale, care se tăiau unii pe ceilalți și apoi se readuceau reciproc la viață.

Sora mea a ieșit în grădină.

— Îmi place așa de mult de ea, mi-a spus. E prietena mea. Vrei să vezi ce mi-a dat?

A scos o gentuță gri, de felul celei pe care mama o purta în poșetă, pentru monede. Avea o cataramă metalică, în formă de fluture. Părea făcută din piele. M-am întrebat dacă era piele de șoarece. A deschis gentuța, și-a vârât degetele înăuntru și scoase o monedă mare, de argint: o jumătate de coroană.

— Ia uite, mi-a zis ea. Uite ce am!

Îmi doream jumătate de coroană. De fapt, îmi doream ce-aș fi putut cumpăra cu o jumătate de coroană: trucuri magice și jucării haioase de plastic, cărți... atât de multe lucruri! Dar nu-mi doream o gentuță gri cu o jumătate de coroană înăuntru.

— Nu-mi place de ea, i-am zis surorii mele.

— Asta pentru că eu am văzut-o prima. E prietena *mea*.

Nu credeam că Ursula Monkton era prietena cuiva.

Voiam să merg s-o avertizez pe Lettie Hempstock în privința ei, însă ce i-aș fi putut spune? Că noua menajeră purta gri și roz? Că mă privea ciudat?

Îmi doream să nu-i fi dat drumul la mână lui Lettie. Ursula Monkton apăruse din vina mea, eram sigur, și nu aveam să scap de ea trimițând-o în jos pe țevă sau punându-i broaște în pat.

Ar fi trebuit să plec atunci, să fug, să străbat aleea lungă de vreo doi kilometri până la ferma familiei Hempstock, însă n-am făcut-o. Un taxi a dus-o pe mama la lucru, la farmacia lui Dickson, să împartă pastile și loțiuni. Eu am rămas acolo, cu Ursula Monkton.

A apărut în grădină, cu o farfurie de sandviciuri.

— Am vorbit cu mama voastră, a spus, zâmbind dulce sub rujul palid. Cât timp sunt aici, trebuie să vă abțineți de la hălăduit. Puteți sta în casă sau în grădină, sau vă pot însoți la prietenii voștri, dar nu aveți voie să ieșiți și să hoinăriți aiurea.

— Bineînțeles, răspunse sora mea.

Eu n-am spus nimic.

Sora mea a mâncat un sandvici cu unt de arahide.

Eram leșinat de foame. M-am întrebat dacă sandviciurile erau periculoase. Nu știam. Îmi era teamă că, dacă mănânc unul, se va transforma în viermi în stomacul meu, iar ei se vor târî prin mine, colonizându-mă, până când aveau să-mi iasă afară prin piele.

M-am întors în casă. Am deschis ușa bucătăriei. Ursula Monkton nu era înăuntru. Mi-am îndesat buzunarele cu fructe: mere și portocale, și pere tari, maronii. Am luat trei banane și le-am ascuns în sân, apoi am fugit în laborator.

Laboratorul, cum îl numeam eu, era o magazie vopsită cu verde, aflată destul de departe de casă, construită lângă vechiul garaj uriaș. Aproape de magazie creștea un smochin, deși n-am gustat niciodată din fructele coapte, ci am văzut doar frunzele imense și fructele verzi. Îi spuneam laborator fiindcă acolo îmi țineam trusa de chimie. Un cadou de aniversare peren, aceasta fusese interzisă în casă de tata, după ce preparasem ceva într-o eprubetă. Amestecasem chestii la întâmplare și le încălzisem până la erupție. Rezultatul fusese o masă neagră, cu o duhoare de amoniac care nu dispărea. Tata spusese că nu se supără dacă fac experimente (deși nimeni nu știa ce fel de experiment făcusem, dar nu conta; în fond, mama primise truse de chimie de ziua ei, și uite ce bine îi prinseseră!), dar nu le dorea în raza de percepție a mirosurilor din jurul casei.

Am mâncat o banană și o pară, apoi am ascuns celelalte fructe sub masa de lemn.

Adulții urmează trasee. Copiii explorează. Adulții se mulțumesc să meargă pe același drum, de sute și mii de ori. Poate că nu le dă niciodată prin minte să se abată din drum, să se strecoare pe sub rododendroni, să găsească spațiile dintre garduri. Eram copil și știam o groază de moduri de a ieși în drum, moduri care nu presupuneau traversarea aleii noastre. Am hotărât să mă furișez afară din magazie, de-a lungul zidului, spre marginea peluzei, și apoi spre bordura de azalee și leandri care străjuiau grădina. De lângă ei, urma să mă strecor în josul dealului, iar după aceea să sar gardul metalic atacat de rugină, care mărginea aleea principală.

Nu se uita nimeni. Am fugit, m-am furișat și am trecut printre leandri, apoi am coborât dealul, croindu-mi drum prin măracinișuri și porțiuni acoperite cu urzici, care apăruseră de când fusesem ultima oară pe-acolo.

Ursula Monkton mă aștepta la baza dealului, chiar în fața gardului ruginit. Pur și simplu nu era posibil să fi ajuns fără s-o văd, dar iată că se afla acolo. Și-a încrucișat brațele și m-a privit, iar rochia ei roz cu gri a fâlfâit în bătaia vântului.

— Cred c-am spus că nu ai voie să ieși.

— Dar n-am ieșit, i-am răspuns, cu o îndrăzneală pe care nu o simțeam nici pe departe. Explorez doar.

— Te furișezi.

N-am răspuns.

— Cred c-ar trebui să fii în camera ta, unde pot să te supraveghez. E timpul pentru somnul de după-masă.

Eram prea mare pentru așa ceva, dar nu suficient de mare ca s-o contrazic – știam asta – sau ca să câștig, dacă reușeam.

— Fie, am spus.

— Nu spune „fie”. Spune: „Da, domnișoară Monkton”. Sau „doamnă”. Spune: „Da, doamnă.”

M-a privit cu ochii ei gri-albăstrui, care semănau cu niște găuri putrezite în pânză; erau departe de a fi frumoși.

— Da, doamnă, am spus, și m-am urât pentru că o spuseseam.

Am urcat dealul împreună.

— Părinții tăi nu-și mai pot permite locul ăsta, a spus Ursula Monkton. Și nu-și pot permite să-l întrețină. În curând își vor da seama că singura cale de a-și rezolva problemele financiare este să vândă casa și grădinile unor dezvoltatori imobiliari. Apoi toate *astea* – *astea* erau aglomerațiile de măracini, lumea neîngrijită din spatele peluzei – vor deveni un set de case și grădini identice. Iar dacă sunteți norocoși, veți locui în una dintre ele. Dacă nu, o să-i invidiați pe cei care o vor face. Ți-ar plăcea?

Adoram casa și grădina. Îmi plăcea sălbăticia lor. Iubeam locul acela, de parcă ar fi fost o parte din mine; poate, într-un fel, chiar era.

— Cine ești? am întrebat.

— Ursula Monkton. Sunt menajera voastră.

— Cine ești de fapt? am continuat. De ce le dai bani oamenilor?

— Cu toții vor bani, a spus, de parcă era evident. Îi face fericiți. Te vor face și pe tine fericit, dacă le permiți.

Am ieșit lângă mormanul de iarbă tăiată, în spatele cercului pe care-l numeam inelul zânelor. Uneori, când vremea era umedă, se umplea de ciuperci otrăvitoare de un galben fluorescent.

— Acum treci în camera ta, mi-a spus.

Am fugit de ea, cât de repede puteam, traversând inelul zânelor, peste peluză, dincolo de tufarii de trandafir și de magazia de cărbuni. Am intrat în casă.

Ursula Monkton stătea chiar în cadrul ușii din spate, așteptându-mă, deși nu avea cum să fi trecut de mine. Aș fi văzut-o. Părul ei era perfect, iar rujul părea proaspăt aplicat.

— Am fost înăuntrul tău, mi-a spus. Așa că ia aminte. Dacă spui ceva cuiva, nu te vor crede. Și, pentru că am fost înăuntrul tău, voi ști. Și pot face în așa fel încât să nu spui nimic din ce nu vreau eu să spui, nimănui, niciodată.

Am urcat în dormitor și m-am întins pe pat. Locul de pe talpă, unde fusese viermele, pulsa și mă durea. Mă durea și în piept. M-am lăsat să mă pierd într-o carte. Acolo evadam de fiecare dată când viața reală era prea dificilă sau prea rigidă. Am luat de pe raft o mână de cărți vechi care îi aparținuseră mamei când era de vârsta mea și am citit despre școlărițe care aveau aventuri în anii '30 și '40. De obicei, se confruntau cu spioni, contrabandiști sau trădători, ce-or mai fi fost și ei, iar fetele erau întotdeauna curajoase și știau exact ce să facă. Eu nu eram curajos și n-aveam nici cea mai mică idee ce aș putea face.

Nu mă mai simțisem niciodată atât de singur.

M-am întrebat dacă familia Hempstock avea telefon. Era puțin probabil, dar nu imposibil. Poate doamna Hempstock fusese cea care anunțase poliția despre mașina noastră abandonată. Cartea de telefon era jos, dar știam numărul la care să sun pentru a cere informații, și nu trebuia decât să întreb de cineva pe nume

Hempstock, care locuia la ferma Hempstock. În dormitorul părinților mei era un telefon. M-am ridicat, am mers la ușă și am privit afară. Holul era pustiu. Am intrat în dormitorul de alături cât de repede și de discret am putut. Pereții erau de un roz palid, iar patul părinților mei era acoperit și el de trandafiri uriași, imprimați. Ferestrele franțuzești montate de-a lungul acelei laturi a casei dădeau spre balcon. Pe noptiera crem cu auriu de lângă pat se afla un telefon crem. Am ridicat receptorul și am format numărul de la Informații, trăgând cu degetul de găuri: unu, nouă, doi. Am așteptat să intre operatoarea pe fir și să-mi spună numărul de la ferma Hempstock. Luasem un creion și eram pregătit să notez numărul la spatele unei cărți legate în copertă albastră – *Pansy salvează școala*.

Operatoarea nu a intervenit. Tonul continua, iar peste el s-a auzit vocea Ursulei Monkton, spunând:

— Oamenii bine-crescuți nici nu s-ar gândi să se furișeze ca să folosească telefonul, nu?

N-am spus nimic, deși nu mă îndoiam că mă poate auzi respirând. Am așezat receptorul în furcă și m-am întors în dormitorul pe care-l împărțeam cu sora mea.

M-am așezat pe pat și m-am uitat pe geam.

Patul meu lipit de perete, chiar sub fereastră. Îmi plăcea să dorm cu geamurile deschise. Noptile ploioase erau cele mai grozave: deschideam fereastra, îmi lăsam capul pe pernă, închideam ochii și simțeam vântul atingându-mi fața. Ascultam copacii clătinându-se și gemând. Dacă aveam noroc, mă trezeam cu picături de ploaie pe față și îmi imaginam că mă aflu în barca mea, în mijlocul oceanului. Se clătina pe marea umflată. Nu mă visam pirat și nici nu aveam o destinație anume. Doar mă aflam pe barca mea.

Dar acum nu ploua și nici noapte nu era. Pe fereastră puteam vedea doar copaci și nori, și orizontul îndepărtat, de culoare mov.

Aveam provizii de ciocolată în caz de urgență ascunse sub figurina Batman pe care o promisem de ziua mea. În timp ce le mâncam, mi-am amintit cum îi lăsasem mâna lui Lettie Hempstock

ca să prind rotocolul de material putred, și durerea ascuțită din picior care urmase.

Eu am adus-o, m-am gândit. Știam că e adevărat.

Ursula Monkton nu era reală. Era o mască de carton pentru lucrul care se aflase înăuntrul meu sub formă de vierme, care fâlfâise și răbufnise în ținutul întins de sub cerul portocaliu.

Am reluat lectura cărții *Pansy salvează școala*. Planurile secrete ale bazei aeriene de lângă școală erau strecurate inamicului prin contrabandă, de către spioni. Aceștia erau, de fapt, profesori care lucrau în grădina de legume a școlii. Planurile erau ascunse în interiorul legumelor scobite.

„Cerule mare!” spuse Inspectorul Davidson de la renumita Brigadă pentru Contrabandă și Spionaj (BES) a Scotland Yardului. „E chiar ultimul loc în care ne-ar fi trecut prin cap să ne uităm!”

„Cred că-ți datorăm scuze, Pansy,” spuse directoarea severă, cu un zâmbet cald, care nu-i stătea în fire, și care o făcu pe Pansy să creadă că, poate, o judecase greșit tot semestrul. „Ai salvat reputația școlii! Acum însă, înainte să te umfli prea tare în pene, n-ar trebui să conjugii niște verbe în franceză, cu *madame*?”

Puteam să mă bucur pentru Pansy, într-un colț al minții, chiar dacă în rest eram copleșit de teamă. Așteptam să ajungă acasă părinții mei. Voiam să le spun ce se petrece. Aveam să le spun. Trebuiau să mă creadă.

Pe atunci, tata lucra la un birou aflat la o oră cu mașina de casă. Nu eram sigur cu ce se ocupa. Avea o secretară foarte simpatică și drăguță, cu un pudel ca de jucărie. De fiecare dată când știa că noi, copiii, venim să-l vedem pe tata, aducea pudelul de acasă, iar noi ne jucam cu el. Uneori, treceam pe lângă clădiri, iar tata zicea, „Asta-i a noastră”. Dar mie nu-mi păsa de clădiri, așa că n-am întrebat niciodată cum de era *a noastră* sau măcar ce însemna *noi*.

Întins pe pat, am citit carte după carte, până când Ursula Monkton a apărut în ușa camerei și a spus:

— Acum poți coborî.

Sora mea se uita la televizor, în camera unde se afla acesta. Se uita la o emisiune numită „CUM?”, un spectacol de știință

popularizată despre cum funcționează lucrurile. În deschidere, moderatorii erau îmbrăcați în port amerindian, spuneau „Cum?” și scoteau strigăte de luptă.

Voiam să schimb pe BBC, dar sora mea m-a privit triumfător și a spus:

— Ursula a zis că pot să mă uit la ce vreau eu și tu n-ai voie să schimbi canalul.

Am stat cu ea un minut. Un bătrân cu mustață le arăta copiilor din Anglia cum să confecționeze muște de pescuit.

— Nu e de treabă, am zis.

— Îmi place de ea. E drăguță.

Mama a ajuns acasă cinci minute mai târziu, ne-a salutat de pe coridor și a intrat în bucătărie, s-o vadă pe Ursula Monkton. Apoi s-a întors la noi.

— Cina va fi gata imediat ce ajunge tati acasă. Spălați-vă pe mâini.

Sora mea a urcat și s-a spălat pe mâini.

Eu i-am spus mamei:

— Nu-mi place de ea. O să-i spui să plece?

Mama a oftat.

— *Nu* se va repeta povestea cu Gertruda, dragule. Ursula e o fată foarte simpatică, dintr-o familie bună. Și vă adoră, serios.

Tata a ajuns acasă și a fost adusă cina. O supă densă de legume, apoi pui prăjit și cartofi noi cu mazăre congelată. Îmi plăceau la nebunie toate felurile de pe masă. N-am mâncat nimic.

— Nu mi-e foame, am explicat.

— Nu-mi place să umblu cu vorba, a spus Ursula Monkton, dar cineva avea ciocolată pe mâini și pe față când a coborât din camera lui.

— Aș vrea să nu mai mănânci porcăria aia, a mormăit tata.

— Nu e decât zahăr procesat. Îți strică pofta de mâncare și dinții, a spus mama.

Îmi era teamă că mă vor obliga să mănânc, dar n-au făcut-o. Am stat la masă flămând, în timp ce Ursula Monkton râdea la glumele tatei. Mi se părea că spune glume special pentru ea.

După cină ne-am uitat cu toții la *Misiune imposibilă*. Îmi plăcea *Misiune imposibilă*, însă de data aceasta m-a făcut să mă simt incomod, pentru că oamenii își tot scoteau chipurile pentru a dezvălui altele dedesubt. Purtau măști de cauciuc, iar sub ele se aflau mereu eroii noștri, dar mă întrebam ce s-ar întâmpla dacă Ursula Monkton și-ar scoate fața – ce s-ar afla dedesubt?

Ne-am dus la culcare. Era rândul surorii mele, așa că ușa de la dormitor era închisă. Îmi lipsea lumina de pe hol. M-am întins în pat, cu fereastra deschisă, foarte treaz, ascultând zgomotele tipice unei case vechi la sfârșitul zilei. Mi-am pus niște dorințe din toată inima, sperând să devină realitate. Mi-am dorit ca părinții mei s-o expedieze departe pe Ursula Monkton, iar eu să merg la ferma Hempstock și să-i povestesc lui Lettie ce făcusem, iar ea să mă ierte și totul să fie bine.

Nu puteam să dorm. Sora mea adormise deja. Putea să adoarmă oricând, o abilitate pe care eu n-o aveam și pentru care o invidiam.

Am ieșit din dormitor.

M-am aventurat în capul scărilor, ascultând sunetele care veneau de la televizorul de jos. Apoi m-am strecurat tiptil pe trepte în jos și m-am așezat pe a treia treaptă de la bază. Ușa camerei unde se afla televizorul era pe jumătate deschisă, și dacă mai coboram o treaptă, oricine se uita la televizor mă putea vedea. Așa că am așteptat acolo.

Auzeam vocile de la televizor, punctate de râsete sacadate.

Apoi, acoperindu-le, voci de adulți discutând.

— Soția dumneavoastră este plecată în fiecare seară? a întrebat Ursula Monkton.

— Nu. Vocea tatei. S-a întors acum ca să pregătească ziua de mâine. Dar de mâine încolo va fi săptămânal. Strânge bani pentru Africa, la primărie. Pentru fântâni și promovarea contracepției.

— Ei bine, comentă Ursula, pe mine nu mă paște primejdia *aia*.

A râs. Un râset ascuțit, de clopoțel, care părea prietenos și adevărat, fără zdrențe fluturânde. Apoi a spus:

— Băgăcioși mici...

O clipă mai târziu, ușa era larg deschisă, iar Ursula Monkton m-a privit direct. Își refăcuse machiajul: rujul palid și genele alungite.

— Treci la culcare, a spus. Acum.

— Vreau să vorbesc cu tata, am răspuns, fără speranță.

N-a zis nimic. A zâmbit doar, rece și fără emoție, iar eu m-am întors sus, m-am urcat în pat și am zăcut în camera întunecată până am renunțat să adorm. Apoi somnul m-a cuprins pe neașteptate și am dormit neconsolat.

Capitolul VII

Următoarea zi a fost groaznică.

Părinții mei plecaseră înainte să mă trezesc.

Vremea se răcise, iar cerul era de un cenușiu arid și lipsit de farmec. Am trecut prin dormitorul părinților mei în balconul care se întindea și pe lungimea camerei pe care o împărțeam cu sora mea. Am stat în balcon și m-am rugat cerului ca Ursula Monkton să se fi plictisit de acest joc și să n-o mai văd niciodată.

Când am coborât, Ursula Monkton mă aștepta la baza scărilor.

— Regulile sunt aceleași, băgăcios mic, spuse ea. Nu ai voie să părăsești proprietatea. Dacă încerci, te încui în dormitor pentru tot restul zilei, iar când se întorc părinții tăi, le spun că ai făcut ceva dezgustător.

— N-au să te creadă.

A zâmbit dulce.

— Ești sigur? Dacă le spun că ți-ai scos cârnăciorul și ai făcut pipi în toată bucătăria, iar eu a trebuit să spăl cu mopul și să dezinfectez? Cred că mă vor crede. O să fiu foarte convingătoare.

Am coborât în laborator. Am mâncat toate fructele pe care le ascunsesem acolo cu o zi înainte. Am citit *Sandie își dă seama*, altă carte de-a mamei. Sandie era o școlăriță curajoasă, trimisă accidental la o instituție fițoasă, unde toată lumea o detesta. La final, o deconspira pe profesoara de geografie drept un spion bolșevic, care-o ținea prizonieră pe adevărata profesoară. Punctul culminant avea loc la serbarea școlii, unde Sandie se ridica și ținea un discurs, care începea așa: „Știu că n-ar fi trebuit să fiu trimisă aici. Mă aflu aici din cauza unei erori în acte, în timp ce Sandy cu y învață la școala publică de gramatică. Dar mulțumesc providenței pentru asta, pentru că domnișoara Streebling nu este cine pare a fi.”

Sandie era apoi acceptată de toți cei care o detestaseră.

Tata a venit acasă devreme, mai devreme decât îmi aminteam s-o fi făcut vreodată în ultimii ani.

Am vrut să vorbesc cu el, dar nu era niciodată singur.

I-am privit de pe creanga fagului meu.

Mai întâi, i-a arătat cu mândrie Ursulei Monkton grădinile, cu tufarii de trandafiri și de coacăzi negri, cu azalele și cireșii, de parcă ar fi avut ceva de-a face cu toate astea, de parcă n-ar fi fost sădite și îngrijite de domnul Weller, timp de cincizeci de ani, înainte ca noi să cumpărăm casa.

Ea a râs la toate glumele lui. Nu puteam auzi ce spunea el, dar îi vedeam zâmbetul strâmb, pe care-l avea când știa că spune ceva amuzant.

Stătea prea aproape de el. Uneori, tata îi punea mâna pe umăr, prietenește. Mă îngrijora că stătea atât de aproape de ea. Nu știa ce era. Era un monstru, iar el credea că e o persoană normală, așa că se purta drăguț cu ea. Ursula purta alte haine: o fustă gri, despre care cred că se numea midi, și o bluză roz.

În orice altă zi, dacă l-aș fi văzut pe tata plimbându-se prin grădină, aș fi fugit la el. Dar nu în acea zi. Mi-era teamă că avea să se supere sau că Ursula Monkton îi va spune ceva ca să-l facă să se supere pe mine.

Eram îngrozit de el când era furios. Fața lui (ascuțită și de obicei amabilă) se înroșea, iar el țipa, țipa atât de tare și de mânios, încât efectiv paralizam. Nu eram capabil să gândesc.

Nu m-a lovit niciodată. Nu credea în eficiența bătăii. Ne povestea că tatăl său îl bătuse, că mama lui îl fugărise cu mătura și că el era mai presus de asta. Când se înfuria suficient cât să urle la mine, îmi amintea că nu m-ar bate, parcă dorind să fiu recunoscător. În poveștile cu elevi pe care le citeam, șotiile erau pedepsite adesea prin lovituri cu bastonul sau cu papucul. Apoi, totul era uitat și uneori îi invidiam pe copiii aceia fictivi pentru limpezimea vieții pe care o duseseră.

Nu voiam să mă apropiu de Ursula Monkton. Nu voiam să risc ca tata să se supere pe mine. Mă întrebam dacă ar fi un moment propice să părăsesc proprietatea și să mă îndrept spre alee, dar eram sigur că n-aș face decât să mă uit în sus și să dau nas în nas

cu fața furioasă a tatei, alături de cea a Ursulei Monkton, drăguță și plină de sine.

Așa că m-am mulțumit să-i privesc de pe creanga uriașă a fagului. Când au dispărut din raza mea vizuală, în spatele tufișurilor de azalee, am coborât pe scara de frânghie și am urcat în casă, pe balcon, privindu-i de acolo. Era o zi cenușie, dar pământul era înțesat de păpădii gălbui ca untul, și de narcise în abundență, cu petalele lor exterioare palide și pâlniile de un portocaliu închis. Tata a cules o mână de narcise și i le-a dat Ursulei Monkton, care a râs și a spus ceva, apoi s-a înclinat. Tata a făcut și el o plecăciune și a spus ceva care a făcut-o să râdă. M-am gândit că s-o fi proclamat Cavalerul său în Armură Strălucitoare sau ceva pe acolo.

Voiam să strig la el, să-l avertizez că-i oferea flori unui monstru, însă n-am făcut asta. Pur și simplu am stat pe balcon și m-am uitat, iar ei n-au privit în sus și nu m-au văzut.

Cartea mea de mituri grecești îmi spusese că narcisele erau numite după un tânăr foarte frumos, atât de frumos, încât se îndrăgostise de el însuși. Își văzuse reflecția într-un lac și n-a mai vrut s-o părăsească. În cele din urmă, a murit, iar zeii au fost obligați să-l transforme într-o floare. Când citisem asta, îmi închipuisem că narcisa trebuia să fie cea mai frumoasă floare din lume. Am fost dezamăgit să constat că era doar o păpădie mai pricăjită.

Sora mea a ieșit din casă și s-a dus la ei. Tata a luat-o în brațe. Au intrat cu toții în casă, tata cu sora mea, care avea brațele petrecute în jurul gâtului său, și Ursula Monkton, cu brațele pline de flori albe și galbene. I-am privit. Am văzut brațul liber al tatei, care n-o ținea pe sora mea, coborând și odihnindu-se firesc, cu un aer de proprietate, pe umflătura dosului îmbrăcat în fustă midi al Ursulei Monkton.

Astăzi, aș reacționa diferit la una ca asta. Pe atunci, nu cred că aveam vreo părere. Aveam șapte ani.

M-am cățărat pe fereastra dormitorului meu, la care era ușor de ajuns din balcon, și am coborât pe pat, unde am citit o carte despre

o fată care locuia în Insulele Canalului și i-a sfidat pe naziști pentru că nu voia să-și abandoneze calul.

În timp ce citeam, m-am gândit că Ursula Monkton nu mă putea ține acolo pe veci. În curând, în câteva zile, cel mult, cineva avea să mă ia în oraș sau departe de acolo, iar eu aveam să merg la ferma de la capătul aleii și să-i spui lui Lettie Hempstock ce făcusem.

Apoi m-am întrebat: dacă Ursula Monkton *avea nevoie* de doar câteva zile? Iar asta m-a speriat.

A pregătit chiftele pentru cină în seara aceea, iar eu am refuzat să mănânc. Eram hotărât să nu mănânc nimic din ce făcea, gătea sau atingea. Tata n-a fost încântat.

— Dar nu vreau, i-am zis. Nu mi-e foame.

Era miercuri. Mama preda un curs de naștere naturală la primăria următorului sat, așa că singurii din jurul mesei de seară eram eu, sora mea, tata și Ursula Monkton.

— E bun, e bun pentru tine, și e gustos, a spus tata. Iar în casa asta nu irosim mâncarea.

— Am spus doar că nu mi-e foame.

Mințisem. Mi-era atât de foame, că mă durea stomacul.

— Atunci doar o înghițitură, a spus el. E mâncarea ta preferată. Chiftele cu piure de cartofi și cu sos. Le adori.

În bucătărie se afla o masă pentru copii, unde mâncam când părinții mei aveau invitați sau urmau să mănânce târziu. Dar în seara aceea ne aflam la masa adulților. Preferam masa copiilor. Acolo mă simțeam invizibil. Nimeni nu mă privea mâncând.

Ursula Monkton ședea lângă tata și mă fixa cu privirea, cu un zâmbet minuscul în colțul buzelor.

Știam că ar fi trebuit să tac, să nu scot o vorbă și să fiu bosumflat. Dar nu m-am putut abține. Trebuia să-i spun tatei de ce nu voiam să mănânc.

— N-o să mănânc nimic făcut de ea, i-am zis. Nu-mi place de ea.

— O să mănânci, a spus tata. Cel puțin, o să încerci. Și cere-ți scuze de la domnișoara Monkton.

— Nu vreau.

— Dar nu trebuie, a spus Ursula Monkton, înțelegătoare, și m-a privit, zâmbind.

Nu cred că altcineva de la masă a remarcat că zâmbea sau că nu era nimic empatic în expresia ei, sau că ochii ei păreau din cârpă putrezită.

— Mă tem că trebuie, a spus tata.

Ridicase doar puțin vocea, iar chipul îi era doar un pic mai roșu.

— N-o să permit să se poarte obraznic cu tine. Spune-mi un motiv, unul singur, pentru care nu vrei să-ți ceri scuze și nu vrei să mănânci lucrurile astea atât de bune pe care le-a pregătit Ursula pentru noi.

Nu mă pricepeam să mint, așa că i-am zis.

— Pentru că nu-i umană. E un monstru. E un...

Cum îi numise familia Hempstock pe cei de teapa ei?

— E un *purice*.

Obrajii tatălui meu erau roșii ca focul, iar buzele i se subțiaseră.

— Ieși afară. Pe hol. În secunda asta, spuse el.

Am simțit că leșin. M-am dat jos de pe scaun și l-am urmat pe coridor. Era întuneric. Singura lumină venea din bucătărie, o fâșie de sticlă luminoasă deasupra ușii. M-a privit.

— O să te întorci în bucătărie, unde o să-ți ceri scuze de la domnișoara Monkton. O să termini de mâncat, apoi, în liniște, politicos, o să mergi sus la culcare.

— Nu, am zis, n-o să fac asta.

Am rupt-o la fugă pe hol, am dat colțul și am pornit zdupăind pe scări. Nu mă îndoiam că tata avea să vină după mine. Era de două ori cât mine, și rapid, însă nu aveam mult de mers. Exista o singură cameră în casa aceea pe care puteam s-o încui, și într-acolo mă îndreptam, la stânga din capul scărilor și de-a lungul holului, până la capăt. Am ajuns la baie înaintea tatei. Am trântit ușa și am pus zăvorul mic, argintiu.

Nu mă urmărise. S-o fi gândit că era sub demnitatea lui să fugărească un copil. Dar, peste câteva momente, a izbit cu pumnul în ușă și a spus: „Deschide.”

N-am spus nimic. M-am așezat pe husa de pluș a toaletei și am simțit cum îl urăsc aproape la fel de mult ca pe Ursula Monkton.

Ușa a bufnit, de data asta mai tare.

— Dacă nu deschizi, a spus el, suficient de tare cât să fie sigur că aud prin ușă, sparg ușa.

Ar fi putut face asta? Nu știam. Ușa era încuiată. Ușile încuiate îi opresc pe oameni să intre. O ușă încuiată înseamnă că, dacă te afli acolo, când oamenii vor să intre în baie, zgâlțâie ușa, iar ea nu se deschide, așa că spun „Scuze!” sau strigă „Ai de gând să stai mult?”...

Ușa a explodat spre interior. Zăvorul mic și argintiu atârna de cadrul ușii, îndoit, stricat, iar tata se afla în prag, umplând întreg spațiul, cu ochii albi, imenși, cu obrajii arzând de furie.

— Așa, spuse.

Atât. Însă mâna lui mă prinse de brațul stâng, cu o strânsoare din care nu puteam scăpa. Mă întrebam ce urma să facă. Avea să mă lovească, în sfârșit, sau să mă trimită în camera mea, sau să țipe la mine atât de tare, încât să-mi doresc să fiu mort?

Nu a făcut nimic din toate astea.

M-a târât spre cadă. S-a aplecat și a îndesat dopul din cauciuc alb în scurgere. Apoi a dat drumul la robinet. Apa rece a țâșnit afară, stropind emailul alb, apoi, încet și sigur, a umplut cada.

Apa curgea cu zgomot.

Tata s-a întors către ușa deschisă.

— Mă ocup de asta, i-a spus Ursulei Monkton.

Ea se afla în prag, ținând-o de mână pe sora mea, și părea îngrijorată și blândă, însă ochii ei triumfau.

— Închide ușa, a spus tata.

Sora mea a început să suspine, dar Ursula Monkton a închis ușa cât de bine a putut, pentru că una dintre balamale nu se potrivea, iar zăvorul stricat o împiedica să se închidă până la capăt.

Am rămas doar eu cu tata. Fața îi pălise. Își strângea buzele și nu știam ce are de gând sau de ce umplea cada cu apă, dar mi-era foarte, foarte frică.

— O să-mi cer scuze, i-am spus. O să spun că-mi pare rău. N-am vrut să zic ce-am zis. Nu e un monstru. E... e chiar drăguță.

Nu mi-a răspuns. Cada era plină, așa că a închis robinetul.

Brusc, m-a luat pe sus. M-a prins de subsuori cu mâinile lui enorme și m-a ridicat cu ușurință, de parcă n-aș fi cântărit mai nimic.

M-am uitat la el, la expresia hotărâtă de pe fața lui. Își scosese jacheta înainte să urce. Purta o cămașă bleu și o cravată maro, cu linii șerpuite. Și-a scos ceasul cu curea extensibilă și l-a lăsat să cadă pe pervaz.

Apoi mi-am dat seama ce urma să facă și m-am zbatut, și am încercat să-l lovesc, însă nimic nu a avut vreun efect când m-a trântit în apa rece.

Eram îngrozit. La început, a fost șocul unui lucru care se întâmpla împotriva firii. Eram complet îmbrăcat – ceea ce era nefiresc. Aveam sandale în picioare – și asta era nefiresc. Apa din cadă era rece, atât de rece și de nefirească. La asta m-am gândit inițial, când m-a băgat în apă, apoi însă m-a împins mai mult, m-a vârât cu capul și cu umerii sub apa înghețată, iar teroarea și-a schimbat cauza. M-am gândit: „Acum o să mor.”

Gândind așa, m-am hotărât să trăiesc.

Mi-am agitat mâinile, încercând să găsesc un punct de sprijin, dar nu era nimic de apucat, doar marginile alunecoase ale căzii în care făcusem baie ultimii doi ani. (Citisem multe cărți în cada aceea. Era unul dintre locurile unde mă simțeam în siguranță. Iar acum, fără îndoială, urma să mor acolo.)

Am deschis ochii sub apă și am văzut-o atârând în fața mea: șansa mea de supraviețuire. Am prins-o cu ambele mâini; era cravata tatei.

Ținând-o strâns, m-am tras în sus în timp ce el mă împingea în jos, agățându-mă de cravată ca să-mi salvez viața, scoțându-mi capul din apa aceea cumplit de rece. Mă țineam atât de tare de cravată, încât n-ar mai fi putut să mă împingă sub apă fără să cadă și el.

Scosesem capul de sub apă și mi-am înfipt dinții în cravată, chiar sub nod.

Ne-am luptat. Eram learcă și m-am bucurat vag fiindcă și el era learcă. Cămașa albastră i se lipea de silueta imensă.

M-a împins iar în jos, însă teama de moarte ne dă putere: mâinile și dinții mei erau bine înfipte în cravata lui, și nu le putea desprinde fără să mă lovească.

Nu m-a lovit.

S-a ridicat, iar eu am fost tras în sus odată cu el, complet murat, scuipând furios, și plângând de frică. I-am dat drumul cravatei dintre dinți, dar am ținut-o mai departe cu mâinile.

— Mi-ai distrus cravata. Dă-i drumul, a spus.

Nodul se îngustase cât o păstaie, iar căptușeala atârna udă.

— Ar trebui să te bucuri că nu-i și maică-ta aici.

I-am dat drumul și am căzut pe covorașul din baie, learcă și acela. Am făcut un pas în spate, spre toaletă. S-a uitat în jos, la mine.

— Treci în camera ta, a spus. Nu mai vreau să te văd în seara asta.

Am plecat în camera mea.

Capitolul VIII

Tremuram convulsiv, eram ud până la os și mi-era îngrozitor de frig. Mă simțeam de parcă mi se furase toată căldura. Hainele ude mi se lipeau de corp și lăsau bălți de apă rece pe podea. La fiecare pas, sandalele mele scârțâiau comic, iar apa țâșnea din găurelele în formă de romb de pe fețe.

Mi-am scos toate hainele și le-am făcut grămadă, ude learcă, pe dalele de lângă șemineu, unde au început să băltescă. Am luat cutia de chibrituri de pe poliță, am pornit robinetul de gaz și am aprins focul.

(Mă uit la un iaz și-mi amintesc lucruri greu de crezut. Și totuși, de ce mi se pare cel mai dificil de înțeles cum de o fetiță de cinci ani și un băiat de șapte aveau o sobă cu gaz în dormitor?)

În cameră nu se aflau prosoape, așa că stăteam acolo, ud, și mă întrebam cum să mă usuc. Am luat cuvertura subțire de pe pat și m-am șters cu ea, apoi m-am îmbrăcat în pijama. Era din nailon roșu, strălucitor și dungat, și avea o arsură neagră, plasticată, pe mâneca stângă, de când mă apropiasem prea tare de foc, iar mâneca se aprinsese. Printr-o minune, nu mi-am ars mâna.

Un halat pe care nu-l foloseam aproape niciodată atârna de ușa dormitorului, în poziția perfectă pentru a arunca umbre de coșmar pe perete, când lumina de pe hol era aprinsă, iar ușa era deschisă. M-am îmbrăcat cu el.

Ușa s-a deschis, iar sora mea a intrat ca să-și ia cămășuța de noapte de sub pernă.

— Ai fost atât de obraznic, că nu am voie să stau în cameră cu tine, mi-a zis. Dorm cu mami și cu tati în seara asta. Iar tati a zis că pot să mă uit la *televizor*.

Într-un colț din dormitorul părinților mei se afla un televizor vechi, într-un dulap de lemn maroniu. Nu era pornit aproape niciodată. Punctul vertical de sprijin nu era de încredere, iar imaginea alb-negru neclară avea tendința să alunece într-o

desfășurare lentă: capetele oamenilor dispăreau în partea de jos a ecranului, iar picioarele urcau, impunătoare, de sus.

— Nu mă interesează, i-am spus.

— Tati spune că i-ai distrus cravata. Și e complet ud, a mai zis sora mea, cu satisfacție în voce.

Ursula Monkton apăru în ușa dormitorului.

— Nu vorbim cu el, i-a zis surorii mele. Nu mai vorbim cu el până nu i se permite să se alăture din nou familiei.

Sora mea s-a strecurat afară, îndreptându-se către camera de alături, camera părinților mei.

— Tu nu faci parte din familia mea, i-am spus Ursulei Monkton. Când se întoarce mama, îi spun ce-a făcut tata.

— Mai durează două ore până se-ntoarce, spuse ea. Și ce i-ai putea spune, ca să schimbi ceva? Doar îl susține pe tatăl tău în toate, nu?

Așa făcea. Mereu făceau front comun, perfect unit.

— Nu mă enerva, a mai spus Ursula Monkton. Am lucruri de făcut aici, iar tu îmi stai în cale. Data viitoare va fi mult mai rău. Data viitoare, te încui în pod.

— Nu mi-e frică de tine, i-am spus.

De fapt, îmi era mai frică decât îmi fusese vreodată de ceva.

— E prea cald aici, mi-a zis, și a zâmbit.

S-a îndreptat spre foc, l-a închis și a luat chibriturile de pe poliță.

— Nu ești decât un purice, i-am spus.

Nu mai zâmbea. A pipăit pragul de sus al ușii – mai sus decât ar fi putut ajunge un copil – și a luat cheia care se afla acolo. A ieșit din cameră și a închis ușa. Am auzit cheia răsucindu-se, apoi broasca s-a cuplat și a făcut clic.

Auzeam voci de la televizor venind din camera alăturată. Ușa holului s-a închis și a separat cele două dormitoare de restul casei. Am știut că Ursula Monkton cobora. M-am apropiat de broască și m-am uitat prin ea. Citisem într-o carte că aș fi putut folosi un creion ca să împing o cheie printr-o broască pe o coală de hârtie aflată dedesubt, și astfel să mă eliberez... Dar broasca era goală.

Am plâns atunci. Îmi era frig și eram încă ud, așa că am plâns de durere, de frică și de groază, am plâns în liniște, pentru că știam că nimeni n-avea să intre și să mă vadă, că nimeni n-avea să râdă de mine fiindcă plângeam, așa cum făceau cu băieții de la școală care erau destul de lipsiți de înțelepciune încât să dea drumul lacrimilor.

Am ascultat răpăitul ușor al picăturilor de ploaie pe geamul de la dormitor, și nici măcar asta nu m-a bucurat.

Am plâns până la ultima lacrimă. Apoi am luat câteva guri lacome de aer și m-am gândit că Ursula Monkton, monstru de pânză fâlfâitoare, vierme și purice, m-ar fi prins dacă încercam să părăsesc casa. Știam asta. Dar Ursula Monkton mă încuiase în cameră. Nu se aștepta să plec acum.

Și poate, dacă aveam noroc, ceva îi distrăgea atenția.

Am deschis geamul și am ascultat noaptea. Ploaia ușoară aproape foșnea. Era o noapte rece, iar mie îmi era deja foarte frig. Sora mea se afla în camera de alături, uitându-se la televizor. Nu putea să mă audă.

Am mers la ușă și am stins lumina.

Am traversat dormitorul întunecat și m-am urcat înapoi în pat.

Sunt în pat, mi-am zis. Sunt întins în pat, gândindu-mă la cât de necăjit sunt. În curând, voi adormi. Sunt în patul meu și știu că a câștigat, iar dacă verifică, voi fi în pat, adormit. Sunt în patul meu și e timpul să dorm... Nici nu-mi pot ține ochii deschiși. Sunt aproape adormit. Aproape adormit în patul meu...

M-am ridicat pe pat și m-am suit pe fereastră. Am așteptat un moment, apoi m-am lăsat să cad cât de încet am putut pe balcon. Asta fusese partea ușoară.

Crescând, cărțile mi-au servit multe indicii. M-au învățat majoritatea lucrurilor pe care le știam despre ce fac oamenii și despre cum să mă port. Mi-au fost profesori și consilieri. În cărțile mele, băieții se urcau în copaci, așa că și eu mă urcam în copaci. Uneori, erau foarte înalți, iar eu mă temeam mereu să nu cad. În cărți, oamenii se urcau și coborau pe țevile de scurgere ca să intre și să iasă din case, așa că și eu mă cățăram și coboram pe țevile de scurgere. Erau niște țevi groase, de fier, de modă veche, prinse

zdravăn de cărămidă, și nu chestiile acelea ușurele, din plastic, pe care le vedem azi.

Nu mai coborâsem niciodată pe o țeavă de scurgere pe întuneric sau în ploaie, dar știam unde trebuie să pun piciorul. Mai știam și că provocarea cea mai mare nu era căderea, o rostogolire de vreo șase metri în stratul de flori ud; era faptul că țeava pe care coboram trecea pe lângă camera de jos cu televizor, în care, fără îndoială, Ursula Monkton și tata se uitau la televizor.

Am încercat să nu mă gândesc la asta.

M-am cățărat pe zidul de cărămidă care mărginea balconul și m-am întins până când am atins țeava de fier, rece și udă de la ploaie. Ținându-mă de ea, am făcut un pas mare și mi-am pus picioarele goale pe clema de metal care înconjură țeava și o fixa de cărămidă.

Am coborât, pas cu pas, închipuindu-mi că sunt Batman, că sunt o sută de eroi și de eroine din cărțile cu aventuri la școală. Apoi, amintindu-mi cine sunt, mi-am imaginat că sunt o picătură de ploaie pe zid, o cărămidă, un copac. *Sunt în pat*, mi-am zis. Nu mă aflam acolo, în lumina care venea din camera cu TV, fără perdele, și se răspândea asupra mea, transformând ploaia care cădea în fața ferestrei într-o serie de linii scânteietoare.

Nu te uita la mine, m-am gândit. *Nu te uita pe fereastră*.

Am coborât, centimetru cu centimetru. În mod normal, aș fi pășit de pe țeavă pe pervazul exterior al camerei cu TV, dar acum nici nu se punea problema. În scârbă, am mai alunecat câțiva centimetri, aplecat pe cât posibil ca să mă aflu în umbră, departe de lumină, și am aruncat o privire îngrozită spre cameră, așteptându-mă să-i văd pe tata și pe Ursula Monkton întorcându-mi privirea.

Camera era goală.

Lumina era aprinsă, televizorul pornit, dar nu ședea nimeni pe canapea, iar ușa care dădea spre holul de jos era deschisă.

Am pășit cu ușurință pe pervazul exterior, sperând că nimeni nu se va întoarce ca să mă vadă, apoi mi-am dat drumul de pe pervaz în stratul de flori. Pământul ud era moale sub picioarele mele.

Voiam să fug, numai să fug, dar în salon era lumină. Noi, copiii, nu aveam voie acolo, în camera cu lambriuri de stejar, rezervată doar pentru ocazii speciale.

Perdelele erau trase. Erau din catifea verde, cu bordură albă, iar lumina care trecea printre ele, acolo unde rămăsese o deschizătură, era aurie și fadă.

Am mers la fereastră. Perdelele nu erau complet trase. Puteam vedea în cameră; vedeam ce se afla chiar în fața mea.

Nu știam sigur la ce mă uitam. Tata o lipise pe Ursula Monkton de șemineul de pe peretele îndepărtat. Era cu spatele la mine. La fel și ea, cu mâinile sprijinite de polița imensă, înaltă. Tata o îmbrățișa din spate. Fusta ei midi era ridicată în jurul taliei.

Nu știam exact ce făceau, și nu-mi prea păsa în momentul acela. Tot ce conta era că Ursula Monkton avea atenția îndreptată spre altceva decât spre mine, așa că m-am întors cu spatele la crăpătura dintre perdele, la lumină și la casă, și am fugit, desculț, în întunericul ploios.

Nu era beznă. Era genul acela de noapte noroasă, când norii par să adune lumină din lampioanele îndepărtate și de la casele de sub ei, și apoi s-o reflecte înapoi spre pământ. Odată ce mi s-au obișnuit ochii, am putut vedea destul de bine. Am ajuns în partea din spate a grădinii, am trecut de grămada de îngrășământ și de iarba tăiată, apoi am coborât dealul spre alee. Mărăcinii îmi înțepau picioarele, dar am continuat să fug.

Am sărit gardul jos din metal, spre alee. Ieșisem de pe proprietatea noastră și m-am simțit de parcă tocmai scăpasem de o migrenă pe care nu-mi dădeam seama că o am. Am șoptit: „Lettie Hempstock?” și m-am gândit: *Sunt în pat. Visez toate astea. Cât de real pare visul ăsta! Sunt în patul meu.* Nu credeam însă că Ursula Monkton se gândea la mine, atunci.

Fugind, mă gândeam la tata, cu brațele în jurul menajerei-care-nu-era-menajeră, sărutând-o pe gât. Apoi i-am revăzut chipul în apa înghețată din cadă, în timp ce mă ținea dedesubt, și nu-mi mai era frică de ce se petrecuse. Acum îmi era frică de ce însemna

faptul că tata o săruta pe Ursula Monkton pe gât, că mâinile lui îi ridicaseră fusta midi deasupra taliei.

Părinții mei erau un tot unitar, de neatins. Brusc, viitorul devenise incert. Se putea întâmpla orice. Trenul vieții deraiase și trecea peste câmpuri, coborând pe alee împreună cu mine.

Pietrele de pe alee îmi răneau picioarele, dar nu-mi păsa. Cât de curând, eram sigur, lucrul care era Ursula Monkton avea să termine cu tata. Poate că urmau să urce împreună la etaj, să mă verifice. Avea să vadă că dispărașem și să vină după mine.

M-am gândit: *Dacă vin după mine, or să ia mașina.* Am căutat o spărtură prin gardul viu aflat de fiecare parte a aleii. Am văzut pârleazul de lemn și m-am cățărat pe el, apoi am continuat să fug, traversând pajiștea, cu inima bătându-mi de parcă ar fi fost cea mai mare și mai răsunătoare tobă care existase vreodată. Eram desculț, iar pijamaua și halatul erau complet ude sub genunchi, și se lipeau. Am fugit fără să-mi pese de balegile de vacă. Pajiștea era mai blândă cu picioarele mele decât fuseseră pietrele de pe alee. Eram mai bucuros și mă simțeam mai real fugind prin iarbă.

În spatele meu a bubuit tunetul, deși nu văzusem nici urmă de fulger. Am sărit un gard și picioarele mi s-au înfundat în pământul reavăn de pe câmpul proaspăt arat. M-am împiedicat, am și căzut de câteva ori, dar am tot fugit. Peste un pârleaz, peste următorul câmp, de data asta nearat, pe care l-am traversat ținându-mă aproape de gard, fiindu-mi teamă să nu mă expun prea mult.

Farurile unei mașini au coborât pe alee, neașteptate, orbitoare. Am înghețat pe loc și am închis ochii, imaginându-mi că dorm în patul meu. Mașina a trecut de mine fără să încetinească și i-am zărit farurile din spate când se îndepărta: era o dubiță albă. Cred că aparținea familiei Anders.

Totuși, aleea părea acum mai nesigură, așa că am luat-o pe pajiște. Am ajuns la următorul câmp și am văzut că era separat de cel dintâi doar printr-o sârmă subțire, pe sub care era ușor să mă strecur. Nici măcar nu era ghimpată, așa că am ridicat mâna și am ridicat o sârmă ca să-mi fac loc pe dedesubt, și...

A fost de parcă aș fi fost izbit în piept, și încă tare. Mâna îmi era scuturată de convulsii acolo unde prinsese sârma, iar palma îmi ardea de parcă tocmai îmi lovisem olecranul de un zid.

Am dat drumul gardului electricizat și m-am împleticit înapoi. Nu mai puteam fugi, dar m-am grăbit, în vânt, în ploaie, în întuneric, de-a lungul gardului, atent să nu-l ating, până când am ajuns la o poartă. Am sărit peste ea și am tăiat-o pe câmp, îndreptându-mă spre bezna mai adâncă de la capătul îndepărtat – copaci, m-am gândit, și pădure – și nu m-am apropiat prea mult de marginea câmpului, în caz că mai era un gard electricizat care mă aștepta.

Am ezitat, fără să știu exact ce să fac mai departe. Parcă răspunzându-mi, pământul a fost luminat, preț de o clipă (era tot ce aveam nevoie), de fulger. Am văzut un pârleaz de lemn și am fugit spre el.

Peste pârleaz. Am aterizat într-un pâlc de urzici, am constatat, când arsura și mâncărimea mi-au cuprins gleznelor expuse și vârful degetelor, dar am luat-o din nou la fugă, cât de repede puteam. Speram că mă îndrept încă spre ferma familiei Hempstock. Trebuia. Am mai străbătut un câmp, înainte să-mi dau seama că nu mai știam unde se afla aleea, sau unde mă aflam chiar eu. Știam doar că ferma familiei Hempstock se afla la capătul aleii mele, dar eram pierdut pe un câmp întunecat, iar norii de furtună coborâseră, noaptea era întunecată și încă ploua, chiar dacă nu tare; nu încă. Mi-am închipuit întunericul colcăind de lupi și de stafii. Voiam să nu-mi mai imaginez, să nu mai gândesc, dar nu puteam.

Iar în spatele lupilor, stafiilor și copacilor umblători era Ursula Monkton, care-mi spunea că data viitoare când n-o ascult va fi mult mai rău și că mă va încuia în pod.

Nu eram curajos. Fugeam de tot și de toate, îmi era frig, eram ud și mă simțeam pierdut.

Am urlat cât m-au ținut plămâni:

— Lettie? Lettie Hempstock! Alo!

Nu mi-a răspuns nimeni, însă nici nu mă așteptam.

Tunetul mormăia și mârâia continuu, ca un leu enervat, iar fulgerul tremura și pâlpâia ca un tub de neon defect. În scânteierile sale vedeam că partea de câmp pe care mă aflam ajungea într-un loc unde se aflau garduri de ambele părți și nicio trecere. Nu vedeam vreo poartă sau vreun pârleaz, în afara celui peste care trecusem, la capătul celălalt al câmpului.

Ceva a pârâit.

M-am uitat spre cer. Văzusem fulgere în filme, la televizor, ramificații de lumină lungi, pocnitoare, care străbăteau câmpurile. Însă fulgerele pe care le văzusem până atunci cu ochii mei erau simple jeturi de lumină, ca un bliț de aparat, care ardeau lumea cu un crâmpei de vizibilitate. Ce am văzut atunci pe cer nu era așa.

Nu era nici vreun fulger ramificat.

Apărea și dispărea, o albeață care se zbătea și ardea spre albastru pe cer. Murea și se aprindea din nou, iar scânteierile și pâlpâielile sale luminau pajiștea, făcând-o vizibilă. Ploaia răpăia puternic, apoi a început să-mi biciuiască fața, transformându-se într-o clipită din aversă răzleață în potop. Halatul meu era complet ud. În lumină am văzut – sau am crezut că văd – o deschizătură în gardul din dreapta mea, așa că am mers, fiindcă nu mai puteam fugi; am mers spre ea cât de repede am putut, sperând că era reală. Halatul meu ud fâlfâia în vânt, iar sunetul pe care-l scotea mă îngrozea.

Nu m-am uitat spre cer. Nu m-am uitat în spate.

Dar vedeam capătul îndepărtat al câmpului, iar acolo se afla, într-adevăr, un spațiu în gardul viu. Aproape îl ajunsesem, când am auzit o voce:

— Am crezut că ți-am zis să rămâi în camera ta. Iar acum te găsesc furișându-te ca un marinar înecat.

M-am întors și m-am uitat în spate. N-am văzut nimic. Nu era nimeni acolo.

Apoi am privit în sus.

Lucrul care-și spunea Ursula Monkton atârna în aer, cam la șase, șapte metri deasupra mea, iar în spatele ei se târau și pâlpâiau fulgerele. Nu zbura, ci plutea, ușoară ca un balon, deși palele puternice de vânt n-o clătinau.

Vântul urla și-mi biciuia fața. Tunetul îndepărtat răcnea, iar tunete mai mici pocneau și scui-pau, iar ea vorbea liniștit, însă puteam auzi fiecare cuvânt de parcă mi-ar fi șoptit la ureche.

— Ahhh, drăgălășenie mică și pufoasă, ai încurcat-o atââat de rău.

Zâmbea; era cel mai larg și mai dințat rânjet pe care-l văzusem vreodată pe o față omenească, însă nu părea deloc amuzată.

Fugisem de ea prin beznă pentru – cât timp, o jumătate de oră? Mi-am dorit să fi rămas pe alee și să nu fi încercat să o tai peste câmpuri. Aș fi ajuns până acum la ferma familiei Hempstock. În schimb, mă rătăcisem și picasem în cursă.

Ursula Monkton a coborât. Bluza ei roz era descheiată. Purta un sutien alb. Fusta midi fâlfâia în vânt, dezvelindu-i gambele. Nu părea udă, în ciuda furtunii. Hainele, fața și părul îi erau complet uscate.

Plutea deasupra mea acum și a întins mâinile.

Fiecare mișcare pe care o făcea era iluminată de fulgerele blânde care pâlpâiau și se suceau în jurul ei. Degetele i s-au deschis asemenea florilor într-o filmare accelerată, și am știut că mă tachina, am știut ce voia să fac, și m-am urât fiindcă nu m-am împotrivit, ci am făcut ce voia: am fugit.

Eram o jucărie care o amuza. Se juca, așa cum îl văzusem pe Monstrul, motanul portocaliu, jucându-se cu un șoarece. Îi dădea drumul, ca să fugă, apoi sălta și-l fixa la pământ cu laba. Dar șoarecele tot fugea, iar eu n-aveam de ales, așa că am fugit și eu.

Am fugit spre deschizătura din gard, cât de repede am putut, împiedicându-mă. Mă durea și eram ud.

Când fugeam, vocea ei îmi răsuna în urechi.

— Ți-am spus c-o să te încui în pod, nu? Așa voi face. Acum, tăticul tău mă place. O să facă tot ce-i spun eu. Poate că, de-acum înainte, o să urce în fiecare seară pe scară și o să-ți dea drumul din pod. O să te facă să cobori din pod, pe scară. În fiecare seară, o să te scufunde în cadă, o să te vâre în apa rece ca gheața. O să-l las să facă asta în fiecare seară, până mă plictisesc, apoi o să-i spun să nu te mai scoată din cadă, ci să te țină sub apă până când nu mai miști,

și până când plămâni ți se vor umple de întuneric și de apă. O să-l fac să te lase în apa rece, iar tu n-o să te mai miști niciodată. Și în fiecare seară o să-l sărut, din nou, și din nou...

Am trecut prin deschizătura din gard. Fugeam pe iarbă moale.

Pocnetul fulgerului și un miros ciudat, metalic, erau atât de aproape, că mi se făcea pielea de găină. În jurul meu, totul a devenit din ce în ce mai strălucitor, sub lumina pâlpâitoare, alb-albastră.

— Iar când tăticul tău te va lăsa în cadă de tot, o să fii fericit, a șoptit Ursula Monkton, și mi-am imaginat că buzele ei mi-au atins urechea. Pentru că n-o să-ți placă în pod. Nu doar fiindcă e întuneric acolo, cu păianjenii și cu fantomele. Ci și pentru că o să-mi aduc prietenii. Nu-i poți vedea la lumina zilei, dar se vor afla în pod, cu tine, și n-or să-ți placă deloc. Nu le plac băieții. Păianjeni cât câinii. Haine vechi, fără nimic înăuntru, care trag de tine și nu-ți dau drumul. Ce se află în mintea ta. Fără cărți, fără povești, niciodată.

Mi-am dat seama că nu-mi închipuisem. Buzele ei îmi atingeau urechea. Plutea în aer chiar lângă mine, iar capul îi era alături de al meu. Când m-a prins uitându-mă la ea, a zâmbit, cu zâmbetul ei fals, iar eu n-am mai putut fugi. De-abia mă mișcam. Aveam un junghi în coastă, nu mai puteam respira, eram sfârșit.

Picioarele mi-au cedat. M-am împiedicat și am căzut, fără să mă mai ridic.

Am simțit ceva cald pe picioare. Privind în jos, am văzut un jet galben scurgându-se din pantalonii de pijama. Aveam șapte ani și nu mai eram un copil, dar făcusem pe mine de frică, ca un bebeluș, și nu puteam face nimic, în timp ce Ursula Monkton atârna în aer, deasupra mea, privindu-mă fără emoție.

Vânătoarea se încheiase.

S-a îndreptat în aer, la un metru deasupra pământului. Eram întins sub ea, pe spate, în iarba udă. A început să coboare încet, inexorabil, ca o persoană pe un ecran stricat de televizor.

Am simțit ceva atingându-mi mâna stângă. Ceva moale. Mi-a adulmecat mâna și m-am uitat într-acolo, temându-mă că o să văd

un păianjen mare cât un câine. În lumina fulgerelor care colcăiau în jurul Ursulei Monkton am văzut un petic de întuneric lângă mâna mea. O pată întunecată cu un strop de alb lângă ureche. Am ridicat pisicuța, mi-am pus-o la piept și am mângâiat-o.

— Nu vin cu tine, am spus. Nu mă poți obliga.

M-am ridicat în capul oaselor, fiindcă mă simțeam mai puțin vulnerabil așa, iar pisicuța s-a făcut confortabilă în palma mea.

— Scumpete pufoasă, a spus Ursula Monkton. Picioarele au atins pământul, luminate de propriile ei fulgere, ca un tablou cu o femeie în nuanțe de gri, verde și albastru, o femeie deloc reală.

— Tu ești doar un băiețel. Eu sunt un adult. Eram adult pe vremea când lumea ta nu era decât un ghem de piatră topită. Pot să-ți fac ce vreau. Acum, ridică-te. Te duc acasă.

Pisicuța, care își îngropase fața la pieptul meu, a scos un sunet ascuțit – nu mieunat. Mi-am întors privirile de la Ursula Monkton, în spatele meu.

Fetița care venea spre noi peste câmp purta o haină de ploaie roșie, care lucea și avea glugă, și o pereche de cizme Wellington negre, care păreau prea mari pentru ea. Ieșise din întuneric, fără teamă. Privi în sus, spre Ursula Monkton.

— Dispari de pe pământul meu, a spus Lettie Hempstock.

Ursula Monkton s-a dat înapoi și se înălță în același timp, așa că a ajuns să atârne în aer, deasupra noastră. Lettie Hempstock s-a aplecat spre mine, fără să se uite în direcția mea, și m-a luat de mână, împletindu-și degetele cu ale mele.

— Nu mă ating de pământul tău, spuse Ursula Monkton. Pleacă, fetiço.

— Ești pe pământul meu, spuse Lettie Hempstock.

Ursula Monkton a zâmbit, în timp ce fulgerele se suceau și se răsuceau în jurul ei. Era încarnarea puterii, așa cum stătea în aerul care pocnea. Era furtuna, era fulgerul, era lumea adulților, cu forța și cu secretele sale, cu cruzimea ei stupidă, firească. Mi-a făcut cu ochiul.

Eram un băiat de șapte ani. Picioarele îmi erau zgâriate și sângerau. Tocmai făcusem pe mine. Iar lucrul care plutea deasupra

mea era uriaș și lacom, și voia să mă ducă în pod, iar când se plictisea de mine avea să-l facă pe tati să măucidă.

Mâna lui Lettie Hempstock într-a mea mă încuraja. Dar Lettie era doar o fetiță, chiar dacă destul de mare, chiar dacă avea unsprezece ani, și chiar dacă avusese unsprezece ani de multă, multă vreme. Ursula Monkton era adult. Nu conta, în acel moment, că era personificarea fiecărui monstru, fiecărui coșmar, fiecărei vrăjitoare. Era adult, iar când adulții se ceartă cu copiii, câștigă întotdeauna.

— Ar trebui să te întorci acolo de unde ai venit, a spus Lettie. Nu-i sănătos pentru tine să fii pe-aici. Pentru binele tău, pleacă!

Un zgomot a străbătut aerul, strident, nebunesc, plin de durere și de nefiresc, un zgomot care m-a făcut să scrâșnesc din dinți, în timp ce pisicuța, care se agățase cu lăbuțele din față de pieptul meu, s-a înfioat. Se răsuci și îmi înfipse ghearele în umăr, scuipând. M-am uitat la Ursula Monkton. Numai când i-am văzut fața am știut de unde venea zgomotul.

Ursula Monkton râdea.

— Să mă întorc? Când voi, ăștia, ați făcut o gaură în Veșnicie, am profitat de ocazie. Aș fi putut conduce lumi, dar v-am urmat, și am așteptat și am fost răbdătoare. Am știut că, mai devreme sau mai târziu, legăturile aveau să se slăbească, iar eu voi pași pe Pământul adevărat, sub Soarele Cerurilor.

Nu mai râdea.

— Totul pe-aici e atât de slab, fetiço. Totul se strică atât de ușor. Își doresc lucruri atât de simple. O să iau tot ce vreau din lumea asta, ca un copil care se înfruptă cu mere dintr-un tufar.

De data asta n-am dat drumul mâinii lui Lettie. Am mângâiat pisicuța, ale cărei gheare ca niște ace mi se înfipseseră în umăr, iar ea m-a mușcat; nu din răutate, ci de frică.

Vocea ei venea de peste tot, în bătaia vântului.

— M-ați ținut departe de aici pentru multă vreme. Dar apoi mi-ai adus o ușă, iar eu l-am folosit ca să mă scoată din închisoare. Iar acum c-am ieșit, ce poți face?

Lettie nu părea supărată. A stat puțin pe gânduri, apoi a spus:

— Ți-aș putea face o ușă nouă. Sau, chiar mai bine, aș putea-o ruga pe buni să te trimită dincolo de Ocean, acolo de unde ai venit la început.

Ursula Monkton a scuipat pe iarbă. O mingiuță de flăcări a bolborosit și s-a sfărâmat în stropi pe pământ, unde căzuse saliva.

— Dă-mi băiatul, spuse ea. Îmi aparține. Am venit aici înăuntrul lui. Este al meu.

— Nimic nu-i al tău, chiar nimic, a spus Lettie Hempstock, supărată. El, cu atât mai puțin.

Lettie mă ajută să mă ridic, se așază în spatele meu și mă înconjură cu brațele. Eram doi copii pe un câmp, în noapte. Mă ținea, iar eu țineam pisicuța, în timp ce deasupra noastră și peste tot în jurul nostru se auzea o voce:

— Și ce-o să faci? Îl iei acasă, cu tine? Lumea aceasta are reguli, fetiță. În fond, locul lui este lângă părinți. Dacă-l iei, părinții lui vor veni și-l vor duce acasă, iar părinții lui îmi aparțin.

— M-am plictisit de tine, spuse Lettie Hempstock. Ți-am dat o șansă. Te afli pe pământul meu. Pleacă.

Când a spus asta, am avut acea senzație pe piele ca atunci când freci un balon de pulover și apoi îl atingi de față sau de păr. Totul înțepa și pișca. Părul meu era learcă, dar chiar așa, ud, părea să se facă măciucă.

Lettie Hempstock mă ținea strâns. „Nu-ți face griji”, mi-a șoptit, iar eu am vrut să spun ceva, să întreb de ce n-ar fi trebuit să mă îngrijorez și de ce trebuia să-mi fie teamă, când câmpul pe care ne aflam a început să strălucească.

Era auriu. Fiecare fir de iarbă scânteia și sclipea, fiecare frunză din fiecare pom. Chiar și gardurile străluceau. Era o lumină caldă. În ochii mei, părea că pământul de sub iarbă se transformase din materie de bază în lumină pură, iar în strălucirea aurie a pajiștii fulgerele alb-albastre care încă mai trosneau în jurul Ursulei Monkton păreau mult mai puțin impresionante.

Ursula Monkton s-a ridicat nesigură, de parcă aerul ar fi devenit brusc fierbinte și ar fi purtat-o în sus. Apoi, Lettie Hempstock a șoptit cuvinte vechi, iar pajiștea a explodat de lumină aurie. Ursula

Monkton a fost purtată departe, deși n-am simțit nicio adiere de vânt. Dar trebuia să fi fost vânt, fiindcă ea se zbătea și se rostogolea ca o frunză pe timp de grindină. Am privit-o făcând tumbe în noapte, apoi a dispărut, cu tot cu fulgerele ei.

— Haide, spuse Lettie Hempstock. Trebuie să te duc lângă focul din bucătărie. Ai nevoie de o baie fierbinte. Altfel, până aici ți-a fost.

Mi-a dat drumul la mână, nu m-a mai ținut în brațe și s-a dat înapoi. Strălucirea aurie s-a șters lent, apoi a dispărut, lăsând doar sclipiri și luciri care păleau în tufișuri. Arătau ca ultimele clipe ale artificiilor din Noaptea lui Guy Fawkes.

— A murit? am întrebat.

— Nu.

— Atunci se va întoarce, iar tu o s-o încurci.

— Cel mai probabil, spuse Lettie. Ți-e foame?

Când m-a întrebat, am știut că-mi era. Uitasem, cumva, însă acum îmi aminteam. Eram atât de flămând, că mă durea stomacul.

— Să vedem...

Lettie vorbea în timp ce mă conducea peste câmpuri.

— Ești ud learcă. Va trebui să-ți găsim ceva de îmbrăcat. O să mă uit în cufărul cu sertare din camera verde. Cred că vărul Japeth și-a lăsat aici niște haine când a plecat să lupte în Războaiele Șoarecilor. Nu era cu mult mai mare decât tine.

Pisicuța îmi lingeă degetele cu o limbuță aspră.

— Am găsit o pisicuță, am spus.

— Văd și eu. Cred că te-a urmărit de pe câmpurile de unde ai scos-o.

— E pisicuța *aia*? Cea pe care-am ales-o?

— Da. Nu ți-a spus încă numele ei?

— Nu. Fac asta de obicei?

— Uneori, dacă asculți cu atenție.

Am văzut în fața noastră luminile primitive de la ferma familiei Hempstock și m-am înveselit, deși nu-mi puteam da seama cum de ajunseseam atât de repede la firmă de pe câmpul unde ne aflam.

— Ai avut noroc, spuse Lettie. Cinci metri mai în spate, pământul îi aparține lui Colin Anders.

— Ai fi venit oricum, i-am zis. M-ai fi salvat.

M-a strâns de braț, dar nu a spus nimic.

— Lettie, nu vreau să merg acasă.

Nu era adevărat. Îmi doream să merg acasă mai mult decât orice, dar nu în locul de unde fugisem în seara aceea. Voiam să mă întorc în casa unde locuisem înainte ca minerul de opale să se sinucidă în mașina noastră Mini, sau înainte să fi trecut cu mașina peste pisicuța mea.

Mingea de blăniță neagră s-a lipit de pieptul meu, iar eu mi-am dorit să fi fost pisicuța mea, și am știut că nu era. Ploaia se transformase din nou în burniță.

Am călcat prin băltoace adânci, Lettie cu cizmele ei Wellington, eu cu picioarele goale. Mirosul de bălegar era puternic când am ajuns în curte. Am intrat printr-o ușă laterală în uriașa bucătărie a fermei.

Capitolul IX

Mama lui Lettie scormonea cu un vătrai în căminul uriaș, apropiind buștenii care ardeau.

Bătrâna doamnă Hempstock amesteca în oala de pe sobă cu o lingură mare de lemn. Apoi o ridică spre gură, suflă în ea teatral, sorbi, își țuguie buzele, apoi adăugă în oală un praf de ceva și un pumn de altceva. Micșoră flacăra, apoi mă privi, de la părul ud la picioarele goale, vinete de frig. Cum stăteam acolo, în jurul meu începu să se formeze o băltoacă, iar din halat începură să cadă cu pleosc picături de apă.

— O baie caldă, a spus bătrâna doamnă Hempstock, sau pân-aici i-a fost.

— Așa am zis și eu, a îngânat Lettie.

Mama lui Lettie scotea deja o cadă de tablă de sub masa din bucătărie. O umplu cu apă fierbinte din ceainicul enorm care atârna deasupra vetrei. Fură adăugate oale de apă rece, până când ea decretă că temperatura era perfectă.

— Așa. Treci înăuntru, a spus bătrâna doamnă Hempstock. Repejor.

Am privit-o oripilat. Trebuia să mă dezbrac în fața unor persoane pe care nu le cunoșteam?

— O să-ți spălăm hainele și o să le uscăm, și o să coasem halatul ăla, i-a spus mama lui Lettie. Mi-a luat halatul și pisicuța, pe care nici nu-mi dădusem seama c-o țineam încă, apoi a plecat.

Mi-am scos pijamaua roșie de nailon cât de repede am putut. Pantalonii erau learcă, iar cracii – sfâșiați și zdrențuiți, imposibil de recuperat. Mi-am vârât degetele de la picioare în apă, apoi am intrat cu totul și am stat în cada de tablă, în bucătăria aceea liniștitoare, în fața focului uriaș, și m-am lăsat pe spate în apa fierbinte. Picioarele au început să-mi pulseze, revenind la viață. Știam că nu se cuvine să stau dezbrăcat, însă familia Hempstock părea indiferentă la goliciunea mea: Lettie dispăruse, luând cu ea pijamaua și halatul meu. Mama ei pune masa, scoțând și aranjând

cuțite, furculițe, linguri, urcioare și urciorașe, bricege și gamele de lemn.

Bătrâna doamnă Hempstock mi-a dat apoi o cană plină cu supă din oala neagră de pe sobă.

— Mănâncă asta. Trebuie să te încălzești mai întâi pe dinăuntru.

Supa era densă. Mă încălzea. Nu mai băusem niciodată supă în cadă. A fost o experiență cu totul nouă. După ce mi-am terminat cana, i-am înapoiat-o, iar ea mi-a dat un calup mare de săpun alb și o bucată de flanelă și mi-a spus:

— Freacă sănătos. Să-ți revină viața și căldura în oase.

S-a așezat într-un balansoar, de cealaltă parte a focului, și se legăna ușor, fără să mă privească.

Mă simțeam în siguranță, de parcă însăși esența conceptului de bunăică fusese concentrată într-un singur loc, în acel moment. Nu-mi era deloc frică de Ursula Monkton, orice ar fi fost – nu atunci. Nu acolo.

Mai tânăra doamnă Hempstock a deschis o ușiță a cuptorului și a scos o plăcintă cu crustă maronie și lucioasă, pe care a așezat-o pe pervaz, să se răcească.

M-am șters cu prosopul pe care mi-l aduseseră. Căldura focului ajută la fel de mult procesului de uscare. Letti Hempstock s-a întors și mi-a dat o chestie albă, voluminoasă, ca o pijama pentru fete, dar făcută din bumbac, cu mâneci lungi, cu poale care se târau pe podea, și cu glugă. Am ezitat, apoi mi-am dat seama ce era: o cămașă de noapte. Văzusem poze în cărți. Wee Willie Winkie fugea prin oraș purtând așa ceva în fiecare carte de poezii pentru copii pe care o avusesem vreodată.

M-am strecurat în ea. Gluga era prea mare pentru mine și îmi venea în ochi, iar Lettie a dat-o la o parte încă o dată.

Cina a fost minunată: carne de vită, cartofi la cuptor – aurii și crocanți la exterior, albi și moi la interior – legume gătite în unt, pe care nu le-am putut identifica, deși acum cred c-or fi fost urzici, și morcovi copti, unși cu unt și dulci la gust (nu crezusem că-mi plac morcovii copti, așa că era să nu mănânc din ei, însă am fost curajos și am încercat unul, și mi-a plăcut, așa că am fost dezamăgit de

morcovii fierți tot restul copilăriei). La desert am mâncat plăcintă, umplută cu mere, stafide umflate și nuci uscate, cu o șarlotă groasă, de culoare galbenă, mai cremoasă și mai gustoasă decât orice mâncasem vreodată la școală sau acasă.

Pisicuța a dormit pe o pernă lângă foc până când am terminat de mâncat, când s-a alăturat unei pisici de casă de culoarea ceții, de patru ori cât ea, cu care a împărțit bucățele de carne.

În timpul mesei, nu s-a vorbit despre ce mi se întâmplase și despre motivul pentru care mă aflam acolo. Doamnele Hempstock au discutat despre fermă. Ușa grajdului folosit pentru mulș avea nevoie de un strat nou de vopsea; o vacă pe nume Rhiannon părea să șchioapete; iar cărarea care ducea spre rezervor trebuia curățată.

— Sunteți doar voi trei aici? am întrebat. Fără bărbați?

— Bărbați! a exclamat hohotind bătrâna doamnă Hempstock. Nu știu la ce ne-ar fi bun un bărbat! Niciun bărbat n-ar putea face vreun lucru la fermă pe care eu să nu-l pot face de două ori mai repede și de cinci ori mai bine.

— Mai avem bărbați aici, uneori, a zis Lettie. Vin și pleacă. Acum suntem doar noi.

Mama ei a încuviințat.

— Bărbații din familia Hempstock au plecat să-și încerce norocul. Când aud chemarea, n-are rost să-i ținem aici. Capătă deodată o privire pierdută și atât, i-am pierdut pentru totdeauna. Cu prima ocazie, se îndreaptă spre orașele și chiar orașe mari, și nu trimit decât o vedere ocazională, ca să-și semnaleze prezența.

Bătrâna doamnă Hempstock a continuat:

— Vin părinții lui! Conduc înapoi. Tocmai au trecut de ulmul lui Parson. I-au văzut bursucii.

— Ursula Monkton e cu ei? am întrebat.

— Cine, ea?! a exclamat bătrâna doamnă Hempstock, amuzată. Chestia aceea? Nu, ea nu.

M-am gândit preț de o clipă.

— Or să mă facă să mă întorc cu ei, apoi ea o să mă-ncuie în pod și o să-l lase pe tata să mă omoare când se plictisește. Așa a spus.

— Ți-o fi zis asta, rățușcă, a spus mama lui Lettie, dar n-o s-o facă. Și nici altceva la fel sau eu nu mă numesc Ginnie Hempstock.

Mi-a plăcut numele, dar n-am crezut-o și nu m-am liniștit. În curând, ușa bucătăriei avea să se deschidă, iar tata va urla la mine sau va aștepta să ajungem la mașină și va urla la mine atunci, și mă vor lua înapoi acasă, unde voi fi pierdut.

— Să vedem, a spus Ginnie Hempstock. Am putea fi plecate când ajung aici. Ar putea ajunge marțea trecută, când nu era nimeni acasă.

— În niciun caz, a intervenit bătrâna. Să te joci cu timpul complică lucrurile... Am putea să transformăm băiatul în altceva, ca să nu-l găsească, oricât ar căuta.

Am clipit. Era oare posibil? Voiam să fiu transformat în ceva. Pisicuța își terminase resturile de carne (părea să fi mâncat mai mult decât pisica de casă) și acum a sărit în poala mea și a început să se spele.

Ginnie Hempstock s-a ridicat și a ieșit din cameră. M-am întrebat unde plecase.

— Nu-l putem transforma în ceva, a spus Lettie, adunând de pe masă ultimele farfurii și tacâmuri. Părinții lor vor fi disperați. Și dacă-s controlați de purice, o să alimenteze disperarea. Nici n-o să ne dăm seama când polițiștii or să înceapă să dragheze rezervorul, căutându-l. Sau, mai rău, oceanul.

Pisicuța s-a făcut covrig, transformându-se într-un cerc aplatizat de blană pufoasă. A închis ochii de un albastru viu, a dormit și a tors.

— Atunci? a întrebat bătrâna doamnă Hempstock. Ce propui?

Lettie a rămas pe gânduri, strângând din buze și strâmbându-le într-o parte. Și-a înclinat capul. Părea să considere alternativele. Apoi, chipul i s-a luminat.

— Croiește și taie? a întrebat ea.

Bătrâna doamnă Hempstock a pufnit.

— Ești o fată bună, a spus. Nu zic că nu. Dar să croiești... nu, n-ai putea. Nu încă. Ar trebui să tai marginile cu precizie și să le coși

înapoi fără să se vadă. Și ce-ai vrea să tai? Puricele n-o să te lase s-o tai pe ea. *Nu se află în țesătură, ci în afara ei.*

Ginnie Hempstock s-a întors cu halatul meu.

— Am folosit calandrai. Dar e încă umed. Asta înseamnă că marginile vor fi mai greu de aranjat. N-ajută la nimic să coși cât e încă ud.

A așezat halatul pe masă, în fața bătrânei doamne Hempstock. Apoi a scos din buzunarul din față al șorțului o foarfecă veche și înnegrită, un ac lung și un scul de ață roșie.

— *Cu scoruș și ață roșie oprești o vrăjitoare din lucrul său*, am recitat.

Citiseam asta într-o carte.

— Ar merge, și încă bine, a spus Lettie, dacă ar fi vreo vrăjitoare la mijloc. Dar nu este.

Bătrâna doamnă Hempstock îmi examina din nou halatul. Era maro spălăcit, cu un fel de stofă ecosez de culoare sepia de-a curmezișul. Fusese un cadou din partea părinților tatei, bunicii mei, în urmă cu câteva zile de naștere, când îmi era prea mare și arătasem comic în el.

— Probabil, a continuat ea, de parcă ar fi vorbit singură, ar fi cel mai bine dacă tatăl tău ar fi bucuros ca tu să rămâi aici peste noapte. Dar pentru ca să fie posibil, ar trebui să nu fie supărați pe tine sau îngrijați...

Avea foarfeca neagră în mână și făcea deja țac-țac-țac, când i-am auzit ciocnind la ușa din față, iar Ginnie Hempstock se ridică să răspundă.

— Nu-i lăsa să mă ia, i-am spus lui Lettie.

— Șșș. Lucrez, iar bunica croiește. Tu trebuie să fii somnoros și calm. Fericit.

Eram departe de a fi fericit și nicidecum somnoros. Lettie s-a aplecat peste masă și m-a apucat de mână.

— Nu-ți face griji, a spus ea.

Ușa s-a deschis și în bucătărie au intrat părinții mei. Am vrut să mă ascund, însă pisicuța și-a schimbat poziția în poala mea, liniștindu-mă, iar Lettie mi-a zâmbit, întărindu-mi încrederea.

— Ne căutăm fiul, spunea tata, și credem...

Și chiar în timp ce-i ieșeau cuvintele pe gură, mama se îndrepta spre mine.

— Ia uite-l! Dragule, am fost *cumplit* de îngrijorați!

— Ai încurcat-o, spuse tata.

Țac! Țac! Țac! făcea foarfeca, iar bucățica inegală de material pe care o tăiase bătrâna doamnă Hempstock a căzut pe masă.

Părinții mei au împietrit. Nu au mai vorbit, nu s-au mai mișcat. Tata rămăsese cu gura deschisă, mama într-un picior, țeapănă ca un manechin într-o vitrină.

— Ce... ce le-ați făcut?

Nu eram sigur dacă ar trebui sau nu să fiu supărat.

— Sunt în regulă, a spus Ginnie Hempstock. Un pic de croială, apoi o cusătură și totul va merge ca uns.

A arătat spre bucata de stofă ecosez din halat, care se afla pe masă.

— Acolo erați tu și tăticul tău pe hol, iar acolo, cada. A tăiat asta. Așa că fără episodul ăsta, n-are motiv să fie supărat pe tine.

Nu le spusese despre cadă. Nu m-am întrebat de unde știa.

Acum, bătrâna a băgat ața roșie în ac. A suspinat teatral.

— Ochii ăștia bătrâni, s-a plâns ea.

Dar a lins vârful aței și a împins-o cu ușurință prin gaura acului.

— Lettie, trebuie să afli cum arată periuța lui de dinți, a continuat ea. A început să coasă laolaltă marginile halatului, cu împunsături mici și îngrijite.

— Cum arată periuța ta? a întrebat Lettie. Zi repede.

— E verde, am răspuns. Verde aprins. Un soi de verde măr. Nu-i foarte mare. E doar o periuță verde, potrivită pentru mine.

Știam că n-o descriu foarte bine. Mi-am imaginat-o și am încercat să găsesc ceva descriptibil care s-o deosebească de alte periuțe. N-a servit la nimic. Mi-am imaginat-o, am văzut-o cu ochii minții, alături de celelalte periuțe, în suportul lor roșu cu buline albe, deasupra chiuvetei din baie.

— Gata! a spus Lettie. Bună treabă.

— Aproape am terminat aici, a spus bătrâna doamnă Hempstock.

Ginnie Hempstock a zâmbit. Zâmbetul uriaș i-a luminat fața rotundă și grăsuță. Bătrâna doamnă Hempstock a luat foarfeca și a tăiat o ultimă dată. O bucătică de ață roșie căzu pe masă.

Mama a atins podeaua cu piciorul. A făcut un pas și s-a oprit.

Tata spuse: „Ăăă...”.

— Iar Lettie a noastră a fost atât de bucuroasă că băiatul dumneavoastră a venit înapoi, să rămână peste noapte. Mă tem că-i cam demodat la noi, spunea Ginnie.

— Avem toaletă înăuntru, a precizat bătrâna. Nu știu dacă se poate ceva mai modern. Pentru mine, toaletele de afară și oalele de noapte au fost suficient de bune.

— A mâncat bine, nu? a spus Ginnie, întorcându-se, către mine.

— Plăcintă la desert, le-am zis alor mei.

Tata se încruntase. Părea nedumerit. Apoi băgă mâna în buzunarul hainei și scoase afară ceva lung și verde, care avea hârtie igienică înfășurată pe vârf.

— Ți-ai uitat periuța, spuse el. Ne-am gândit că ți-ar trebui.

— Acum, dacă vrea să vină acasă, poate veni, îi spunea mama lui Ginnie Hempstock. A vrut să stea peste noapte la familia Kovaks, cu câteva luni în urmă, și pe la nouă ne sunase deja să venim să-l luăm.

Christopher Kovaks era cu doi ani mai mare și cu un cap mai înalt decât mine, și locuia împreună cu mama lui într-o casă mare, vizavi de intrarea pe aleea noastră, lângă vechiul turn de apă verde. Părinții lui erau divorțați. Îmi plăcea de mama lui. Era amuzantă și conducea un Volkswagen Beetle, primul pe care l-am văzut vreodată. Christopher avea multe cărți pe care nu le citisem și era membru Puffin Club. Puteam să-i citesc cărțile Puffin dacă mergeam la el acasă. Altfel nu mi le-ar fi împrumutat.

În camera lui Christopher era un pat suprapus, deși el nu avea frați. Am primit patul de jos în noaptea în care am rămas acolo. De îndată ce m-am băgat în pat și mama lui ne-a urat noapte bună, stingând lumina și închizând ușa, Christopher s-a aplecat și a început să mă ude cu un pistol cu apă pe care-l ascunsese sub pernă. Nu am știut ce să fac.

— Nu e la fel ca atunci când am fost la Christopher Kovaks, i-am spus mamei, stânjenit. Aici îmi *place*.

— *Ce ai pe tine?*

S-a uitat lung și cu mirare la cămașa mea de noapte tip Wee Willie Winkie.

— A avut un mic accident, a intervenit Ginnie. Poartă asta până i se usucă pijamaua.

— Aha, înțeleg, a zis mama. Atunci, noapte bună, dragă. Distracție plăcută cu noua ta prietenă.

S-a uitat spre Lettie.

— Cum ziceai că te cheamă, drăguță?

— Lettie, spuse Lettie Hempstock.

— Vine de la Letiția? a întrebat mama. Am cunoscut o fată pe nume Letiția când eram la facultate. Firește, toți o strigau Dentiția.

Lettie a zâmbit, fără să spună nimic.

Tata mi-a pus periuța de dinți pe masă, în fața mea. Am dat la o parte hârtia igienică în care era înfășurată. Era, fără îndoială, periuța mea verde. Pe sub haină, tata purta o cămașă albă, curată, fără cravată.

— Mulțumesc, am spus.

— Deci la ce oră să venim să-l luăm mâine-dimineață? a întrebat mama.

Ginnie a zâmbit și mai larg.

— Oh, Lettie o să vi-l aducă înapoi. Ar trebuie să le dăm un pic de timp să se joace, mâine-dimineață. Acum, înainte să plecați, am copt niște biscuiți după-amiază...

A pus niște biscuiți într-o pungă de hârtie, pe care mama a luat-o, politicoasă, iar Ginnie i-a condus pe ea și pe tata pe ușă afară. Mi-am ținut respirația până am auzit zgomotul Roverului îndepărtându-se pe alee.

— Ce le-ați făcut? am întrebat. Asta chiar e periuța mea?

— Asta, spuse bătrâna doamnă Hempstock, cu o voce satisfăcută, a fost un exemplu respectabil de croit și cusut, dacă mă întrebi pe mine.

Mi-a ridicat halatul. Nu se cunoștea nici de unde tăiase o fâșie, nici unde o cususe. Părea dintr-o bucată, cârpeala era invizibilă. Mi-a dat bucata de material pe care o tăiase.

— Uite-ți seara, a spus. Poți s-o păstrezi, dacă vrei. Dar dac-aș fi în locul tău, aș arde-o.

Ploaia răpăia în geam, iar vântul zgâlțâia ferestrele.

Am ridicat fâșia de material cu margini neregulate. Era umedă. M-am ridicat, trezind pisicuța, care a sărit la o parte și a dispărut în umbră. M-am îndreptat spre cămin.

— Dacă ard asta, le-am întrebat, mai înseamnă că s-a întâmplat? Că tăticul meu chiar m-a împins în cadă? O să uit că așa a fost?

Ginnie Hempstock nu mai zâmbea, ci părea preocupată.

— Ce îți *dorești*? m-a întrebat ea.

— *Vreau* să-mi amintesc, am spus. Pentru că mi s-a întâmplat. Și sunt încă eu însumi.

Am aruncat fâșia de material în foc.

Un pocnet, și a început să fumege, apoi să ardă.

Eram sub apă. Mă agățam de cravata tatei. Credeam c-o să mă omoare...

Am țipat.

Zăceam pe podeaua acoperită cu lespezi de piatră din bucătăria familiei Hempstock, rostogolindu-mă și țipând. Piciorul mă durea de parcă aș fi călcat, desculț, pe un cărbune aprins. Era o durere intensă. Simțeam și un alt fel de durere, adânc în piept, o durere nu atât de acută, mai degrabă un disconfort decât o arsură.

— Ce s-a întâmplat?

Ginnie era lângă mine.

— Piciorul meu. Arde. Doare atât de rău.

Ea l-a examinat, apoi și-a lins degetul și a atins gaura din talpă prin care scosesem viermele cu două zile înainte. S-a auzit un sfârâit și durerea a început să treacă.

— N-am mai văzut în viața mea una ca asta, a spus Ginnie Hempstock. Cum a apărut?

— Era un vierme înăuntru, am răspuns. Așa a venit cu noi din locul acela cu cer portocaliu. Era în piciorul meu. Am privit-o pe Lettie, care se ciucise lângă mine și mă ținea de mână, și am spus:

— Eu am adus-o. A fost vina mea. Îmi pare rău.

Bătrâna doamnă Hempstock a ajuns lângă mine ultima.

S-a aplecat deasupra mea și mi-a tras talpa în sus, la lumină.

— Urât, spuse ea. Și foarte inteligent. A lăsat gaura înăuntrul tău, ca s-o poată folosi din nou. S-ar fi putut ascunde în interiorul tău, dacă era nevoie. Te-ar fi putut folosi ca pe o poartă spre casă. Nu-i de mirare c-a vrut să te închidă în pod. Așa că hai să batem fierul cât e cald, cum a zis soldatul când a intrat în spălătorie.

A apăsat cu degetul gaura din talpa mea. Încă mai durea, dar se calmase puțin. Acum simțeam că sufăr de o migrenă care-mi pulsa în picior.

Am simțit ceva zbatându-mi-se în piept, ceva ca o molie micuță. Apoi s-a oprit.

Bătrâna doamnă Hempstock spuse:

— Poți să fii curajos?

Nu știam. Nu credeam că pot. Mi se părea că tot ce făcusem în acea seară fusese să fug de lucruri. Bătrâna ținea acul pe care-l folosise ca să-mi coasă halatul. Îl ținea de parcă ar fi vrut să mă înțepe, nu să coasă cu el.

Mi-am retras piciorul.

— Ce vreți să faceți?

Lettie mi-a strâns mâna.

— O să facă gaura să dispară, a răspuns ea. Te țin de mână. Nu trebuie să te uiți, dacă nu vrei.

— O să doară, am zis eu.

— Vorbești prostii, o contrazis-o bătrâna.

Mi-a tras piciorul spre ea, astfel încât să aibă talpa sub ochi, și a împuns cu acul... nu în picior, mi-am dat seama, ci chiar în gaură.

Nu a durut.

Apoi a răsucit acul și l-a tras înapoi spre ea. Am privit cu uimire ceva care strălucea – a părut negru, la început, apoi translucid, apoi

reflectorizant ca mercurul – a fost scos din piciorul meu, la capătul acului.

Am simțit cum îmi păărăsește piciorul. Parcă m-a traversat integral pe dinăuntru, până când mi-a ajuns în picior, prin pânțele, stomac și piept. Am fost ușurat când a ieșit: senzația de arsură s-a redus, la fel ca teroarea pe care o simțeam.

Inima îmi bătea ciudat.

Am privit-o pe bătrâna doamnă Hempstock răsucind lucrul acela și nu eram capabil încă, într-un fel, să înțeleg complet ce se petrecea. Era o gaură care nu avea nimic în jur, de peste jumătate de metru, mai subțire decât o rămă, asemănătoare cu pielea lepădată de un șarpe translucid.

S-a oprit din răsucit.

— Nu vrea să iasă, a spus ea. Rezistă.

Mi-am simțit inima cuprinsă de răceală, de parcă s-ar fi cuibărit un ciob de gheață înăuntrul ei. Bătrâna își mișca încheietura cu dexteritate: lucrul acela strălucitor atârna acum de ac (m-am trezit gândindu-mă nu la mercur, ci la dungile argintii lăsate de melci în grădină). Nu s-a mai întors în piciorul meu.

Mi-a dat drumul la talpă și mi-am retras piciorul. Gaura circulară dispăruse complet, de parcă nu s-ar fi aflat niciodată acolo.

Bătrâna doamnă Hempstock a chicotit încântată:

— Se crede atât de isteată, a spus ea, fiindcă și-a lăsat o cale spre casă înăuntrul băiatului. Istețime? Nu cred că-i istețime. N-aș da nici doi bani pentru tot neamul lor.

Ginnie Hempstock a scos un borcan gol de gem Robertson, iar bătrâna a pus capătul lucrului atârnat în el, apoi a ridicat borcanul ca să-l cuprindă. În sfârșit, a lăsat să alunece din ac dunga invizibilă, lucioasă, și puse capacul pe borcan, rotindu-și cu fermitate încheietura.

— Ha! a exclamat ea. Ha!

— Pot să văd? a spus Lettie.

A luat borcanul de gem și l-a ținut în lumină. În borcan, lucrul se desfășura, leneș. Părea să plutească, de parcă borcanul ar fi fost

plin cu apă. Își schimba culoarea când reflecta diferit lumina; uneori era negru, alteori argintiu.

Cândva, găsisem un experiment într-o carte despre lucruri pe care le pot face băieții. Firește că l-am făcut. Dacă iei un ou și-l înnegrești complet cu funingine de la flacăra unei lumânări, iar apoi îl pui într-un recipient curat, plin cu soluție de apă și sare, va pluti în apă și va părea de argint: un argint bizar, artificial, nimic mai mult decât o amăgire a luminii. Mi-a venit în minte oul acela.

Lettie părea fascinată.

— Așa e, și-a lăsat o cale spre casă înăuntrul lui. Nu-i de mirare că nu voia ca el să plece.

— Lettie îmi pare rău că ți-am dat drumul la mână, am spus.

— Oh, taci, a răspuns ea. Întotdeauna e prea târziu pentru regrete, dar apreciez sentimentul. Iar data viitoare o să mă ții de mână indiferent ce lansează spre noi.

Am încuviințat. Ciobul de gheață din inimă părea să se încălzească și să se topească, iar eu am început să mă simt din nou întreg și în siguranță.

— Deci, a continuat Ginnie, am pus mâna pe drumul ei spre casă și băiatul e în siguranță. Dacă asta n-a fost treabă bună pentru noaptea asta, nu știi ce a fost.

— Dar îi are pe părinții băiatului, a spus bătrâna doamnă Hempstock. Și pe sora lui. Nu putem s-o lăsăm să-și facă mendrele în voie. Vă amintiți ce s-a întâmplat pe timpul lui Cromwell? Și înainte de asta? Pe vremea când Red Rufus umbla de colo-colo? Puricii atrag paraziți.

A rostit ultimele cuvinte ca pe o lege a firii.

— Poate aștepta până mâine, a spus Ginnie. Acum, Lettie. Ia băiatul și găsește-i o cameră în care să doarmă. A avut o zi lungă.

Pisicuța se încovrigase în balansoarul de lângă cămin.

— Pot să iau pisicuța cu mine?

— Dacă n-o faci, are să te găsească oricum, a spus Lettie.

Ginnie a scos două sfeșnice, din cele cu mânere mari, rotunde, fiecare cu un boț diform de ceară în el. A aprins o lumânare subțire

de la focul din bucătărie, apoi a trecut flacăra de la un muc de lumânare la celălalt. Un sfeșnic ajunsese la mine, iar altul la Lettie.

— Nu aveți electricitate? am întrebat. În bucătărie erau becuri electrice, mari și demodate, care atârnavă din tavan, cu filamentele strălucind.

— Nu și în partea aceea a casei, a spus Lettie. Bucătăria e nouă... într-un fel. Ține mâna în fața lumânării când mergi, ca să nu se stingă.

Își făcu mâna căuș în jurul flăcării, iar eu am imitat-o și am pornit în urma ei. Pisicuța neagră ne-a urmat afară din bucătărie, dincolo de o ușă de lemn vopsită în alb. Am coborât o treaptă și am ajuns în interiorul fermei.

Era întuneric, iar lumânările noastre aruncau umbre imense, așa că mi se părea, mergând, că totul se mișca, împins și modelat de umbre: orologiul cel vechi, păsările și animalele împăiate (oare erau *chiar* împăiate? m-am întrebat; se mișcase bufnița aceea sau flacăra lumânării mă făcuse să cred că își întorsese capul când am trecut pe lângă ea?), masa de pe hol, scaunele. Toate se mișcau, și toate erau complet imobile. Am urcat niște scări, apoi încă niște trepte, și am trecut de o fereastră deschisă.

Lumina lunii se răspândește către stele, mai puternică decât flăcările lumânărilor. Am privit în sus, pe fereastră, și am văzut luna plină. Cerul senin era stropit cu o infinitate de stele.

— Aceea e luna, am spus.

— Bunicii îi place așa, a spus Lettie Hempstock.

— Dar ieri era în creștere, iar acum e plină. Și plouă. *Plouă*. Dar acum nu mai plouă.

— Lui buni îi place lumina lunii pline în partea asta de casă. Spune că-i odihnitoare și că-i amintește de când era copilă, a spus Lettie. Ai grijă să nu te împiedici de scări.

Pisicuța ne-a urmat în sus pe trepte, din salt în salt. M-a făcut să zâmbesc.

În vârful casei se afla camera lui Lettie, iar lângă ea, o altă cameră, în care am intrat. În cămin ardea focul, luminând încăperea în nuanțe de portocaliu și galben. Înăuntru era cald și

primitor. Patul avea stâlpi la fiecare colț și baldachin. Văzusem ceva asemănător în desene animate, dar niciodată în realitate.

— Ți-am pregătit deja haine, ca să ai pentru mâine-dimineață, a spus Lettie. Eu dorm în camera alăturată, dacă ai nevoie de mine. Strigă sau bate dacă ai nevoie de ceva, și o să vin. Buni a spus că poți folosi baia din casă, dar e drum lung până acolo și s-ar putea să te rătăcești, așa că dacă-ți trebuie, poți folosi oala de noapte care se află sub pat, ca întotdeauna.

Am suflat în lumânare și am urcat în pat, printre draperii.

Camera era călduroasă, dar cearșafurile erau reci. Patul s-a clătinat când ateriză ceva pe el, apoi niște lăbuțe au lipăit deasupra păturilor și o prezență caldă și îmblănită mi s-a lipit de față. Pisicuța a început să toarcă încet.

În casa mea se afla încă un monstru, iar într-un fragment de timp care fusese, poate, decupat din realitate, tatăl meu mă ținuse sub apa din cadă și încercase, poate, să mă înece. Străbătusem kilometri, alergând în beznă. Îl văzusem pe tata sărutând și atingând creatura care-și spunea Ursula Monkton. Durerea nu-mi părăsise conștiința.

Însă pe perna mea era o pisicuță care torcea lipită de fața mea și vibra ușor cu fiecare zgomot. În curând, am adormit.

Capitolul X

În noaptea petrecută în casa aceea am avut vise ciudate. M-am trezit în întuneric, știind doar că un vis mă speriasse atât de tare, încât trebuia să mă trezesc sau să mor. Și totuși nu-mi puteam aminti ce visasem, oricât aș fi încercat. Visul mă bântuia; stătea lângă mine, prezent, dar invizibil, la fel ca și ceafa mea, care era și nu era acolo, în același timp.

Îmi era dor de tata și de mama, și de patul meu din casa noastră, la mai puțin de doi kilometri. Îmi era dor de ziua de ieri, de dinainte de Ursula Monkton și de furia tatălui meu, de dinainte de episodul din cadă. Îmi doream acea zi de ieri înapoi; mi-o doream cu ardoare.

Am încercat să-mi aduc aminte de visul care mă supărase într-atât, însă n-am reușit. Știam că ținea de trădare, de pierdere și de timp. Visul mă făcuse să-mi fie teamă să adorm din nou. Căminul era aproape întunecat acum; numai lucirea de un roșu profund a cărbunilor semnala că focul arsesse cândva și că dăduse lumină.

Am coborât din patul cu baldachin și am pipăit sub el până am găsit oala de noapte din porțelan greu. Mi-am ridicat cămașa de noapte și am folosit-o. Apoi am mers la fereastră și am privit afară. Luna era încă plină, însă acum coborâse pe cer și era de un portocaliu închis – ceea ce mama numea „lună a recoltei”. Însă recolta avea loc toamna, nu primăvara, eu așa știam.

În lumina portocalie a lunii am văzut o femeie bătrână – era aproape sigur bătrâna doamnă Hempstock, deși nu-i puteam zări bine chipul – plimbându-se de colo-colo. Avea un băț lung, de care se sprijinea când mergea, ca de un toiag. Îmi amintea de soldații pe care-i văzusem la o paradă, în timpul unei excursii la Londra, lângă Palatul Buckingham, mergând când într-o direcție, când în alta.

Privind-o, m-am liniștit.

M-am urcat iar în pat pe întuneric, mi-am pus capul pe perna goală și m-am gândit: „N-o să reușesc niciodată să adorm – nu acum.” Apoi am deschis ochii și am văzut că era dimineață.

Pe un scaun de lângă pat erau haine pe care nu le mai văzusem niciodată. Mai erau și două urcioare din porțelan pline cu apă, unul cu apă fierbinte, celălalt cu apă rece, lângă un lighean. Mi-am dat seama că era o chiuvetă încastrată într-o măsuță de lemn. La piciorul patului ședea o pisicuță neagră. Când m-am ridicat, a deschis ochii. Erau de un albastru verzui viu, nefiresc și ciudat, de culoarea mării văratice. A mieunat cu un sunet strident, întrebător. Am mângâiat-o și m-am dat jos din pat.

Am amestecat apa fierbinte cu apa rece în lighean și m-am spălat pe mâini și pe față. Mi-am clătit dinții cu apă rece. Nu era pastă de dinți, ci o cutie rotundă de alamă pe care scria *Remarcabil de eficientul praf pentru dinți al lui Max Melton*, cu litere demodate. Am pus niște praf alb pe periuța mea verde și mi-am curățat dinții cu el. Avea gust de mentă și lămâie.

Am examinat hainele. Nu semănau cu nimic din ce purtasem până atunci. Nu existau chiloți. Era un maiou alb, fără nasturi, dar cu o coadă lungă. Apoi, pantaloni maro până la genunchi, ciorapi lungi, albi, și o jachetă de culoarea castanei, tăiată în V la spate, ca o coadă de rândunică. Șosetele maro deschis, lungi. M-am îmbrăcat cum m-am priceput și mi-am dorit să fi avut fermoare sau capse, în loc de cârlige, nasturi și găici țepene, dificil de pătruns.

Pantofii aveau cataramă argintii în față, însă erau prea mari și nu mi se potriveau, așa că am ieșit din cameră în ciorapi, iar pisicuța m-a urmat.

Ca să ajung în cameră, noaptea trecută urcasem pe scări, apoi, în capul scărilor, făcusem la stânga. Acum m-am întors la dreapta și am trecut de camera lui Lettie (ușa era întredeschisă, iar camera, goală) și m-am îndreptat spre scări. Dar scările nu se mai aflau acolo unde-mi aminteam eu. Coridorul se sfârșea cu un perete gol și cu o fereastră care dădea spre pădure și câmpii.

Pisicuța neagră cu ochi albaștri-verzui a mieunat tare, parcă pentru a-mi atrage atenția, și s-a întors pe coridor, cu un mers țănoș, plin de importanță, cu coada ridicată. M-a condus pe hol, după un colț și printr-un pasaj pe care nu-l mai văzusem niciodată, către o scară. A săltat prietenos pe trepte în jos, iar eu am urmat-o.

Ginnie Hempstock se afla la baza scărilor.

— Ai dormit mult și bine, a spus ea. Am mulș deja vacile. Micul dejun e pe masă, iar lângă cămin ai o farfuriuță cu smântână pentru prietena ta.

— Unde este Lettie, doamnă Hempstock?

— S-a dus să facă rost de niște lucruri care s-ar putea să-i trebuiască. Lucrul acela din casa voastră trebuie să dispară, sau vor fi probleme și ne putem aștepta la mai rău. A legat-o deja o dată, iar ea a scăpat, așa că trebuie s-o trimită acasă.

— Vreau ca Ursula Monkton să plece, am spus. O urăsc.

Ginnie Hempstock a întins un deget și l-a trecut peste jacheta mea.

— Nu-i tocmai ce se poartă pe-aici în zilele noastre, a spus ea, dar mama i-a dat un pic de strălucire, așa că n-o să observe nimeni. Poți s-o porți oricât dorești și niciun suflet n-o să creadă că-i ceva ciudat cu ea. Dar fără pantofi?

— Nu-mi vin.

— O să-ți las ceva pe măsura ta lângă ușa din spate, atunci.

— Mulțumesc.

— Eu n-o urăsc, a spus ea. Face ceea ce-i stă în fire. Dormea, s-a trezit, iar acum încearcă să le dea tuturor ceea ce vor.

— Mie nu mi-a dat nimic din ce vreau. A spus că vrea să mă închidă în pod.

— Foarte posibil. Ai fost drumul ei înapoi, și e lucru primejdios să fii o ușă.

Mi-a atins pieptul cu degetul arătător, deasupra inimii.

— Îi era mai bine acolo. Am fi trimis-o în siguranță acasă, doar am mai făcut-o de zeci de ori pentru cei de teapa ei. Dar e încăpățanată. Nu-i chip să-i înveți. Așa. Micul dejun e pe masă. O să fii pe câmpul de nouă acri, dacă are cineva nevoie de mine.

Pe masa din bucătărie se afla un castron cu fiertură de ovăz, iar lângă el, o farfuriuță cu un fagure auriu și un urcior cu smântână groasă, gălbuie.

Am luat un bulgăre de miere cu lingura și l-am amestecat în fiertura densă, apoi am turnat smântână.

Era și pâine prăjită, făcută sub grătar, în stilul tatei, cu gem de mure pregătit în casă. Am băut cel mai bun ceai din viața mea. Lângă cămin, pisicuța lipăia dintr-o farfurioară cu lapte smântânit și torcea atât de tare, încât o auzeam din cealaltă parte a încăperii.

Îmi doream să pot toarce și eu. Aș fi făcut-o, atunci.

A intrat Lettie, cărând o plasă de cumpărături demodată: femeile mai în vârstă le purtau la magazin, niște plase mari, țesute, care arătau ca niște coșuri, făcute din rafie și căptușite cu cârpă, cu mânere din sfoară. Coșul era aproape plin. Obrazul îi fusese zgâriat și sângerase, deși sângele era uscat. Părea foarte nefericită.

— Bună, am spus.

— Ei bine, a zis ea, dacă-ți închipui c-a fost amuzant, n-a fost deloc, nicidecum. Mătrăgunele fac atât de mult zgomot când le smulgi, iar eu nu aveam dopuri pentru urechi, și am schimbat-o pe o sticlă de umbre, una de soi vechi, cu o grămadă de umbre dizolvate în oțet... Și-a uns niște pâine prăjită cu unt, apoi a zdrobit un bulgăre de miere deasupra și începu să molfaie. Și asta doar ca să ajung la bazar, și nici măcar nu trebuia să fie încă deschis. Dar am reușit să obțin de acolo mai tot ce voiam.

— Pot să mă uit?

— Dacă vrei.

M-am uitat în coș. Era plin de jucării stricate: ochi de păpuși, capete și mâini, mașinuțe fără roți, bile de sticlă ochi-de-pisică, ciobite. Lettie s-a întins și a luat borcanul de gem de pe pervaz. Înăuntru, gaura de vierme argintie-translucidă se mișca, se sucea, se învârtea și se răsucea. Lettie a pus borcanul în plasa de cumpărături, cu jucăriile stricate. Pisicuța dormea și ne ignora complet.

— Nu trebuie să vii cu mine la partea asta. Poți să rămâi aici cât timp merg să vorbesc cu ea.

M-am gândit la asta.

— M-aș simți mai în siguranță cu tine, i-am spus.

N-a părut prea încântată.

— Să mergem la ocean, a spus.

Pisicuța și-a deschis ochii albaștri și s-a uitat lung, dar fără interes, la noi.

O pereche de cizme din piele neagră, precum cele de călărie, mă aștepta la ușa din spate. Păreau vechi, dar bine întreținute, și erau tocmai pe măsura mea. Le-am încălțat, deși mă simțeam mai confortabil în sandale. Lettie și cu mine am mers împreună spre ocean – adică spre iaz.

Ne-am așezat pe banca cea veche și am privit suprafața calmă a iazului, nuferii și lintița de la marginea apei.

— Voi nu sunteți oameni, am spus.

— Ba da.

Am clătinat din cap.

— Pun pariu că n-arăți de fapt așa, am zis. Nu tocmai.

Lettie a ridicat din umeri.

— Nimeni nu arată așa cum e de fapt pe dinăuntru. Nici tu, nici eu. Oamenii sunt mult mai complicați decât atât. Așa e pentru toată lumea.

— Ești un monstru? am întrebat. Așa ca Ursula Monkton?

Lettie a aruncat o pietricică în iaz.

— Nu cred, spuse ea. Monștrii sunt de toate felurile și mărimile. Unii sunt lucruri de care se tem oamenii, iar alții sunt lucruri care arată ca niște lucruri de care oamenilor le era frică acum multă vreme. Uneori, monștrii sunt lucruri de care oamenilor ar trebui să le fie frică, dar nu le este.

— Oamenii ar trebui să se teamă de Ursula Monkton, am spus.

— Posibil. De ce crezi că-i este frică Ursulei Monkton?

— Habar n-am. De ce crezi că-i e teamă de ceva? E o persoană adultă, nu? Adulților și monștrilor nu le este teamă de nimic.

— Ah, ba monștrilor le este, spuse Lettie. Cât despre adulți...

S-a oprit și și-a frecat nasul cu degetul.

— Uite, o să-ți spun ceva important. Nici adulții nu arată ca niște adulți pe dinăuntru. Pe dinafară, sunt mari și nepăsători, și întotdeauna știu ce fac. Pe dinăuntru, arată la fel ca întotdeauna; la fel cum arătau când erau de vârsta ta. Adevărul este că nu există adulți. Nici măcar unul în întreaga lume.

S-a gândit preț de o clipă, apoi a zâmbit.

— Cu excepția lui buni, firește.

Am stat acolo, unul lângă altul, pe banca cea veche de lemn, fără să spunem nimic. M-am gândit la adulți. M-am întrebat dacă era adevărat și dacă existau copii înveliți în corpuri adulte, asemenea unor cărți pentru copii ascunse în mijlocul unor cărți lungi și plicticoase, de felul celor fără poze și dialog.

— Ador oceanul ăsta, spuse Lettie, într-un târziu.

— Și totuși, te prefaci doar, i-am spus, simțind că trădez copilăria recunoscând asta. Iazul tău nu-i un ocean. Nu poate fi. Oceanele sunt mai mari decât mările. Iazul tău este doar un iaz.

— Este taman de mărimea potrivită, a spus Lettie Hempstock, înțepată.

Apoi a oftat.

— Ar fi mai bine să mergem s-o trimitem pe Ursula cum-o cheamă înapoi de unde a venit. Eu știu de ce-i este frică. Și știi ceva? Și mie mi-e frică de ei.

Pisicuța nu era nicăieri când ne-am întors în bucătărie, deși pisica de culoarea ceții ședea pe pervaz, privind lumea. Tacâmurile pentru micul dejun fuseseră strânse și aranjate, iar pijamaua mea roșie și halatul, împăturite cu grijă, mă așteptau pe masă, într-o pungă mare de hârtie, lângă periuța mea de dinți verde.

— N-o s-o lași să pună mâna pe mine, nu-i așa? am întrebat-o pe Lettie.

A clătinat din cap și am pornit împreună pe aleea șerpuitoare, plină de pietricele, care ducea spre casa mea și spre lucrul care-și spunea Ursula Monkton. Țineam în mână punga de hârtie maro în care erau hainele mele, iar Lettie își căra plasa de cumpărături din rafie, prea mare pentru ea, plină cu jucării stricate, pe care o obținuse în schimbul unei mătrăgune care țipa și al umbrelor dizolvate în oțet.

După cum am mai spus, copiii folosesc drumuri lăturalnice și cărări ascunse, în timp ce adulții o iau pe drumul obișnuit și pe traseele oficiale. Noi ne-am abătut din drum și am luat-o pe o scurtătură pe care o cunoștea Lettie, care ne-a dus peste niște

câmpuri, apoi în grădinile abandonate ale casei dărăpănate care aparținea unui om bogat, și înapoi pe alee. Am ieșit chiar înaintea locului unde trecusem gardul metalic.

Lettie a adulmecat aerul.

— Niciun semn de paraziți încă, a spus ea. Asta e bine.

— Ce *sunt* paraziții?

— O să știi când o să-i vezi. Iar eu sper să nu-i vezi vreodată.

— O să ne furișăm?

— De ce am face asta? Vom merge pe alee și pe ușa din față, ca niște oameni civilizați.

Am pornit în sus pe alee.

— Ai să faci o vrajă ca s-o trimiți înapoi? am întrebat-o.

— Noi nu facem vrăji, a răspuns ea.

Părea ușor dezamăgită să recunoască.

— Câteodată, folosim rețete. Însă nu vrăji și descânțece. Buni nu vrea să aibă de-a face cu așa ceva. Spune că-s *obișnuite*.

— Atunci pentru ce-s lucrurile din plasă?

— Sunt ca să oprească lucrurile să călătorească, dacă vrei să le împiedici. Marchează limite.

Sub razele soarelui de dimineață, casa mea părea primitoare și prietenoasă. Avea cărămizi roșiatice, calde, și un acoperiș din țiglă roșie. Lettie scotoci în plasă. Scoase o bilă și o îndesă în pământul umed. Apoi, în loc să intre în casă, se întoarse la stânga și merse de-a lungul marginii terenului. Ne-am oprit lângă stratul de legume al domnului Weller, iar ea a scos altceva din plasă: un corp roz de păpușă, fără cap și fără picioare, cu mâinile foarte bine mestecate. A îngropat-o lângă tulpinile de mazăre.

Am cules niște păstăi, le-am deschis și am mâncat boabele dinăuntru. Mazărea mă uimea. Nu înțelegeam de ce adulții luau lucruri care aveau un gust atât de bun crude, le puneau în cratițe și le făceau revoltătoare.

Lettie a așezat o girafă de jucărie, ca figurinele din plastic care se găseau la grădina zoologică sau pe o arcă pentru copii, în magazia de cărbuni, lângă un maldăr mare de cărbuni. Magazia mirosea a umezeală, întuneric și păduri vechi, strivite.

— Lucrurile astea or s-o facă să plece?

— Nu.

— Atunci pentru ce-s?

— Ca s-o împiedice să plece.

— Dar noi *vrem* ca ea să plece.

— Nu. Vrem să plece *acasă*.

M-am uitat lung la ea: la părul ei scurt, șaten, la nasul cărn, la pistrui. Părea să fie cu trei-patru ani mai mare decât mine. Putea fi cu trei-patru mii de ani mai mare, sau de o mie de ori pe atât. Aș fi avut încredere în ea până la porțile iadului și înapoi. Și totuși...

— Ar fi frumos dacă ai explica mai clar, i-am spus. Vorbești în cimilituri tot timpul.

Totuși, nu mi-era frică, și n-aș putea să vă spun de ce. Aveam încredere în Lettie, la fel cum avusesem când pornisem în căutarea lucrului acela fâlfâitor de sub cerul portocaliu. Credeam în ea, ceea ce însemna că nu avea să mi se întâmple nimic rău cât timp eram cu ea. Știam asta, la fel cum știam că iarba era verde, că trandafirii aveau spini lemnoși și ascuțiți, sau că cerealele pentru micul dejun erau dulci.

Am intrat în casă pe ușa din față. Nu era încuiată. Când nu eram plecați în vacanță, nu-mi amintesc s-o fi încuiat vreodată. Eram înăuntru.

Sora mea exersa la pian în camera din față. Am intrat. A auzit zgomot, s-a oprit din cântat *Bețișoare* și s-a întors. M-a privit curioasă.

— Ce s-a întâmplat seara trecută? m-a întrebat. Am crezut că ai încurcat-o, dar mami și tati s-au întors și au spus că stai la niște prieteni. De ce-ar fi spus una ca asta? Tu nu ai prieteni.

Apoi o remarcă pe Lettie Hempstock.

— Cine-i asta?

— Prietena mea, am răspuns. Unde-i monstrul acela oribil?

— Nu-i zice așa. E *drăguță*. Își face siesta.

Sora mea nu a zis nimic de hainele de pe mine.

Lettie Hempstock a luat un xilofon stricat din plasa de cumpărături și l-a lăsat să cadă pe grohotișul de jucării, care se strânsese între pian și cutia albastră de jucării cu capacul desprins.

— Așa, a spus ea. Acum e timpul să mergem s-o salutăm.

Atunci am simțit primele furnicături de teamă în sufletul și în mintea mea.

— Vrei să spui, să mergem în camera ei?

— Da.

— Ce face acolo sus?

— Încă le dă oamenilor bani, a răspuns Lettie. Numai localnicilor, deocamdată. Găsește lucrurile de care cred ei că au nevoie și încearcă să li le ofere. Face asta pentru a transforma lumea într-un loc unde va fi mai fericită, într-un loc mai confortabil pentru ea – un loc mai curat. Și nu-i mai pasă atât de mult să le dea bani. Acum se îngrijește ca oamenii să sufere.

Pe măsură ce urcam scările, Lettie punea câte ceva pe fiecare treaptă: o bilă de sticlă transparentă, cu o pată de verde în interior; unul dintre obiectele acelea mici, metalice, cărora le spunem arșice; o mărgea; o pereche de ochi de păpușă de un albastru strălucitor, legați la spate cu plastic alb, ca să se închidă și să se deschidă; un magnet mic, în formă de potcoavă; o pietricică neagră; o insignă de felul celor atașate de felicitările aniversare, pe care scria *Am șapte ani*; o cutie de chibrituri; o buburuză de plastic cu un magnet negru la bază; o mașinuță pe jumătate strivită, fără roți; și, în sfârșit, un soldat de plumb căruia îi lipsea un picior.

Ne aflam la capătul scărilor. Ușa dormitorului era închisă.

— N-o să te închidă în pod, a spus Lettie.

Apoi, fără să bată, a deschis ușa și a intrat în camera care fusese cândva a mea. Am urmat-o, cu îndoială.

Ursula Monkton zăcea pe pat, cu ochii închiși. Era prima persoană adultă pe care o vedeam dezbrăcată, în afară de mama, și m-am uitat curios la ea. Dar mă interesa mai mult camera decât ea.

Era și nu era vechiul meu dormitor. Mai mult nu era. Chiuveta mică, galbenă, taman pe măsura mea, era acolo, iar pereții mai erau încă vopsiți în culoarea oului de rață. Acum însă, de tavan atârnav

fâșii de material, cenușii, zdrențuite, ca niște bandaje, unele lungi de treizeci de centimetri, altele spânzurând până la podea. Fereastra era deschisă, iar vântul le împingea și le făcea să foșnească, așa că oscilau cenușiu, iar camera părea să se miște, ca un cort sau ca un vapor pe mare.

— Acum trebuie să pleci, a spus Lettie.

Ursula Monkton s-a ridicat în picioare pe pat, apoi deschise ochii, care erau de aceeași nuanță de gri ca a cârpelor care atârnavă:

— Mă întrebam ce ar trebui să fac ca să vă aduc pe amândoi aici, și iată că ați venit, a zis ea cu o voce pe jumătate adormită.

— Nu ne-ai adus tu aici, i-a răspuns Lettie. Am venit pentru că așa am vrut. Iar eu voiam să-ți ofer o ultimă șansă să pleci.

— Nu plec acum, a spus Ursula Monkton, capricioasă ca un copilăș care vrea ceva. Abia am ajuns. Acum am o casă. Am animale de companie – tatăl lui e cel mai *dulce*. Fac oamenii fericiți. Nu mai există nimic ca mine în întreaga lume. Asta căutam, chiar când ați intrat. Sunt unică. Nu se pot apăra. Nu știu cum. Așa că-i cel mai bun loc din lume!

Ne-a zâmbit larg. Chiar era frumoasă, pentru un adult, dar când ai șapte ani, frumusețea este ceva abstract, nu imperativ. Mă întreb ce aș fi făcut dacă mi-ar fi zâmbit așa acum, dacă i-aș fi dăruit mintea, sufletul sau identitatea mea, așa cum făcuse tata.

— Crezi că lumea asta e așa, a spus Lettie. Crezi că-i ușor. Dar nu e.

— Firește că e, ce tot vorbești? Că tu și familia ta o să apărați lumea asta împotriva mea? Tu ești singura care părăsește împrejurimile fermei, și ai încercat să mă legi fără să-mi cunoști numele. Mama ta n-ar fi fost atât de necugetată. Nu mi-e teamă de tine, fetiço.

Lettie a scotocit în plasa de cumpărături. A scos borcanul de gem cu gaura de vierme translucidă înăuntru și l-a pus la vedere.

— Aici ți-e drumul înapoi, a spus ea. Sunt bună și drăguță. Ai încredere în mine. Ia-l. Nu cred că poți ajunge mai departe de locul în care te-am întâlnit, sub cerul portocaliu, dar e suficient. Nu te pot duce de aici acolo de unde ai venit la început. Am întrebat-o pe

buni, iar ea spune că nu se mai află acolo. Dar, odată întoarsă, putem să-ți găsim un loc asemănător. Un loc unde să fii fericită. În siguranță.

Ursula Monkton s-a dat jos din pat. S-a ridicat și s-a uitat la noi. Nu mai era înconjurată de fulgere, dar era și mai înspăimântătoare, stând dezbrăcată în dormitorul acela, decât fusese când plutea în mijlocul furtunii. Era o persoană adultă; mai mult decât atât, era *bătrână*. M-am simțit mai copil ca niciodată.

— Sunt atât de fericită aici, a spus. Atât de fericită!

Apoi a adăugat, aproape cu părere de rău:

— Voi nu.

Am auzit un sunet: stins, zdrențuit, fâlfâitor. Cârpele cenușii au început să cadă de pe tavan, una câte una. Cădeau, însă nu în linie dreaptă. Cădeau spre noi, de parcă am fi fost magneți care le atrăgeau spre corpurile noastre. Prima fâșie de material gri a ajuns pe mâna mea stângă și a rămas acolo. Am apucat-o cu mâna dreaptă și am tras-o. A rezistat o clipă, iar când s-a desprins, a scos un sunet de aspirație. Unde se aflase cârpa era acum un petec decolorat, roșu de parcă l-aș fi supt multă, multă vreme, mai mult și mai tare decât o făcusem vreodată, și era granulat cu sânge. Picături de umezeală roșie m-au mânjit când am atins-o. Apoi, o cârpă-bandaj lungă a început să se prindă de picioarele mele, iar eu m-am îndepărtat, însă o cârpă mi-a aterizat pe față și pe frunte, iar alta mi s-a înfășurat peste ochi, orbindu-mă, așa că am tras de cârpa de pe ochi, însă alta mi-a încercuit încheieturile și le-a legat laolaltă, lipindu-mi brațele pe lângă corp. M-am clătinat și am căzut pe podea.

Dacă trăgeam de cârpe, mă răneau.

Mă aflam într-o lume cenușie. Atunci am renunțat. Am zăcut acolo și nu m-am mișcat, concentrându-mă doar să respir prin spațiul pe care fâșiile de cârpă îl lăsaseră pentru nas. Mă țineau și păreau vii.

Am zăcut acolo și am ascultat. Nici nu puteam face nimic altceva.

— Trebuie să țin băiatul în siguranță. Am promis că-l voi ține în pod, așa că asta se va întâmpla. Dar cu tine, micuță fermieră, ce să fac? Ceva potrivit. Poate c-ar trebui să te întorc pe dos, așa încât inima, creierul și carnea să-ți fie pe dinafară, iar pielea, pe dinăuntru. Apoi o să te țin împachetată bine aici, în cameră, cu ochii cășcați spre întunericul din interiorul tău. Pot face asta.

— Nu, a spus Lettie.

Mi s-a părut tristă.

— De fapt, nu poți. Și ți-am dat deja o șansă.

— M-ai amenințat cu vorbe goale.

— Eu nu ameninț. Chiar am vrut să ai o șansă. Când te-ai uitat prin lume după lucruri la fel ca tine, nu te-ai întrebat de ce nu erau prea multe lucruri mai vechi în jur? Nu, niciodată. Ai fost atât de bucuroasă că erai doar tu aici, că nu te-ai oprit să te gândești. Buni numește lucrurile asemenea ție *purici*, Skarthach din Donjon. Ar putea să vă spună oricum. Cred că *purici* i se pare amuzant... Nu o deranjează cei ca voi. Spune că sunteți destul de inofensivi, însă un pic proști. Asta pentru că există lucruri care mănâncă purici, în partea asta de creație. *Paraziți*, le spune buni. Țștia nu-i plac *deloc*. Spune că-s răi și greu de alungat. Sunt mereu flămânzi.

— Nu mi-e frică, a spus Ursula Monkton.

Părea speriată. Apoi spuse:

— De unde-mi știi numele?

— L-am căutat în dimineața asta. Am căutat și alte lucruri. Niște însemne de hotar, ca să te împiedic să fugi prea departe. Și o urmă de firimituri de pâine care duce aici, în această cameră. Acum, deschide borcanul, mergi la intrare și hai să te trimitem acasă.

Am așteptat ca Ursula Monkton să răspundă, însă ea nu a spus nimic. N-a urmat niciun răspuns, doar o ușă trântită și zgomot de pași, rapizi și grei, fugind în jos pe scări.

Vocea lui Lettie s-a auzit foarte aproape de mine:

— I-ar fi fost mai bine dacă rămânea aici și accepta oferta mea.

I-am simțit mâinile trăgând de cârpele de pe fața mea. Am fost eliberat cu sunete umede de aspirare, dar cârpele nu mai păreau vii, iar când se desprindeau, cădeau pe podea și rămâneau acolo, fără

să se miște. De data aceasta, nu aveam urme de sânge pe piele. Cel mai rău era că brațele și picioarele mele amortiseră. Lettie m-a ajutat să mă ridic.

Nu părea fericită.

— Unde s-a dus? am întrebat.

— De-a lungul urmei care duce afară din casă. E speriată, sărmana. Foarte speriată.

— Și tu ești.

— Un pic da. Chiar acum o să-și dea seama că-i prizonieră între hotarele pe care le-am stabilit, cred, a spus Lettie.

Am ieșit din dormitor. În capul scărilor, acolo unde se aflase soldatul, era acum o ruptură. E cea mai bună descriere: era de parcă cineva ar fi făcut o fotografie cu scările și apoi ar fi smuls soldatul din ea. În spațiul unde se aflase soldatul nu era nimic, doar o porțiune cenușie, vagă, care-mi rănea ochii dacă o priveam prea mult.

— De ce i-e frică?

— Ai auzit doar. De paraziți.

— Ție îți este frică de paraziți, Lettie?

A ezitat o clipă, apoi a răspuns simplu:

— Da.

— Dar nu ți-e frică de ea, de Ursula.

— Nu are cum să-mi fie frică de ea. E întocmai cum spune buni. E ca un purice, umflată toată de mândrie, putere și lăcomie, ca un purice ghiftuit cu sânge. Dar nu m-ar putea răni. Am văzut zeci de alții ca ea, la vremea mea. Era unul care apăruse pe timpul lui Cromwell – ăla era cu adevărat ceva. Îi făcea pe oameni să se simtă singuri. Apoi, își făceau rău doar ca să nu mai simtă singurătatea: își scoteau ochii sau săreau în fântâni, și în tot timpul ăsta lucrul acela patetic ședea în pivnița hanului Capul ducelui, arătând ca o broască pitică, mare cât un buldog.

Ne aflam jos și mergeam pe hol.

— De unde știi unde s-a dus?

— Ah, n-ar fi putut merge decât pe drumul pe care i l-am croit eu.

În camera din față, sora mea cânta încă *Bețișoare* la pian.

Da da DUM da da

da da DUM da da

da da DUM da DUM da DUM da da...

Am ieșit pe ușa din față.

— Țăla de pe vremea lui Cromwell a fost rău. Dar l-am scos de-acolo chiar înainte să apară păsările foamei.

— Păsările foamei?

— Buni le zice paraziți. Fac curățenie.

Nu păreau ceva rău. Știam că Ursulei îi este teamă de ei, dar mie nu-mi era. De ce m-aș fi temut de niște păsări care fac curățenie?

Capitolul XI

Am ajuns-o din urmă pe Ursula Monkton pe peluză, lângă tufele de trandafiri. Ținea borcanul de gem cu gaura de vierme mișcătoare înăuntru. Arăta ciudat. Trăgea de capac, apoi se oprea și privea cerul. Pe urmă se mai uita o dată la borcan.

A fugit spre fagul meu, cel cu scara de frânghie, și a izbit borcanul cât de tare putea de trunchi. Dacă încercase să-l spargă, nu reușise. Borcanul a sărit înapoi și a aterizat pe mușchiul care acoperea parțial încâlceala de rădăcini, rămânând acolo, neatins.

Ursula Monkton s-a încruntat la Lettie.

— De ce? spuse.

— Știi de ce, a răspuns Lettie.

— De ce i-ai lăsa să intre?

A început să plângă, și m-am simțit nelalocul meu. Nu știam ce să fac când plângeau adulții. Era un lucru pe care-l văzusem doar de două ori înainte: îi văzusem plângând pe bunicii mei, când mătușa mea murise în spital, și o văzusem plângând pe mama. Ei nu aveau mame care să-i consoleze.

M-am întrebat dacă Ursula Monkton avusese vreodată o mamă. Avea noroi pe față și pe genunchi și bocea.

Am auzit un sunet îndepărtat, bizar, nepământean. Era un sunet grav, de parcă cineva ar fi tras de o coardă întinsă.

— Nu-a eu aia care să-i lase să intre, a spus Lettie Hempstock. Merg unde vor. De obicei, nu vin înapoi, pentru că nu-i nimic de mâncare pentru ei. Acum este.

— Trimite-mă înapoi, a spus Ursula Monkton.

Acum nu mi se mai părea nici pe departe umană. Fața ei era greșită, cumva, un ansamblu accidental de trăsături care dădeau impresia unui chip omenesc, la fel ca spiralele și umflăturile gri și noduroase de pe trunchiul fagului meu, sau ca modelele de pe tăblia patului din casa bunicii, care, dacă te uitai altfel la ele în lumina lunii, păreau să închipuie un bătrân cu gura căscată larg, de parcă ar fi urlat.

Lettie ridică borcanul de pe covorul de mușchi și răsuci capacul.

— L-ai strâns prea tare, a spus ea.

A luat-o pe cărarea pietruită, a întors borcanul cu susul în jos, ținându-l de fund cu capacul în jos, și l-a izbit o dată ferm de pământ. Apoi l-a întors cu gura în sus și a răsucit capacul, care de data asta a ieșit.

I-a dat borcanul Ursulei Monkton, care a scos din el lucrul translucid care fusese cândva o gaură în piciorul meu. Acesta s-a contorsionat, s-a împleticit și s-a îndoit, părând încântat de atingerea ei.

L-a aruncat. A căzut pe iarbă și a crescut. Numai că nu crescuse, ci se *schimbase* – de parcă ar fi fost mai aproape de mine decât credeam. Vedeam prin el, de la un capăt la altul. Aș fi putut fugi prin el, dar capătul îndepărtat al tunelului se termina cu un cer amar, portocaliu.

Cum mă uitam la el, am simțit din nou un junghi în piept, o senzație rece ca gheața, de parcă aș fi mâncat prea multă înghețată și corpul mi s-ar fi răcit pe dinăuntru.

Ursula Monkton se îndreptă spre gura tunelului. (Cum putea fi un tunel? Nu înțelegeam. Rămăsese o gaură de vierme translucidă, când argintie, când neagră, strălucitoare stând în iarbă, la vreo treizeci de centimetri distanță. Cred că era de parcă o imagine mică s-ar fi apropiat. Dar era și un tunel; ai fi putut trece o casă prin el.)

Apoi se opri și așteptă.

— Drumul înapoi, a spus.

Atât.

— Incomplet, a adăugat. E stricat. Ultima poartă nu este acolo...

A privit în jur, tulburată și confuză. Și-a concentrat atenția asupra mea. Nu mi-a privit fața, ci pieptul.

Apoi s-a *scuturat*. Acum era o femeie adultă, dezbrăcată și murdară de noroi, și apoi, într-o clipă, se deschisese, ca și cum ar fi fost o umbrelă de culoarea pielii.

Deschizându-se, s-a întins și m-a prins, trăgându-mă în sus, la distanță mare de pământ. De frică, m-am întins și m-am agățat și eu de ea.

Am atins carne. Mă aflam la cinci metri distanță de pământ, ca într-un copac.

Nu atingeam carne, ci un material vechi, o pânză putrezită, iar sub ea simțeam lemn. Nu era lemn bun, ci lemn din acela vechi pe care-l găseai acolo unde se sfărâmaseră copacii, lemnul părea mereu ud, pe care-l puteai rupe cu degetele, care avea înăuntru gândăcei, și cari, și era plin de ciuperci ațoase.

În timp ce mă ținea, trosnea și se clătina.

— AI BLOCAT DRUMURILE, îi spuse lui Lettie Hempstock.

— Eu nu blochez niciodată nimic, răspunse Lettie. Dă-i drumul prietenului meu.

Se afla la mare distanță dedesubtul meu, iar mie mi-era frică de înălțimi și de creatura care mă ținea.

CALEA ESTE INCOMPLETĂ. DRUMURILE SUNT BLOCATE.

— Pune-l jos. Acum. Cu grijă.

EL COMPLETEAZĂ CALEA. CALEA SE AFLĂ ÎNĂUNTRUL LUI.

Am fost convins că voi muri.

Nu voiam să mor. Părinții mei îmi spusese că nu aveam să mor cu adevărat; nu eu, cel adevărat. Că, atunci când murea, nimeni nu murea cu-adevărat, că pisicuța mea și minerul de opale căpătaseră forme noi și urmau să se întoarcă în curând. Nu știam dacă era sau nu așa. Știam doar că mă obișnuisem să fiu eu, și că-mi plăceau cărțile mele, bunicii mei și Lettie Hempstock, și că moartea mi-ar fi luat toate aceste lucruri.

O SĂ-L DESCHID. CALEA E STRICATĂ. RĂMÂNE ÎNĂUNTRUL LUI.

Aș fi lovit, dar nu aveam ce lovi. Am tras cu degetele de brațul care mă ținea, dar unghiile mele au intrat în materialul putrezit, iar sub el se afla lemn tare ca osul. Iar lucrul acela mă ținea aproape.

— Dă-mi drumul! am țipat. Dă-mi... drumul!

NU.

— Mami! am țipat. Tati! Lettie, fă-o să mă pună jos, am zis apoi. Părinții mei nu erau acolo. Lettie era. Spuse:

— Skarthach, lasă-l jos. Ți-am dat de ales. Va fi mai greu să te trimit acasă, dacă e înăuntrul lui capătul tunelului. Dar putem face asta – buni poate, dacă eu sau mama nu putem. Așa că pune-l jos.

E ÎNĂUNTRUL LUI. NU ESTE UN TUNEL. NU MAI ESTE. E nesfârșit. Am fixat prea strâns calea dinăuntrul lui, atunci când am făcut-o. Ultima parte a rămas în el. Nu contează. TOT CE TREBUIE SĂ FAC CA SĂ SCAP DE-AICI ESTE SĂ-I PĂTRUND ÎN PIEPT, SĂ-I SCOT AFARĂ INIMA CÂT ÎNCĂ MAI BATE, SĂ ÎNCHEI DRUMUL ȘI APOI SĂ DESCHID UȘA.

Vorbea fără cuvinte, lucrul acela fâlfâitor, fără față. Vorbea direct în capul meu, și totuși era ceva în cuvintele sale care-mi amintea de vocea plăcută și muzicală a Ursulei Monkton. Știam că are într-adevăr de gând să facă ceea ce spune.

— Ți-ai irosit toate șansele, a zis Lettie, de parcă ne-ar fi spus că cerul este albastru. Ridică două degete la buze și, dulce, dar pătrunzător de ascuțit, fluieră.

Veniră, de parcă ar fi așteptat să-i cheme.

Se înălțaseră sus pe cer și erau negri ca noaptea, atât de negri încât păreau pete pe retina mea și nu lucruri reale. Aveau aripi, dar nu erau păsări. Erau mai bătrâne decât păsările și zburau în cercuri, în bucle și în spirale. Erau zeci, poate sute, iar fiecare ne-pasăre fâlfâitoare coborî neverosimil de lent.

M-am trezit că-mi imaginez o vale plină de dinozauri, acum milioane de ani, dinozauri care muriseră în luptă sau de boală. Mi-am imaginat mai întâi scheletele șopârlelor-tunet aflate în putrezire, mai mari decât autobuzele, apoi vulturii din acea eră: cenușii spre negru, golași, înaripați, dar fără pene, cu chipuri de coșmar – boturi ca niște ciocuri, pline cu dinți subțiri și ascuțiți, făcuți ca să smulgă, să sfâșie și să devoreze, și ochi flămânzi, roșii. Aceste creaturi se năpustiseră asupra cadavrelor marilor șopârle-tunet și nu lăsaseră decât oasele.

Erau uriași, lucioși și atât de bătrâni, că era dureros să-i privesc.

— Acum, îi spuse Lettie Hempstock Ursulei Monkton, pune-l jos.

Lucrul care mă ținea rămase nemișcat. Nu spuse nimic, doar se mișcă repede, asemeni unei corăbii înalte, zdrențuite, traversând iarba către tunel.

Am văzut furia de pe chipul lui Lettie Hempstock. Strângea atât de tare pumnii, încât i se albiseră încheieturile. Deasupra noastră, păsările foamei făceau cerc după cerc...

Apoi unul dintre ei s-a lansat în jos, mai repede decât putea concepe mintea umană. Am simțit un șuier pe lângă mine, am văzut o falcă neagră-neagră, înțesată de ace, și ochi care ardeau precum propulsoarele, și am auzit un sunet de sfâșiere, ca o perdea care se rupe.

Lucrul zburător se avântă iar pe cer, strângând în fălci o bucată de cârpă cenușie.

Am auzit o voce văitându-mi-se în cap și în afara lui, iar vocea era a Ursulei Monkton.

Atunci au coborât, de parcă așteptaseră doar ca primul dintre ei să facă o mișcare. Au căzut din cer asupra lucrului care mă ținea, coșmaruri hăcuind un coșmar, smulgând fâșii de material. Peste toate, am auzit-o pe Ursula Monkton plângând.

— LE-AM DAT NUMAI CEEA CE AVEAU NEVOIE, spunea, capricioasă și temătoare. I-AM FĂCUT FERICIȚI.

— L-ai făcut pe tati să mă lovească, am spus, iar lucrul care mă ținea se zbatu necontrolat sub atacul coșmarurilor care-i smulgeau țesătura. Păsările foamei trăgeau de ea, fiecare smulgând în tăcere bucăți de cârpă și fâlfâind greu înapoi pe cer, doar pentru a se roti și a coborî iar.

Nu l-am silit PE NICIUNUL DINTRE EI SĂ FACĂ NIMIC, mi-a spus.

Pentru o clipă, am crezut că râdea de mine, apoi râsul se transformă într-un țipăt atât de puternic, încât mă dureau urechile și mintea.

Era de parcă vântul abandonase pânzele sfâșiate, iar lucrul care mă ținea se sfărâmițase, împrăștiindu-se încetiv pe pământ.

Am lovit iarba cu putere, jupuindu-mi genunchii și palmele. Lettie m-a tras în sus și m-a ajutat să mă îndepărtez de rămășițele căzute, boțite, ale lucrului care-și spusese cândva Ursula Monkton.

Țesătura gri mai exista încă acolo, dar nu era o țesătură: se contorsiona și se rostogolea pe pământ, în jurul meu, fără să fie mânată de vreun vânt pe care l-aș fi putut simți, o murdărie viermuitoare, fremătândă.

Păsările foamei s-au coborât asupra ei asemeni pescărușilor pe o plajă cu pești eșuați, sfâșiind-o de parcă nu mai mâncaseră de o mie de ani, așa că acum trebuiau să se îndoape, fiindcă era posibil să mai treacă altă mie de ani până să mănânce iar. În timp ce sfâșiau materia aceea cenușie și îi înghesuiau carnea din pânză putrezită în ciocurile lor ascuțite, în mintea mea auzeam țipând continuu.

Lettie mă ținea de mână și nu spunea nimic.

Am așteptat.

Iar când țipetele încetară, am știut că Ursula Monkton dispăruse pe veci.

Când creaturile negre au terminat de devorat lucrul de pe iarbă, când nu mai rămase nimic, nici ultima fărâmă de țesătură cenușie, și-au îndreptat atenția către tunelul translucid, care se sucea și se răsucea ca un lucru viu. Câțiva l-au prins în gheare și au zburat cu el, trăgându-l spre cer, în timp ce alții l-au sfâșiat, devorându-l cu gurile lor flămânde.

Am crezut că, după ce terminau de mâncat, aveau să plece, să se întorcă de unde veniseră, dar n-a fost așa. Au coborât. Am încercat să-i număr, pe măsură ce coborau, și nu am reușit. Mă gândisem c-ar fi putut fi sute, dar s-ar putea să mă fi înșelat. Era posibil să fi fost douăzeci. Sau o mie. Nu-mi puteam explica: poate că veneau dintr-un loc unde asemenea concepte nu se aplicau, de undeva dincolo de timp și de numere.

Au coborât și m-am uitat la ele, dar n-am văzut decât umbre.

Foarte multe umbre.

Se holbau la noi.

— V-ați îndeplinit scopul, a spus Lettie. V-ați luat prada. Ați făcut curățenie. Acum puteți pleca acasă.

Umbrele nu s-au mișcat.

— Plecați! a spus ea.

Umbrele de pe iarbă au rămas nemișcate. Păreau chiar mai întunecate, mai reale decât fuseseră înainte.

— *Nu ai nicio putere asupra noastră.*

— Poate că n-am, spuse Lettie. Dar eu v-am chemat aici, iar acum vă zic să plecați acasă. Ați devorat-o pe Skarthach din Donjon. V-ați făcut treaba. Acum plecați.

— *Ne ocupăm de curățenie. Pentru asta am venit.*

— Ei bine, ați curățat lucrul pentru care ați venit. Plecați acasă.

— *Nu complet,* au suspinat vântul prin tufele de rododendron și foșnetul ierbii.

Lettie s-a întors spre mine și m-a cuprins în brațe.

— Vino repede, a spus.

Am traversat rapid peluza.

— Te duc la inelul zânelor, a spus ea. Trebuie să aștepti acolo până când vin să te iau. Să nu pleci pentru nimic în lume.

— De ce nu?

— Pentru că s-ar putea să ți se întâmple ceva rău. Nu cred că te pot duce în siguranță înapoi la fermă, și nu pot rezolva de una singură situația. Dar în inel vei fi în siguranță. Orice vezi, orice auzi, nu-l părăsi. Stai unde ești și va fi bine.

— Nu e un inel al zânelor adevărat, i-am zis. Sunt doar jocuri de-ale noastre. E numai un cerc în iarbă.

— Este ceea ce este, spuse ea. Nimic din ce ar vrea să-ți facă rău nu poate intra în el. Deci, rămâi înăuntru.

M-a strâns de mână și m-a condus în interiorul cercului de iarbă verde. Apoi a fugit în tufele de rododendron și a dispărut.

Capitolul XII

În jurul marginilor cercului începuseră să se adune umbrele. Pete amorfe, care se aflau cu adevărat acolo doar dacă le zăream din colțul ochilor. Atunci, căpătau formă de păsări și păreau flămânde.

Nu mi-a mai fost niciodată atât de teamă ca atunci, stând în cercul de iarbă cu un copac mort în centru, în după-amiaza aceea. Păsărelele nu ciripeau, insectele nu bâzâiau. Nimic nu se schimba. Am auzit foșnetul frunzelor și suspinul ierbii, când vântul trecea prin ea, însă Lettie Hempstock nu era acolo și n-am auzit nicio voce purtată de briză. Nu mă speriau decât umbrele, iar umbrele nici măcar nu se vedeau bine, dacă mă uitam direct la ele.

Soarele cobora pe cer, iar umbrele își pierdură contururile în amurg, devenind chiar mai greu de distins, așa că acum nu eram sigur că se mai afla ceva acolo. Dar n-am părăsit cercul de iarbă.

— Hei, băiete!

M-am întors. Traversa peluza în direcția mea. Era îmbrăcat la fel ca ultima dată când îl văzusem: cu o jachetă de seară, o cămașă albă cu volănașe, și un papion negru. Chipul încă îi era alarmant de roșu, de parcă ar fi petrecut prea mult timp pe plajă, dar mâinile îi erau albe. Arăta ca o figură de ceară și nu ca o persoană; ca un lucru pe care te aștepti să-l vezi în Camera Ororilor. A rânjit când m-a văzut privindu-l, părând o figură de ceară care zâmbește, iar eu am înghițit în sec și mi-am dorit ca soarele să reapară.

— Haide, băiete, a spus minerul de opale. Nu faci decât să amâni inevitabilul.

N-am răspuns nimic. L-am privit. Pantofii săi negri, lucioși, s-au îndreptat spre cercul de iarbă, dar nu au pătruns în el.

Inima îmi bătea atât de tare în piept, că eram sigur că o poate auzi. Mă mâncau gâtul și pielea capului.

— Băiete, spuse el, cu accentul său sud-african. Trebuie să-și termine treaba. Asta le e menirea. Sunt din cei care se hrănesc cu stârvuri, vulturi ai vidului. Asta fac. Curăță ce rămâne după un

dezastru. Frumos, ordonat. Te șterg de pe fața pământului, de parcă nici n-ai fi existat. Acceptă. N-o să doară.

M-am uitat lung la el. Adulții spuneau asta doar când urma să doară cumplit.

Omul cel mort, în jachetă de seară, și-a întors încet capul, până când a ajuns să mă privească drept în față. Ochii îi erau rostogoliți înăuntrul capului, iar el părea să se holbeze orbește la cerul de deasupra mea, ca un somnambul.

— Prietena ta nu te poate salva, spuse el. Soarta ți-a fost pecetluită acum câteva zile, când prada lor te-a folosit ca ușă spre locul acesta, croindu-și calea prin inima ta.

— Nu eu am început! i-am spus mortului. Nu e corect. *Tu* ai început.

— Da, spuse mortul. Vii?

M-am așezat cu spatele lipit de copacul mort din centrul inelului zânelor, am închis ochii și nu m-am mișcat. Ca să-mi distrag atenția, mi-am amintit poezii și le-am recitat în gând.

Când mâniosul domn Azor, într-o zi, prin pridvor, se întâlnește c-un șoricel, tam-nesam se și repezi la el...

Învățasem pe de rost poezia când eram la școală. O spunea șoarecele din *Alice în Țara Minunilor*, șoarecele care înota în lacul format din lacrimile ei. În exemplarul pe care-l aveam, cuvintele poeziei se ondulau și se învârteau precum o coadă de șoricel. Puteam să spun toată poezia dintr-o suflare, și am spus-o, până am ajuns la sfârșitul inevitabil.

Când am deschis ochii și m-am uitat în sus, minerul de opale nu mai era acolo.

Cerul devenea cenușiu, iar lumea își pierdea din profunzime și se aplatiza îndreptându-se către amurg. Dacă umbrele se mai aflau acolo, eu nu le puteam vedea. Sau, mai degrabă, întreaga lume se transformase în umbre. Surioara mea a ieșit în fugă din casă, strigându-mă. Se opri înainte să ajungă la mine și spuse:

— Ce faci?

— Nimic.

— Tata e la telefon. Spune că trebuie să vii să vorbești cu el.

— Ba nu.

— Poftim?

— N-a spus asta.

— Dacă nu vii acum, o s-o încurci.

Nu știam dacă este sau nu sora mea, dar eu mă aflam în interiorul cercului de iarbă, iar ea, la exterior.

Îmi doream să fi adus o carte cu mine, chiar dacă era prea întuneric ca să citesc. Am mai spus odată în gând poezia cu șoarecele. *Haide, nu accept un refuz, trebuie să ne judecăm, chiar în dimineța asta trebuie să plecăm...*

— Unde-i Ursula? a întrebat sora mea. S-a dus în camera ei, dar nu mai e acolo. Nu-i în bucătărie și nici la baie. Vreau ceai. Mi-e foame.

— Îți poți pregăti singură ceva, i-am zis. Nu ești bebeluș.

— Unde e Ursula?

A fost sfâșiată în bucăți de monștri extraterestri în chip de vulturi, și cred sincer că ești unul dintre ei, sau ești controlată de ei.

— Nu știu.

— Le zic la mami și la tati când ajung că te-ai purtat oribil cu mine azi. O s-o încurci.

M-am întrebat dacă era sau nu sora mea. Cu siguranță părea să fie ea. Dar n-a făcut niciun pas în cercul de iarbă mai verde, înăuntrul inelului. A scos limba la mine și a fugit înapoi spre casă.

Văzând așa, șoricelul bâigui către jigodie: „Luminăție! Preacinstite domn Azor! În această urmărire, de n-or fi judecători, nici arbitri, ni-i-n zadar alergătura!” ...

Se lăsase înserarea, profundă, fără culoare și nefirească. Țânțarii îmi bâzâiau în urechi și îmi aterizau pe obraji și pe mâini. M-am bucurat că purtam hainele demodate și ciudate ale vărului lui Lettie, pentru că aveam mai puțină piele expusă. Am omorât insectele care se așezau pe mine, dar unele au zburat. Una dintre ele a rămas și a început să se ghiftuiască pe partea interioară a încheieturii mele, și a pocnit când am lovit-o, lăsând o picătură întinsă din sângele meu să-mi curgă de-a lungul brațului.

Deasupra mea zburau liliecii. Îmi plăcuseră întotdeauna liliecii, însă în noaptea aceea erau prea mulți, și mă duceau cu gândul la păsările foamei, gând care mi-a dat fiori.

Amurgul s-a transformat pe nesimțite în noapte, iar acum ședeam într-un cerc pe care nu-l mai puteam vedea, în partea din spate a grădinii. Lumini electrice prietenoase se aprinseseră în casă.

Nu voiam să-mi fie teamă de întuneric. Nu-mi era teamă de nimic real. Pur și simplu nu mai voiam să stau acolo, așteptând în beznă să vină prietena mea, care fugise de lângă mine și părea să nu se mai întoarcă.

„Ce atâta tura-vura!”, a făcut repede Azor, judecător voi fi chiar eu! Și arbitru, fiindcă ții, el de colo, cică hâtru, tot eu sunt...

Am rămas pe loc. O văzusem pe Ursula Monkton sfâșiată în bucăți, iar bucățile fuseseră devorate de mâncători de cadavre veniți din afara universului pe care-l înțelegeam. Dacă ieșeam din cerc, eram sigur că vor proceda la fel și cu mine.

Am trecut de la Lewis Carroll la Gilbert și Sullivan. *Când migrena cumplită nu te lasă să dormi, iar odihna-i exclusă de anxietate, îmi închipui că poți să vorbești cum socoți, fără teamă de impietate...* Îmi plăcea cum sună cuvintele, chiar dacă nu eram tocmai sigur ce înseamnă o parte dintre ele.

Trebuia să fac pipi. M-am întors cu spatele la casă și m-am îndreptat cu câțiva pași de copac, speriat că o să fac unul în plus și o să mă trezesc afară din cerc. Am urinat în întuneric. Tocmai terminasem și mă întorceam cu fața spre casă, când am fost orbit de o lanternă, iar vocea tatălui meu a spus:

— Ce Dumnezeu faci acolo?

— Eu... doar stau aici, am răspuns.

— Da. Așa a zis și sora ta. E timpul să intri în casă. Te așteaptă mâncare pe masă.

Am rămas pe loc.

— Nu, am spus, clătinând din cap.

— Te comporti prosteste.

— Ba nu. Rămân aici.

— Haide, a zis, adăugând, pe-un ton mai vesel: Haide, Chipeșule George.

Era numele lui de alint pentru mine, de când eram bebeluș. Compusese chiar și un cântec pe care-l cânta în timp ce mă sălta în poală. Era cel mai tare cântec din lume.

N-am zis nimic.

— N-am de gând să te duc în spinare, a zis tata. Vocea începea să i se înăsprească. Ești prea mare pentru asta.

Aha, m-am gândit. Iar tu trebuie să intri în inelul zânelor ca să mă iei.

Dar inelul zânelor părea o prostie. Țsta era tata, nu o figură de ceară creată de păsările foamei ca să mă momească afară. Era seară. Tata se întorsese de la serviciu. Era timpul.

— Ursula Monkton a plecat, am spus. Nu se mai întoarce niciodată.

A părut iritat.

— Ce-ai făcut? I-ai zis ceva oribil? Ai fost obraznic?

— Nu.

Mi-a vârât lanterna în ochi. Lumina era aproape orbitoare. Părea că se străduie să-și țină vocea sub control. A spus:

— Ce i-ai zis?

— Nimic. A plecat, pur și simplu.

Era aproape adevărat.

— Treci în casă, acum.

— Te rog, tati. Trebuie să rămân aici.

— Treci în casă în secunda asta! a strigat tata din răspuțeri, și nu m-am putut abține: buza de jos a început să-mi tremure, nasul să-mi curgă, iar lacrimile mi-au țâșnit din ochi. Aveam vederea încețoșată și simțeam că-mi dau lacrimile, însă ele nu curgeau, așa că am clipit și le-am risipit.

Nu știam dacă vorbesc sau nu cu propriul meu tată.

— Nu-mi place să strigi la mine, am spus.

— Ei, mie nu-mi place când te porți ca un mic animal! a strigat el, iar acum chiar plângeam, iar lacrimile îmi curgeau pe obraji, și îmi doream să mă fi aflat oriunde, numai acolo nu.

Îndurasem lucrurile mai rele în ultimele câteva ore. Și dintr-o dată am știut: nu-mi mai păsa. Am privit în sus, spre forma întunecată din spatele și de deasupra lanternei, și am spus:

— Te face să te simți important când faci un băiețel să plângă?

Și am știut, în clipa aceea, că era unicul lucru pe care n-ar fi trebuit să-l spun.

Chipul lui, sau cât puteam zări din el în lumina reflectată a lanternei, i s-a boțit, părând șocat. El a deschis gura să vorbească, apoi a închis-o la loc. Nu-mi amintesc să-l fi văzut vreodată pe tata rămânând fără cuvinte, înainte sau după asta. Doar atunci. M-am simțit groaznic. M-am gândit că urma să mor acolo, curând. Nu voiam să mor cu acele vorbe pe buze.

Dar lanterna încetase să mă mai lumineze.

— O să fim în casă, spuse tata. Ți pun mâncare în cuptor.

Am privit lumina lanternei mișcându-se peste peluză, trecând de tufele de trandafir și ajungând la casă, până când se stinse. Am auzit ușa din spate deschizându-se și închizându-se iar.

Când odihnești și nițel ațipești, deși ochii îți ard, iar capul te doare, somnul ți se umple de vise-atât de crunte, că ți-ar fi mult mai bine-n picioare...

Cineva râse. M-am oprit din cântat și am privit în jur, însă n-am văzut pe nimeni.

— *Cântecul Coșmarului*, spuse o voce. Ce bine se potrivește.

S-a apropiat, până când i-am putut vedea fața. Ursula Monkton zâmbea. Încă mai era cam dezbrăcată. O văzusem ruptă în bucăți cu câteva ore în urmă, însă acum era întreagă. Totuși, părea o apariție mai consistentă decât toate cele pe care le văzusem în seara aceea. Puteam vedea luminile din casă licărind în spatele ei, prin ea. Zâmbetul ei era neschimbat.

— Ești moartă, i-am zis.

— Da. Am fost mâncată, a răspuns Ursula Monkton.

— Ești moartă. Nu ești reală.

— Am fost mâncată, a repetat ea. Nu sunt nimic. Și m-au lăsat să ies, pentru o clipă, din locul dinăuntru lor. Acolo e frig și foarte pustiu. Dar mi te-au promis, ca să am ceva cu care să mă joc, ceva

care să-mi țină de urât în întuneric. Iar când ești mâncat, și tu vei deveni nimic. Dar orice ar rămâne din nimicul acela va fi lângă mine, mâncați și împreună, jucăria, distracția mea, pentru eternitate. O să ne *distrăm* atât de bine.

Stafia unei mâini se ridică, atinse zâmbetul și suflă spre mine spectrul unei sărutări de la Ursula Monkton.

— Te aștept, îmi spuse.

Rododendronii din spatele meu foșniră, iar o voce feminină, tânără și voioasă, spuse:

— E în regulă. S-a ocupat buni. Totul este în ordine acum. Haide.

Luna devenise vizibilă deasupra tufei de azalee – o semilună strălucitoare, ca un rest uriaș de unghie tăiată.

M-am așezat lângă copacul mort și nu m-am mișcat.

— Haide, deșteptule. Ți-am spus doar. Au plecat, spuse Lettie Hempstock.

— Dacă ești cu adevărat Lettie Hempstock, i-am zis, vino aici.

A rămas pe loc, o fetiță din umbre. Apoi a râs, s-a întins și s-a cutremurat, devenind doar o altă umbră care umplea noaptea.

— Ți-e foame, spuse o voce în noapte, o voce care nu-i mai aparținea lui Lettie.

Ar fi putut fi vocea din mintea mea, însă vorbea tare.

— Ești obosit. Familia ta te urăște. Nu ai prieteni. Iar Lettie Hempstock – regret să te informez – nu se mai întoarce.

Aș fi vrut să văd cine vorbea. Dacă ți-e teamă de un lucru anume, ceva vizibil, mai degrabă decât de un lucru care-ar putea fi orice, e mai simplu.

— Nu-i pasă nimănui, spuse vocea. Acum ieși din cerc și vino la noi. Fă doar un pas. Pune piciorul dincolo de prag, iar noi vom face durerea să dispară pe veci, durerea pe care o simți acum și cea care va să vină. Nu se va întâmpla.

Nu mai era o singură voce. Erau doi oameni vorbind la unison; sau o sută. N-aș fi putut spune. Atât de multe voci.

— Cum poți fi fericit în această lume? Ai o gaură în inimă. Ai o poartă în tine către lumi aflate dincolo de lumea pe care-o cunoști.

Te vor chema, cât crești. Nu va exista un moment în care să le uiți, în care să nu ceri, în adâncul sufletului, lucruri pe care nu le poți avea, pe care nu ți le poți imagina limpede, iar lipsa lor îți va distruge somnul, zilele și viața, până când închizi ochii pentru ultima oară, până când cei dragi ție te otrăvesc și te vând Anatomiei, și chiar și atunci vei muri cu o gaură înăuntrul tău, și vei plânge și-ți vei blestema viața trăită greșit. Dar nu vei crește. Poți ieși acum, iar noi vom încheia socotelile, curat, sau poți muri acolo, de foame și de frică. Iar când vei fi mort, cercul tău nu va mai însemna nimic, iar noi îți vom sfâșia inima din piept și-ți vom lua sufletul ca suvenir.

— Poate o să fie, am spus, către întuneric și umbre, sau poate nu. Și poate, dacă este așa, ar fi fost oricum așa. Nu-mi pasă. O s-o aștept aici pe Lettie Hempstock, iar ea o să se întoarcă la mine. Iar dacă mor aici, atunci voi muri așteptând-o, și e o moarte mai bună decât cea pe care mi-o oferiți voi și toate lucrurile voastre oribile care m-ar sfâșia în bucăți pentru că am ceva înăuntru pe care nici măcar nu-l *vreau!*

Se lăsă tăcerea. Umbrele păreau să fi fost înghițite de noapte. M-am gândit din nou la ce spuseseam și am știut că era adevărat. În acel moment, pentru prima dată în copilăria mea, nu-mi era teamă de întuneric, și *eram* pregătit să mor (atât cât poate fi un băiat de șapte ani, convins că este nemuritor), atâta vreme cât muream așteptând-o pe Lettie. Pentru că era prietena mea.

Timpul trecea. Am așteptat ca noaptea să-mi vorbească iar, ca oamenii să vină, ca toate fantomele și monștrii din imaginația mea să apară în jurul cercului și să mă cheme, dar nu s-a întâmplat nimic. Nu atunci. Am așteptat.

Luna s-a ridicat mai sus. Ochii mi se obișnuiseră cu întunericul. Am cântat încetisor, repetând iar și iar cuvintele.

*O epavă și-atât, cu un junghi rău în gât,
Și tot sforăi așa căci dormiși pe podea,
Și te-nțeapă și taie de la tălpi la țurloaie,
Și pielea ți-e de găină căci picioru-a prins rugină,*

*Și ai crampe în pas și o muscă în nas, în plămâni ai doar scame,
iar limba îți arde,
Și de sete mori intens, iar totul capătă sens, fiindcă n-ai dormit
chiar în puf...*

Am cântat pentru mine întregul cântec, până la capăt, de două sau de trei ori, și am fost ușurat că-mi aminteam cuvintele, chiar dacă nu le înțelegeam chiar pe toate.

Capitolul XIII

Când a sosit Lettie, de data aceasta cea adevărată, căra o găleată cu apă. Trebuie să fi fost grea, după felul în care o ducea. A pășit peste locul unde trebuia să se fi aflat marginea inelului în iarbă și a venit direct la mine.

— Îmi pare rău, a spus ea. A durat mai mult decât credeam. N-a vrut nici să coopereze și, în final, a trebuit să mă ajute și buni, iar ea a ridicat aproape toate greutatea. N-aveam de gând să mă cert cu ea, dar n-a folosit la nimic, și nu e ușor...

— Poftim? am întrebat. Despre ce vorbești?

Puse găleata de metal pe iarba de lângă mine, fără să verse nici măcar o picătură.

— Oceanul, spuse ea. Nu voia să plece. A forțat-o pe buni într-atât, încât a spus că va trebui să meargă și să se întindă după aceea. Dar am reușit în cele din urmă să-l băgăm în găleată.

Apa din găleată strălucea, emițând o lumină albastru-verzuie. Lumina chipul lui Lettie. Vedeam valurile și freamătul de la suprafața apei, le priveam înălțându-se și izbindu-se de marginea găleții.

— Nu înțeleg.

— Nu te-am putut duce la ocean, a spus ea. Dar nimic pe lume nu mă putea împiedica să aduc oceanul la tine.

— Mi-e foame, Lettie. Și nu-mi place asta.

— Mama a pregătit cina. Dar va trebui să mai rămâi o vreme flămând. Ți-a fost frică, de unul singur, aici?

— Da.

— Au încercat să te scoată din cerc?

— Da.

Atunci mi-a luat mâinile într-ale ei și mi le-a strâns.

— Dar ai rămas unde trebuia și nu i-ai ascultat. Foarte bine. Ai caracter, asta e.

Părea mândră de mine. Am uitat de foame și de frică.

— Ce să fac acum? am întrebat-o.

— Acum trebuie să intri în găleată. Nu trebuie să-ți scoți pantofii. Doar să intri.

Nici măcar nu mi s-a părut o cerere stranie. Mi-a dat drumul la o mână și a reținut-o pe cealaltă. M-am gândit, *Niciodată n-o să-ți dau drumul la mână, doar dacă îmi spui tu*. Am pus un picior în apa sclipitoare din găleată, ridicându-i nivelul până aproape de margine. Piciorul meu se afla pe fundul de tablă. Apa era răcoroasă, nu rece. Am pus celălalt picior în apă și m-am prăvălit, ca o statuie de marmură, iar valurile oceanului lui Lettie Hempstock mi-au trecut peste cap.

Am simțit același șoc pe care l-ați simți dacă ați pași în spate, fără să vă uitați, și ați cădea într-o piscină. Am închis ochii să mă feresc de usturimea provocată de apă și i-am ținut închiși strâns, foarte strâns.

Nu știam să înot. Nu știam unde mă aflu sau ce se întâmpla, dar chiar și sub apă simțeam că Lettie mă ține încă de mână.

Îmi țineam respirația.

Mi-am ținut-o până când n-am mai rezistat, apoi am înghițit cu lăcomie, crezând că o să mă înece, o să scuip apă și o să mor.

Nu m-am înecat. Am simțit răceala apei – dacă era apă – curgându-mi în nas și în gât, am simțit-o umplându-mi plămâni, dar nu mi-a făcut niciun rău.

Acesta e un soi de apă pe care-l poți respira, m-am gândit. Și apoi, mi-am mai zis: *poate că există un secret legat de felul în care respiri apa, un lucru simplu pe care l-ar putea face toată lumea, dacă ar ști*. La asta m-am gândit.

A fost primul lucru la care m-am gândit.

Al doilea lucru la care m-am gândit a fost că știam totul. Oceanul lui Lettie Hempstock curgea înăuntrul meu, umplând tot universul, de la Ou la Roză. Știam asta. Știam unde se afla Oul, unde începea universul, către sunetul vocilor necreate care cântau în vid, și știam unde se afla Roza, cuta aceea bizară de spațiu peste spațiu, în dimensiuni care se îndoie ca hârtia de origami și înfloresc ca niște orhidee stranii, și care marchează ultima perioadă bună înainte de sfârșitul tuturor lucrurilor și de următorul Big

Bang, care urma să fie, știam acum, fără asemănare cu ceea ce fusese.

Știam că bătrâna doamnă Hempstock avea să se afle aici când se va întâmpla, la fel cum fusese prezentă și ultima oară.

Am văzut lumea prin care pășeam de când m-am născut și am înțeles cât era de fragilă, că realitatea pe care o cunoșteam era un strat subțire de glazură pe un tort de aniversare uriaș și întunecat, colcăind de larve, coșmaruri și foame. Am văzut lumea de deasupra și de dedesubt. Am văzut că erau modele și porți și căi dincolo de realitate. Am văzut toate aceste lucruri și le-am înțeles, iar ele m-au umplut, la fel ca apele oceanului.

Totul șoptea înăuntrul meu. Totul vorbea despre toate, iar eu le știam pe toate.

Am deschis ochii, curios să aflu cum aș vedea în lumea din afara mea și dacă se aseamnă cu lumea dinăuntrul meu.

Eram scufundat adânc sub apă.

Am privit în jos, iar lumea albastră de sub mine s-a retras în întuneric. Am privit în sus, iar lumea de deasupra a făcut întocmai. Nimic nu mă trăgea în jos mai adânc, nimic nu mă împingea spre suprafață.

Apoi am întors puțin capul să mă uit la ea, pentru că încă mă ținea de mână. Nu-mi dăduse nicio clipă drumul. Am văzut-o pe Lettie Hempstock.

La început, nu cred că am știut la ce mă uit. Nu avea niciun sens. Dacă Ursula Monkton fusese făcută din cârpe cenușii, care fâlfâiau, șuierau și pocneau în vânturile furtunii, Lettie Hempstock era făcută din așternuturi de mătase de culoarea gheții, pline de flăcări de lumânare micuțe, pâlpâitoare – sute și sute de flăcări de lumânare.

Puteau să ardă flăcările de lumânare sub apă? Puteau. Știam asta cât mă aflam în ocean, și știam în ce fel. Înțelegeam asta la fel cum înțelegeam Materia Întunecată, substanța universului care creează tot ce trebuie să fie acolo, dar pe care n-o găsim. M-am trezit gândindu-mă la un ocean care exista sub întregul univers, asemeni apei de mare întunecate care clipocește sub scândurile de lemn ale

unui vechi chei: un ocean care se întinde de la întotdeauna spre întotdeauna, și totuși poate intra într-o găleată, dacă te ajută bătrâna doamnă Hempstock, după ce ai rugat-o frumos.

Lettie Hempstock arăta precum mătasea palidă și flăcările de lumânare. M-am întrebat cum arătam eu pentru ea, în locul acela, și știam că, fie și într-un loc care era alcătuit din știința lucrurilor, acela era singurul pe care nu-l puteam ști. Căci, dacă priveam înăuntru, aș fi văzut doar oglinzi infinite și aș fi privit în mine însumi pentru eternitate.

Mătasea plină de flăcării s-a mișcat, o mișcare lentă, grațioasă, subacvatică. A fost trasă de curent, și acum avea brațe și mâna care nu-mi dădea drumul niciodată, și un trup și un chip pistruiat foarte cunoscut. A deschis gura și a spus, cu vocea lui Lettie Hempstock:

— Îmi pare foarte rău.

— Pentru ce?

Nu a răspuns. Curenții oceanului mă trăgeau de păr și de haine, asemenea brizelor de vară. Nu-mi mai era frig și știam totul. Nu-mi era foame. Lumea aceea mare și complicată era simplă, tangibilă, ușor de descifrat. Aveam să rămân aici pentru tot restul timpului, în oceanul care era universul, care era sufletul, care era tot ce conta. Aveam să rămân pentru totdeauna.

— Nu poți, spuse Lettie. Te-ar distruge.

Am deschis gura să spun că nimic nu m-ar putea ucide, nu acum, dar ea a zis:

— Nu te-ar ucide. Te-ar distruge. Te-ar dizolva. Nu ai muri aici, pentru că nimic nu moare aici, însă dacă ai rămâne aici prea multă vreme, un pic din tine ar exista peste tot, împrăștiat. Iar asta nu e un lucru bun. N-ar fi niciodată suficient din tine într-un loc, așa că n-ar rămâne nimic care să se considera un „eu”. N-ai mai avea un punct de vedere, fiindcă ai fi o înșiruire nesfârșită de vederi și de puncte...

Voiam s-o contrazic. Se înșela, trebuia să fie așa. Îmi plăcea locul acela, starea aceea, senzația aceea, și nu voiam să le părăsesc niciodată.

Apoi capul meu trecu prin apă. Am clipit și am tușit. Stăteam în picioare, afundat până la coapse în iazul din spatele fermei familiei Hempstock, iar Lettie Hempstock stătea lângă mine, ținându-mă de mână.

Am tușit din nou și am simțit că apa îmi părăsea nasul, gâtul, plămâni. Am tras aer curat în piept, în lumina lunii pline, de toamnă, care strălucea deasupra acoperișului cu țigle roșii al familiei Hempstock. Și în clipa finală, perfectă, încă am mai știut totul: îmi amintesc că am știut cum să faci astfel încât luna să fie plină când voiai să fie plină, și să strălucească taman în spatele casei, în fiecare noapte.

Știam totul, dar Lettie Hempstock mă scotea din iaz.

Purtam încă hainele demodate, stranii, pe care le primisem în dimineața aceea. Pășind afară din iaz, pe iarba care-l mărginea, am descoperit că hainele și pielea îmi erau perfect uscate. Oceanul se întorsese în iaz, și tot ce mai știam, de parcă mă trezisem dintr-un vis, într-o zi de vară, era că nu demult știusem totul. Am privit-o pe Lettie în lumina lunii.

— Așa e pentru tine? am întrebat.

— Așa e *ce* pentru mine?

— Știi totul, așa, mereu?

A clătinat din cap, fără să zâmbească.

— Ar fi plicticos să știu totul. Trebuie să renunți la toate chestiile alea dacă vrei să prinzi rădăcini aici.

— Deci *știi* totul cândva?

Și-a încrețit nasul.

— Toți știau. Ți-am spus doar. Nu-i nimic special să știi cum funcționează lucrurile. Și chiar trebuie să renunți la toate, dacă vrei să intri în joc.

— În *care* joc?

— În *ăsta*, a spus ea.

A arătat spre casă, spre cer și spre luna plină imposibilă, spre ghebele și țesăturile de lână și șaluri și grupurile de stele strălucitoare.

Aș fi vrut să știu ce voia să spună. Era de parcă ar fi vorbit despre un vis pe care-l avusesem amândoi. Preț de o clipă, s-a aflat atât de aproape de mintea mea, încât aproape că l-am putut atinge.

— Probabil că ești flămând, spuse Lettie, și clipa se destrămă.

Da, îmi era foarte foame, iar foamea îmi acapara mintea și îmi înghițea visele care adăstau încă acolo.

Pe locul meu de la masa din bucătăria uriașă a fermei se afla o farfurie. Pe ea, o porție din plăcinta ciobanului, cu piureul de cartofi acoperit de o crustă maronie și cu carne tocată, legume și sos dedesubt. Îmi era teamă să mănânc ceva în afara casei, pentru că era posibil să vreau să las deoparte ceva ce nu-mi plăcea și să fiu certat, sau să fiu obligat să stau și să mănânc ce nu-mi plăcea în porții minuscule, până terminam, așa cum se întâmpla la școală – însă mâncarea de la familia Hempstock era întotdeauna perfectă. Nu mă speria.

Ginnie Hempstock era prezentă, învârtindu-se de colo-colo, purtând șorț, plinuță și primitoare. Am mâncat fără să vorbesc, cu ochii plecați, înfulecând mâncarea binevenită. Femeia și fata vorbeau pe ton scăzut, îngrijorat.

— Au să ajungă cât de curând aici, spuse Lettie. Nu-s proști. Și n-au să plece până când nu primesc și ultima bucătică din lucrul pentru care au venit.

Mama ei pufni. Obrajii săi roșii erau îmbujorați de la căldura focului.

— Aiureli, a spus ea. Numai gura e de ei.

Nu mai auzisem expresia aceea, și m-am gândit că ne spunea că acele creaturi erau doar guri, și nimic mai mult. Nu părea imposibil ca umbrele să fi fost doar guri, de fapt. Le văzusem devorând lucrul cenușiu care-și spunea Ursula Monkton.

Mama mamei mele mă certa că mănânc ca un animal sălbatic.

— Trebuie să *essen*, să mănânci, spunea, ca un om, și nu ca un *chazzer*, ca un porc. Când mănâncă animalele, *elefress*. Oamenii *essen*.

Fressen: așa o luaseră păsările foamei pe Ursula Monkton și așa aveau să mă consume și pe mine, nu mă îndoiam.

— N-am mai văzut niciodată atât de multe, spuse Lettie. Când apăreau, pe timpuri, erau doar câteva.

Ginnie îmi turnă apă în pahar.

— E vina ta, îi spuse lui Lettie. Ai trimis semnale, i-ai chemat. Ai sunat clopoțelul pentru cină. Nu-i de mirare c-au venit toți.

— Voiam doar să mă asigur că pleacă ea, spuse Lettie.

— Pureci, zise Ginnie. Țștia de teapa ei sunt ca puii care ies din coteț și-s atât de mândri de ei și de umflați în pene fiindcă pot mânca toate râmele, toți gândacii și toate omizile, că nu se gândesc la vulpi, spuse Ginnie. Oricum ar fi, acum avem de-a face cu vulpile. A amestecat în șarlota pusă pe foc cu o lingură lungă de lemn, făcând mișcări largi, iritate.

— Oricum, în momentul ăsta avem de-a face cu vulpi. Și o să le trimitem pe toate acasă, așa cum am făcut de fiecare dată când au venit să adulmece pe-aici. Am mai făcut asta, nu-i așa?

— Nu tocmai, spuse Lettie. Fie că am trimis puricele acasă, iar paraziții n-au mai avut motiv să rămână, așa cum a fost cu puricele din pivniță, pe vremea lui Cromwell, fie că au venit și au luat lucrul pentru care se aflau aici, apoi au plecat. Așa cum s-a întâmplat cu puricele acela gras care îndeplinea visele oamenilor, pe vremea lui Rufus cel Roșu. L-au luat, s-au ridicat cu el în cioc și au plecat. Niciodată n-a trebuit să ne descotorosim noi de ei.

Mama ei ridică din umeri.

— E la fel, oricum. O să-i trimitem înapoi de unde au venit.

— Și de unde au venit? întrebă Lettie.

Încetinisem ritmul și încercam să fac să dureze ultimele bucățele de plăcinta ciobanului pe cât puteam, împingându-le ușor prin farfurie cu furculița.

— Nu contează, spuse Ginnie. Toți se întorc, în final. Probabil se plictisesc să aștepte.

— Am încercat să-i bruschez, spuse Lettie Hempstock, firesc. N-am obținut nicio reacție. I-am ținut departe cu o aură de protecție, dar nu avea să mai dureze mult. Aici suntem în siguranță: nimic nu intră pe pământurile fermei fără permisiunea noastră.

— Și nici nu iese, spuse Ginnie.

Îmi luă farfuria goală și o înlocui cu un castron plin cu budincă de coacăze, cu o șarlotă galbenă, groasă, împrăștiată deasupra ei.

Am mâncat bucuros.

Nu mi-e dor de copilărie, ci de felul în care mă bucuram de lucrurile mărunte, chiar dacă lucrurile importante se prăbușeau. Nu puteam controla lumea în care trăiam, nu puteam părăsi oamenii sau momentele care mă făceau să sufăr, dar mă bucuram de lucrurile care mă făceau fericit. Șarlota era dulce și cremoasă, coacăzele negre, umflate, erau ușor picante în structura delicată, groasă ca o prăjitură, a budincii, și poate că urma să mor în acea noapte și să nu mă mai întorc niciodată acasă, dar cina era gustoasă și aveam încredere în Lettie Hempstock.

Lumea din afara bucătăriei aștepta încă. Pisica de culoarea ceții a familiei Hempstock – nu cred că am știut vreodată cum se numea – intră în bucătărie. Atunci mi-am amintit...

— Doamnă Hempstock, pisicuța este încă aici? Cea neagră, cu o ureche albă?

— Nu în seara asta, spuse Ginnie Hempstock. Mișună. Toată după-amiaza a dormit pe scaunul din hol.

Aș fi vrut s-o mângâi pe blănița moale. Mi-am dat seamă că voiam să-mi iau la revedere.

— Păi, cred că... dacă... trebuie... neapărat... să mor... în seara asta, am început, nesigur unde voiam să ajung. Voiam să cer ceva, cred: să le spună lui mami și lui tati rămas-bun, sau să-i spună surorii mele că nu era cinstit că ei nu i se întâmpla niciodată nimic rău, că viața ei era fermecată, sigură și protejată, în timp ce eu mă îndreptam veșnic spre dezastru. Dar nimic nu părea cum trebuie, așa c-am fost ușurat când Ginnie m-a întrerupt.

— Nimeni nu moare în seara asta, spuse ea cu fermitate.

Îmi luă castronul gol și-l spală în chiuvetă, ștergându-și mâinile de șorț. Își scoase șorțul, ieși pe hol, și se întoarse câteva clipe mai târziu, purtând o haină simplă, maronie, și o pereche de cizme Wellington mari, de culoare verde-închis.

Lettie părea mai puțin sigură decât Ginnie. Dar Lettie, în ciuda vârstei și a înțelepciunii ei, era o fetiță, în timp ce Ginnie era un om mare, iar siguranța ei mă liniștea. Aveam încredere în amândouă.

— Unde este bătrâna doamnă Hempstock? am întrebat.

— S-a întins un pic, a spus Ginnie. Nu mai e tânără.

— *Câți* ani are, de fapt? am întrebat, fără să aștept un răspuns.

Ginnie a zâmbit, iar Lettie a ridicat din umeri.

Am luat-o pe Lettie de mână când am ieșit din casă și mi-am promis că, de data asta, nu aveam să-i dau drumul.

Capitolul XIV

Când am intrat în clădirea fermei prin ușa din spate, fusese lună plină, într-o noapte perfectă de vară. Când am plecat, am ieșit cu Lettie Hempstock și cu mama ei pe ușa din față, iar luna era un zâmbet alb, curbat, sus pe un cer noros, în timp ce noaptea foșnea de brize primăvăratice bruște, indecise, bătând când dintr-o direcție, când din alta. Din când în când, o pală de vânt putea aduce o ploicică scurtă, atât și nimic mai mult.

Am mers prin curtea fermei, care duhnea a bălegar, și am urcat pe alee. Am trecut de o curbă și ne-am oprit. Deși era întuneric, știam exact unde mă aflam. Acolo începuse totul. Era colțul unde minerul de opale parcuse mașina Mini albă a familiei mele, locul în care murise de unul singur, cu fața de culoarea sucului de rodii, suferind după banii pierduți, la marginea pământurilor familiei Hempstock, unde granița dintre viață și moarte era foarte subțire.

— Cred c-ar trebui s-o trezim pe bătrâna doamnă Hempstock, am spus.

— Nu merge așa, a spus Lettie. Când obosește, doarme până când se trezește singură. Câteva minute sau o sută de ani. N-o putem trezi. E ca și cum am încerca să trezim o bombă atomică.

Ginnie Hempstock se opri și se înfipse în mijlocul aleii, privind în direcția opusă fermei.

— Bine, strigă ea în noapte. Arătați-vă.

Nimic. A izbucnit o pală de vânt, și apoi nimic.

— Poate au plecat cu toții acasă...? a întrebat Lettie.

— Ar fi tare bine, a răspuns Ginnie. Toate tâmpeniile astea.

M-am simțit vinovat. Știam că era vina mea. Dacă aș fi ținut-o pe Lettie de mână, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat. Ursula Monkton, păsările foamei – erau, indubitabil, răspunderea mea. Chiar și ce se întâmplase – sau acum, poate, nu se mai întâmplase – în baia rece, noaptea anterioară.

Mi-a venit o idee.

— N-ați putea să-l tăiați? Lucrul din inima mea, pe care-l vor? Ați putea să-l tăiați așa cum a tăiat buni lucrurile ieri seară?

Lettie îmi strânse mâna în întuneric.

— Poate că buni ar fi în stare, spuse ea. Eu nu. Cred că nici mama. E greu să scoți lucruri în afara timpului: trebuie să te asiguri că muchiile se aliniază, și nici chiar buni nu reușește de fiecare dată. Iar asta ar fi mai greu, pentru că e un lucru real. Nu cred că buni ar putea să-l scoată fără să-ți rănească inima. Și ai nevoie de inimă.

Apoi spuse:

— Vin.

Dar am știut că se întâmpla ceva; am știut chiar înainte să deschidă gura. Pentru a doua oară, am văzut pământul cum începe să strălucească auriu. Am văzut copacii și iarba, gardurile vii și pâlcurile de sălcii, și ultimele păpădii rătăcite poleite de o lumină palidă. Am privit în jur, pe jumătate temător, pe jumătate uimit, și am remarcat că lumina strălucea cel mai tare în spatele casei și spre vest, unde se afla iazul.

Am auzit bătaia unor aripi enorme și o serie de bufnituri înfundate. M-am întors și i-am văzut: vulturii vidului, de soiul care se hrănește cu stârvuri, păsările foamei.

Nu mai erau umbre – nu aici. Erau prea reali, și aterizară în întuneric, chiar dincolo de strălucirea aurie de pe pământ. Aterizară în aer și în copaci și avansară, cât de aproape puteau ajunge de marginea aurie a fermei familiei Hempstock. Erau uriași: fiecare era mult mai mare decât mine.

Mi-ar fi fost foarte dificil să le descriu fețele, totuși. Îi vedeam, îi priveam, înregistram fiecare trăsătură, însă în clipa în care priveam în altă parte, dispăreau, iar în mintea mea, acolo unde se aflaseră păsările foamei, nu erau decât ciocuri care sfâșiau și gheare sau tentacule mișcătoare și mandibule păroase, chitinoase. Nu le puteam reține trăsăturile. Când mă întorceam, singurul lucru pe care-l știam era că se uitaseră direct la mine și că erau hămesiți.

— Așa, frumoșilor, a spus tare Ginnie Hempstock.

Stătea cu mâinile în șolduri, peste haina maronie.

— Nu puteți rămâne aici, știți asta. E timpul să dispăreți.

Apoi a spus simplu:

— Acum.

Nenumăratele păsări ale foamei se mișcă și încep să facă zgomot. M-am gândit că șușoteau între ele, până când mi-am dat seama că zgomotul pe care-l făceau era un chicotit amuzat.

Le-am auzit vocile, diferite, dar împletindu-se, astfel încât n-aș fi putut spune care dintre creaturi vorbea.

— *Suntem păsările foamei. Am devorat palate și lumi și regi și stele. Putem rămâne oriunde dorim.*

— *Ne îndeplinim menirea.*

— *Suntem necesare.*

Și au râs atât de tare, încât părea că se aude zgomotul unui tren care se apropie. Am strâns-o pe Lettie de mână și ea m-a strâns, la rândul ei.

— *Dă-ne băiatul.*

— Pierdeți vremea, spusese Ginnie, și-mi irosiți și mie timpul. Plecați acasă.

— *Am fost chemați aici. Nu trebuie să plecăm până ce nu facem lucrul pentru care am venit. Noi facem lucrurile să fie din nou cum trebuie să fie. Ne vei împiedica să îndeplinim menirea?*

— Firește că da, spusese Ginnie. V-ați mâncat cina. Acum sunteți doar o pacoste. Dispăreți, paraziților! N-aș da nici doi bani pe toți ai voștri. Plecați acasă!

Își scutură mâna, alungându-i.

Una dintre creaturi scoase un vaiet lung de foame și frustrare.

Lettie mă ținea ferm de mână.

— El se află sub protecția noastră, spusese ea. E pe pământurile noastre. Și dacă faceți un pas pe pământul nostru, s-a zis cu voi. Așa că plecați.

Creaturile păreau să se îngheșuie mai aproape. În noaptea din Sussex domnea tăcerea. Se auzea doar foșnetul frunzelor în bătaia vântului, doar strigătul îndepărtat al unei bufnițe, doar suspinul brizei care trecea. Însă, în liniștea aceea, auzeam păsările foamei

sfătuindu-se, cântărindu-și opțiunile, complotând. În liniște, le simțeam ochii ațintiți asupra mea.

Ceva aflat într-un copac a bătut din aripile imense și a țipăt, un strigăt de triumf amestecat cu încântare, un țipăt afirmativ de foame și bucurie. Am simțit cum ceva din pieptul meu reacționează la strigăt – probabil fărâma minusculă de gheață din inima mea.

— *Nu putem trece granițele voastre, este adevărat. Nu putem lua copilul de pe pământurile voastre, într-adevăr. Nu putem să facem rău fermei voastre sau ființelor din ea...*

— *Așa e, nu puteți. Așa că, gata, duceți-vă acasă. N-aveți un război la care să vă-ntoarceți?*

— *Nu putem să facem rău lumii voastre, așa e.*

— *Dar putem să-i facem rău acesteia.*

Una dintre păsările foamei înfipse un cioc ascuțit în pământul de sub ea și începu să-l sfâșie, nu ca o creatură care se hrănește cu pământ și cu iarbă, ci de parcă ar fi mâncat o perdea sau fundal dintr-un decor cu lumea pictată pe el. Acolo unde iarba era devorată nu mai rămânea nimic; un nimic perfect, doar o culoare care-mi amintea de cenușiu, un cenușiu amorf, care pulsa, asemănător cu electricitatea statică de pe ecranul televizorului când deconectai cablul antenei și imaginea dispărea complet.

Acesta era vidul. Nu era întuneric, nici nimicnicie. Era ceea ce se afla dincolo de pânza groasă, acoperită cu un strat subțire de vopsea, a realității.

Păsările foamei începură să se agite și să se adune.

Aterizară pe un stejar uriaș, îl sfâșiară și îl înfulecară, iar copacul dispăru în câteva clipe, împreună cu tot ce se aflase în spatele lui.

O vulpe se strecură de după un gard viu și se fofilă pe alee, cu ochii, botul și coada stufoasă strălucind auriu în luminile fermei. Înainte să apuce să ajungă la jumătatea aleii, fusese deja sfâșiată de pe fața pământului, iar în urma sa rămase doar vidul.

— Ai auzit ce-a spus. Trebuie s-o trezim pe buni, a spus Lettie.

— N-o să-i placă asta, a spus Ginnie. Am putea la fel de bine să-ncercăm să trezim o...

— Nu contează. Dacă n-o trezim, o să distrugă toată creația asta.

— Nu știu *cum*, a spus Ginnie.

Un pâlț de păsări ale foamei au zburat către un petic de cer noptatic, pe care stelele se ițeau în spărturile dintre nori, și au sfâșiat o constelație în formă de zmeu, al cărei nume nu-l știusem niciodată, și zgâriind, și rupând, și mestecând, și înghițind. În câteva secunde, acolo unde se aflaseră cerul și constelația, nu mai rămase decât nimicnicia pulsândă care-mi rănea ochii dacă o priveam direct.

Eram un copil normal, adică eram egoist și nu tocmai convins de existența lucrurilor din afara mea. Aveam o siguranță incontestabilă, că eu eram cel mai important aspect al creației. Nu era nimic mai important pentru mine decât eu însumi.

Chiar și așa, am înțeles ce vedeam. Păsările foamei aveau să... de fapt, *distrugeau lumea*, o transformau în nimic. În curând, lumea urma să piară. Mama, tata, sora mea, casa, colegii mei de școală, orașelul, bunicii, Londra, Muzeul de Istorie Naturală, Franța, televizorul, cărțile, Egiptul Antic – din pricina mea, toate aceste lucruri aveau să dispară, iar locul avea să le fie luat de nimic.

Nu voiam să mor. Mai mult, nu voiam să mor la fel ca Ursula Monkton, sub pintenii și ciocurile tăioase ale unor lucruri care, posibil, nu aveau nici picioare, nici chipuri. Nu voiam deloc să mor. Înțelegeți.

Am dat drumul mâinii lui Lettie Hempstock și am fugit cât de repede am putut, știind că să ezit, chiar să încetinesc, ar fi însemnat să mă răzgândesc, adică cel mai rău lucru pe care-l puteam face, și ce puteam face era să-mi salvez viața.

Cât de departe am fugit? Nu prea departe, cred. Lettie Hempstock striga să mă opresc, și totuși am fugit, traversând pământul fermei, pe care fiecare fir de iarbă, fiecare pietricică, fiecare salcie și tufă de alun strălucea în auriu. Am fugit spre întuneric. Am fugit, și m-am detestat fiindcă fugeam, la fel cum mă uram când sărisem de pe trambulina mare în piscină, știind că nu

era cale de întoarcere, că nu se putea termina altfel decât dureros. Și mai știam că eram dispus să-mi dau viața ca să salvez lumea.

În timp ce fugeam spre păsările foamei, ele s-au ridicat în aer, așa cum zboară porumbeii când fugi în direcția lor. Știam că se rotesc.

Am rămas acolo, în întuneric, și am așteptat să coboare. Am așteptat ca ciocurile lor să-mi sfâșie pieptul, să-mi devoreze inima.

Am rămas acolo preț de două bătăi de inimă – poate, și mi s-a părut o veșnicie.

Apoi se întâmplă. Ceva se izbi în mine din spate și mă împinse în noroiul de pe marginea aleii, cu fața în jos. Am văzut scânteii luminoase care nu erau de fapt acolo. Pământul m-a izbit în stomac, și mi s-a tăiat respirația.

(Aici intervine fantoma unei amintiri: un moment-fantomă, o reflecție tremurătoare în lacul memoriei. Știu cum m-aș fi simțit când mi-ar fi smuls inima. Cum m-aș fi simțit dacă păsările foamei, numai guri, mi-ar fi sfâșiat pieptul și mi-ar fi scos inima, bătând încă, și ar fi devorat-o ca să ajungă la ce se afla înăuntrul ei. Cunosc sentimentul, de parcă ar fi fost într-adevăr o parte a vieții și a morții mele. Apoi, amintirea se întrerupe, se desprinde, și...)

O voce a spus:

— Idiotule! Nu mișca! Nu... mișca, iar vocea îi aparținea lui Lettie Hempstock, dar eu nu m-aș fi putut mișca nici dacă aș fi vrut.

Era deasupra mea și era mai grea decât mine, și mă împingea în iarbă, în pământul umed, iar eu nu puteam vedea nimic.

Totuși, i-am simțit.

I-am simțit izbindu-se în ea. Mă ținea culcat, făcând din corpul ei o barieră între mine și restul lumii.

I-am auzit vocea văitându-se de durere.

Am simțit cum se cutremura și se chircea.

Erau țipete amenințătoare de triumf și foame și mi-am auzit propria voce scâncind și hohotind, atât de tare...

— Este inacceptabil, a spus o voce.

Era o voce cunoscută, dar n-am putut-o identifica și nu m-am putut nici mișca să văd cine vorbea.

Lettie era deasupra mea, încă tremurând, dar când se auzi vocea, nu se mai mișcă. Vocea continuă:

— Cu ce drept îmi răniți copilul?

O pauză. Apoi:

— *Se afla între noi și prada noastră de drept.*

— Vă hrăniți cu stârvuri. Leșuri, rămășițe, gunoi. Curățați. Credeți că-mi puteți răni familia?

Știam cine vorbea. Suna ca vocea bunicii lui Lettie, bătrâna doamnă Hempstock. Ca ea, și totuși foarte diferită. Dacă bătrâna doamnă Hempstock ar fi fost împărăteasă, ar fi vorbit așa, cu o voce mai pompoasă și mai formală, și totuși mai muzicală decât vocea de bătrână pe care o cunoșteam.

Ceva umed și cald îmi curgea pe spate.

— *u... Nu, doamnă.*

A fost prima dată când am identificat teamă sau îndoială în vocea uneia dintre păsările foamei.

— Există pacte, există legi și tratate, iar voi le-ați încălcat pe toate.

Urmă o tăcere mai puternică decât cuvintele. Nu aveau nimic de spus.

Am simțit cum trupul lui Lettie a fost rostogolit de pe mine, și am privit în sus, către chipul sensibil al lui Ginnie Hempstock. Ședea pe jos, la marginea drumului, și mi-am îngropat fața la pieptul ei. M-a cuprins cu un braț, iar pe Lettie, cu celălalt.

Din umbre, a vorbit o pasăre a foamei, cu o voce care nu era o voce, și a spus doar atât:

— *Ne pare rău pentru pierderea suferită.*

— Vă pare rău? Cuvintele au fost scuipate, nu spuse.

Ginnie Hempstock se legăna dintr-o parte în alta, fredonând încet și fără cuvinte pentru mine și pentru fiica ei. Mă înconjurase cu brațul. Am ridicat capul și am privit persoana care vorbea, cu ochii încețoșați de lacrimi.

M-am uitat lung la ea.

Era bătrâna doamnă Hempstock, presupun. Era și nu era. Era bunica lui Lettie, la fel cum...

Vreau să zic...

Strălucea precum argintul. Părul ei era încă lung, încă alb, însă stătea dreaptă ca o adolescentă. Ochii mei se obișnuiseră prea mult cu întunericul și nu i-am putut privi chipul, ca să văd dacă era cel cu care mă obișnuisem: era prea luminos. Luminos ca o flacără de magneziu. Luminos precum o noapte luminată de artificii. Era precum soarele de amiază reflectându-se într-o monedă de argint.

Am privit-o cât de mult am putut, apoi am întors capul și mi-am lipit strâns pleoapele, incapabil să văd ceva, având doar o senzație pulsândă de după imagine.

Vocea care semăna cu a bătrânei doamne Hempstock spuse:

— Să vă leg în inima unei stele întunecate, ca să vă îndurați suferința într-un loc în care fiecare fracțiune de secundă durează o mie de ani? Să invoc învoielile Creației și să vă șterg de pe lista lucrurilor create, așa încât să se piardă orice urmă de păsări ale foamei, iar orice lucru ar dori să hoinărească dintr-o lume în alta s-o poată face fără amenințarea vreunui pericol?

Am așteptat un răspuns, dar n-am auzit nimic. Doar un scheunat, un mârâit de durere sau de frustrare.

— Am terminat-o cu voi. Mă voi ocupa de voi în felul meu și la vremea mea. Acum trebuie să mă ocup de copii.

— *Da, doamnă.*

— *Mulțumim, doamnă.*

— Nu vă grăbiți. Nimeni nu pleacă nicăieri până nu puneți toate lucrurile înapoi unde erau. Bootes lipsește de pe cer. Au dispărut un stejar și o vulpe. Faceți bine și puneți-le înapoi, unde erau.

Apoi vocea argintată a împărătesei adăugă, cu un ton care-i aparținea, fără îndoială, bătrânei doamne Hempstock:

— *Paraziților.*

Cineva fredona un cântecel. Mi-am dat seama, parcă de la mare distanță, că eram eu, chiar în momentul în care mi-am dat seama și ce anume cântam: *Fetițe și băieței, haideți afară la joacă.*

*... luna lucește ca ziua.
Lasă-ți cina, las-o iar
hai la joacă, hai afară.
Hai strigând și hai pe loc,
Hai, din suflet sau deloc...*

M-am agățat de Ginnie Hempstock. Mirosea a fermă, a bucătărie, a animale și a mâncare. Mirosea foarte real, iar realitatea îmi era necesară în clipa aceea.

Am întins o mână și am atins timid umărul lui Lettie. Nu s-a mișcat, nici nu a reacționat.

Atunci, Ginnie a început să vorbească, dar la început n-am știut dacă vorbea cu ea însăși, cu Lettie sau cu mine.

— Au întrecut măsura, spunea. Te-ar fi putut răni, copile, și n-ar fi însemnat nimic. Ar fi putut răni lumea asta fără ca un cuvânt să fie spus – e doar o lume, în fond, și sunt doar fire de nisip în deșert, aceste lumi. Dar Lettie face parte din familia Hempstock. E în afara influenței lor, copila mea. Și au rănit-o.

Am privit-o pe Lettie. Capul îi atârna și nu îi vedeam chipul. Avea ochii închiși.

— O să fie bine? am întrebat.

Ginnie nu mi-a răspuns. Doar ne-a îmbrățișat mai strâns pe amândoi, ne-a legănat și a fredonat un cântecel fără cuvinte.

Ferma și pământul din jur nu mai scânteiau în auriu. Nu mai simțeam nimic pândindu-mă din umbră.

— Nu-ți face griji, spuse o voce bătrână, din nou familiară. Ești în perfectă siguranță, ca o stâncă. Mai sigur decât multe stânci pe care le-am văzut. Au plecat.

— Se vor întoarce, am zis. Îmi vor inima.

— N-au să revină în lumea asta pentru tot ceaiul din China, spuse bătrâna doamnă Hempstock. Nu că le-ar putea folosi la ceva ceaiul – sau China – nu mai mult decât orice stârvar.

De ce mi se păruse că are o strălucire argintie? Purta un halat cenușiu, peticit și răspeticit, deasupra unei cămăși de noapte,

probabil, o cămașă de noapte care nu mai fusese la modă de câteva sute de ani.

Bătrâna puse o mână pe fruntea palidă a nepoatei sale, o ridică, apoi îi dădu drumul.

Mama lui Lettie clătină din cap.

— S-a terminat, spuse ea.

Atunci am înțeles, în sfârșit, totul, și m-am simțit ca un prost fiindcă nu pricepusem mai devreme. Fata de lângă mine, ținută în brațe de mama ei, la pieptul acesteia, își dăduse viața pentru ca eu să trăiesc.

— Trebuiau să mă rănească pe mine, nu pe ea, am spus.

— Nu exista niciun motiv să vă atingă pe niciunul dintre voi, a spus bătrâna, pufnind.

M-am simțit vinovat, o vină dincolo de orice sentiment încercat până atunci.

— Ar trebui s-o ducem la spital, am spus, plin de speranță. Am putea chema un doctor. Poate ar face-o să se simtă mai bine.

Ginnie clătină din cap.

— A murit? am întrebat.

— Dacă a murit? repetă bătrâna îmbrăcată în halat. Părea ofensată. De paaarcăă, continuă ea, lungind fiecare vocală ca și cum ar fi fost singurul mod de a-mi transmite gravitatea cuvintelor sale, de paaarcăă o Hempstooock ar faceee vreodată cevaaa atââât de... *comun*...

— E rănită, spuse Ginnie Hempstock, strângându-mă mai aproape, mai rău de-atât nu se *putea*. E atât de aproape de moarte, încât n-o să mai aibă nicio șansă dacă nu facem ceva, repede.

Mă mai îmbrățișă o dată, apoi spuse:

— Ridică-te de-acum.

M-am ridicat, clătinându-mă pe picioare.

Ginnie Hempstock s-a ridicat și ea. Trupul fiicei sale îi atârna moale pe brațe. Când mama ei s-a sculat de jos, Lettie s-a clătinat și s-a scuturat ca o păpușă de cârpă, iar eu am privit-o lung, mut de uimire.

— A fost vina mea, am spus. Îmi pare rău. Îmi pare foarte rău.

— Ai avut intenții bune, a spus bătrâna doamnă Hempstock, însă fiica ei n-a spus nimic.

S-a îndreptat către fermă, cotind prin spatele magaziei de mulș. M-am gândit că Lettie era prea mare ca să fie purtată în brațe, însă Ginnie o ducea de parcă n-ar fi cântărit mai mult ca un pîsoi, cu capul și trunchiul odihnindu-se pe umărul ei, ca un copil adormit dus seara la culcare. Ginnie o ducea mai departe, pe cărare, pe lângă gard, tot mai în spate și mai în spate, până când am ajuns la iaz.

Acolo nu era nici o adiere, iar noaptea era cuprinsă de-o tăcere perfectă. Cărarea ne era luminată doar de lună, și atât. Iazul, când am ajuns acolo, era doar un iaz. Nu se vedea nicio lumină aurie, sclipitoare. Nicio lună plină, în mod miraculos. Iazul era negru și cețos, iar luna nouă, cea adevărată, se oglindea în el.

M-am oprit la marginea iazului și bătrâna doamnă Hempstock s-a oprit lângă mine.

Dar Ginnie Hempstock a continuat să meargă.

S-a împleticit, avansând cu greu prin apa iazului, până când i-a ajuns la coapse, cu haina și fusta plutind în jurul ei, împrăștiind reflecția lunii în zeci de luni mai mici, care se risipeau și se regrupau, înconjurând-o.

În mijlocul iazului, când apa îi ajunse peste umeri, se opri. O luă pe Lettie de pe umăr, astfel încât corpul fetei era susținut, sub cap și sub genunchi, de mâinile sale îndemânatic. Apoi – încet, chinuitor de încet – o lăsă pe Lettie în apă.

Corpul fetei plutea la suprafața iazului.

Ginnie a făcut un pas în spate, apoi încă unul, fără să-și ia privirea de la fiica sa.

Am auzit un zgomot brusc, parcă scos de un vânt teribil care se apropia de noi.

Trupul lui Lettie s-a scuturat.

Nu am simțit nicio adiere, dar la suprafața iazului au apărut pete albe de spumă. Am văzut valuri, mai întâi blânde, care abia clipeceau, apoi tot mai mari, lovindu-se de marginea iazului. Un

val s-a ridicat și s-a spart aproape de mine, stropindu-mi hainele și fața. Am simțit umezeala apei pe buze – era sărată.

— Îmi pare rău, Lettie, am șoptit.

Ar fi trebuit să pot vedea celălalt mal al iazului. Îl văzusem cu câteva minute înainte. Însă valurile care se izbeau l-au făcut să dispară, și nu puteam vedea nimic dincolo de corpul plutitor al lui Lettie, în afară de vastitatea oceanului singuratic, și de întuneric.

Valurile au crescut. Apa a început să strălucească în lumina lunii, la fel cum strălucise când se afla în găleată – într-o nuanță de albastru palid, perfect. Forma întunecată de la suprafața apei era trupul unei fete care-mi salvase viața.

Niște degete osoase mi se așezară pe umeri.

— Pentru ce îți pare rău, băiete? Pentru c-ai ucis-o?

Am dat din cap, pentru că știam că vocea m-ar trăda.

— Dar nu a murit. Nu ai ucis-o tu, și nici păsările foamei, deși au făcut tot posibilul să ajungă la tine prin ea. I-a fost redată oceanului ei. Într-o zi, când va decide c-a venit timpul, oceanul ne-o va înapoia.

M-am gândit la cadavre și schelete cu perle în loc de ochi, la sirene cu cozi care se unduiau când se mișcau, la fel cum se mișcaseră și cozile peștișorilor aurii, înainte ca peștișorul meu auriu să nu se mai miște, ci să zacă pe spate, la fel ca Lettie, deasupra apei.

— Va fi la fel? am întrebat.

Bătrâna hohoti, de parcă aș fi spus cel mai amuzant lucru din lume.

— Nimic nu e vreodată la fel, a spus ea, nicio secundă mai târziu, nici peste o sută de ani. Iar oamenii se schimbă la fel de mult ca și oceanele.

Ginnie ieși cu dificultate din apă și rămase pe mal, lângă mine, cu capul plecat. Valurile se spărgeau și se izbeau, apoi se retrăgeau. Se auzea un zgomot îndepărtat, care devenea din ce în ce mai tare: ceva se apropia de noi, de dincolo de ocean. De la kilometri distanță, de la sute și sute de kilometri, venea; o linie

subțire, albă, gravată în albastrul strălucitor, crescând pe măsură ce se apropia.

Valul imens venea, iar lumea se clătina. Eu am privit în sus când a ajuns la noi. Era mai înalt decât copacii, decât casele, decât puteau să cuprindă mintea și ochii, decât putea inima să urmeze.

Doar când atinse corpul plutitor al lui Lettie Hempstock, valul enorm se sparse. M-am așteptat să fiu udat până la piele sau, mai rău, să fiu purtat departe de apa furioasă a oceanului, și am ridicat o mână ca să-mi acopăr fața.

Dar niciun val n-a împrășcat, izbindu-se asurzitor de mal, iar când mi-am coborât mâna n-am mai văzut decât apa neagră, liniștită, a unui iaz în noapte. Nimic nu se mai afla la suprafață, decât o spoială de nuferi și reflecția meditativă, incompletă a lunii.

Bătrâna doamnă Hempstock dispăruse și ea. M-am gândit că era lângă mine, dar numai Ginnie se afla acolo, alături, privind tăcută în oglinda întunecată a micului iaz.

— Așa, spuse ea. Te duc acasă.

Capitolul XV

În spatele grajdului pentru vaci era parcat un Land Rover. Portierele erau deschise, iar cheia se afla în contact. M-am așezat pe locul din stânga, acoperit cu ziare, și am privit-o pe Ginnie Hempstock întorcând cheia. Motorul a bolborosit de câteva ori înainte să pornească.

Nu mi-o imaginasem conducând pe niciuna dintre femeile din familia Hempstock.

— Nu știam că aveți o mașină, am spus.

— Nu știi multe lucruri, a spus cu acreală doamna Hempstock.

Apoi m-a privit mai blând și a spus:

— Nu le poți ști pe toate.

A pornit Land Rover-ul în marșarier și acesta și-a croit anevoios drum peste brazdele și băltoacele din spatele fermei.

Aveam ceva în minte.

— Bătrâna doamnă Hempstock a spus că Lettie n-a murit, am zis. Dar părea moartă. Cred că e, de fapt, moartă. Nu cred că e adevărat că nu e moartă.

Ginnie părea gata să spună ceva despre natura adevărului, dar a spus doar atât:

— A fost rănită foarte grav. A luat-o oceanul. Sincer, nu știu dacă ne-o va înapoia vreodată. Dar putem spera, nu-i așa?

— Da.

Am strâns pumnii și am sperat din toate puterile.

Am săltat și ne-am hurducat pe alee, cu douăzeci și cinci de kilometri la oră.

— Chiar era... chiar este fiica dumneavoastră? am întrebat.

Nu știam și încă nu știu de ce am întrebat-o așa ceva.

Poate fiindcă voiam să știu mai multe despre fata care-mi salvase viața, care mă salvase nu doar o dată. Nu știam nimic despre ea.

— Mai mult sau mai puțin, a spus Ginnie. Bărbații din familia Hempstock, frații mei, au plecat în lume și au avut copii care au avut alți copii, la rândul lor. Există alte femei din familia

Hempstock în lume, și pun pariu că fiecare dintre ele este o minune în felul ei. Însă doar buni, eu și Lettie suntem esența.

— N-a avut un tătic? am întrebat.

— Nu.

— Dumneata ai avut un tătic?

— Ești de neîntrecut la întrebări, așa-i? Nu, dragule. Niciodată n-am apelat la asta. Ai nevoie de bărbați doar dacă vrei să crești alți bărbați.

— Nu trebuie să mă duceți acasă, am spus. Aș putea rămâne cu voi. Aș putea aștepta până când Lettie se va întoarce din ocean. Aș putea lucra la fermă, să vă car lucruri și să învăț să conduc un tractor.

— Nu, a spus ea, dar cu blândețe. Trebuie să-ți continui viața. Lettie ți-a oferit-o. Trebuie doar să crești și să încerci să fii demn de ea.

Am simțit un fior de ciudă. Deja era greu să fii în viață, să încerci să supraviețuiești în lume și să-ți găsești locul în ea, să faci ceea ce trebuie ca să te descurci, darămite să te mai și întrebă dacă ce ai făcut, orice-ar fi fost, a meritat ca o persoană să-și fi dat... poate chiar *viața* pentru asta. Nu era *corect*.

— Viața nu-i dreaptă, a spus Ginnie, de parcă aș fi vorbit cu voce tare.

A întors pe aleea noastră și a oprit în fața ușii de la intrare. Ne-am dat jos.

— Ar fi mai bine să-ți ușurez întoarcerea acasă, a spus ea.

Doamna Hempstock a sunat la ușă, deși aceasta nu era niciodată încuiată, și s-a șters cu sânge pe picioarele încălțate în cizme Wellington, până când mama a venit să deschidă. Era îmbrăcată de culcare și purta halatul roz cu pătrățele.

— Iată-l, a spus Ginnie. În siguranță, ca un soldat întors din războaie. S-a simțit de minune la petrecerea de plecare a lui Lettie, dar acum e timpul ca acest tânăr să se odihnească.

Mama avea o privire goale, aproape confuză. Apoi confuzia a fost înlocuită de un zâmbet, de parcă lumea s-ar fi remodelat într-o formă care avea sens.

— Oh, n-ar fi trebuit să-l aduceți, a spus mama. Unul dintre noi ar fi venit să-l ia.

Apoi s-a uitat în jos, către mine.

— Ce-i spui doamnei Hempstock, dragule?

Am spus automat:

— Mulțumesc-că-ați-avut-grijă-de-mine.

— Foarte bine, dragă, a spus mama, continuând. Apoi: Lettie pleacă undeva?

— În Australia, a zis Ginnie, ca să stea cu tatăl ei. Ne va fi dor de băiețelul ăsta și de jocurile lui, dar vă vom anunța când se întoarce Lettie. Poate veni din nou să se joace, atunci.

Deveneam din ce în ce mai obosit. Petrecerea fusese amuzantă, deși nu-mi aminteam mare lucru. Totuși, știam că nu aveam să mai vizitez ferma familiei Hempstock. Nu fără Lettie acolo.

Australia se afla la mare, mare distanță. Mă întrebam cât va dura până se va întoarce din Australia cu tatăl ei. Câțiva ani, probabil. Australia se afla de cealaltă parte a lumii, dincolo de ocean...

Un colț neînsemnat al minții mele își amintea un fir diferit al evenimentelor. Apoi l-am pierdut, parcă trezit dintr-un somn confortabil. Am privit în jur, m-am acoperit cu așternuturile și m-am întors la visul meu.

Doamna Hempstock a urcat înapoi în vechiul său Land Rover, atât de stropit cu noroi (acum puteam vedea asta, în lumina de deasupra ușii din față), încât aproape că nu mai rămăsese vreo urmă din vopseaua originală. A mers în marșarier în josul aleii, către drum.

Mama nu părea deranjată că mă întorsesem acasă îmbrăcat elegant, când era aproape unsprezece noaptea. Dar a spus:

— Am o veste proastă, dragule.

— Care?

— Ursula a trebuit să plece din cauza unor probleme de familie. Probleme urgente. A plecat deja. Știu cât de mult o plăceați voi, copiii.

Știam că mie nu-mi plăcuse, dar n-am zis nimic.

Nu mai dormea nimeni în camera mea din capul scării. Mama m-a întrebat dacă mi-ar plăcea să-mi primesc dormitorul înapoi pentru o vreme. Am spus că nu, fără să fiu sigur de ce. Nu-mi puteam aminti de ce nu-mi plăcuse deloc Ursula Monkton. Mă simțeam vag vinovat fiindcă o detestam atât de absolut și de irațional, însă nu doream defel să mă întorc în dormitorul acela, în ciuda chiuvetei galbene taman pe măsura mea, așa că am rămas în camera pe care-o împărțeam cu sora mea până când familia noastră s-a mutat din casa aceea, cinci ani mai târziu (noi am protestat, iar adulții au fost, cred, ușurați că își rezolvaseră dificultățile financiare).

După ce ne-am mutat, casa a fost demolată. N-am vrut să merg și s-o văd nelocuită, și am refuzat să asist la demolare. O prea mare parte a vieții mele era legată de cărămizile și grinzile acelea, de țevi și de pereți.

Mulți ani mai târziu, sora mea, ea însăși adult, mi-a mărturisit că avea impresia că mama noastră o concediasse pe Ursula Monkton (pe care și-o amintea cu plăcere drept o îngrijitoare drăguță dintr-un șir de morocănoase) pentru că tata avea o aventură cu ea. Era posibil, am căzut de acord. Părinții noștri trăiau încă, pe atunci, și i-aș fi putut întreba, însă n-am făcut-o.

Tata nu a vorbit despre întâmplările din acele seri, nici atunci, nici mai târziu.

Pe când aveam vreo douăzeci de ani, m-am împrietenit, în sfârșit, cu tata. Aveam foarte puține în comun când eram copil, și eram sigur că-l dezamăgisem. Nu ceruse un copil pasionat de cărți, pierdut în lumea lui. Voia un băiat care să facă tot ce-i plăcea lui: să înoate și să boxeze, să joace rugby și să conducă mașina cu plăcere; dar nu avusese parte de asta.

N-am mai coborât până la capătul aleii. Nu m-am gândit la mașina Mini albă, iar când îmi venea în minte minerul de opale, se întâmpla fiindcă vedeam cele două opale neprelucrate de pe polița de deasupra șemineului nostru. Mi-l aminteam purtând cămașă cadrilată și blugi. Pielea lui era bronzată, nu în acea nuanță roșu-

cireșie cauzată de otrăvirea cu monoxid de carbon. Nu purta papion.

Monstru, motanul roșcovan pe care ni-l lăsase minerul de opale, plecase să caute mâncare pe la alte familii, și, cu toate că îl vedeam din când în când bântuind prin șanțurile și copacii de la capătul aleii, nu venea când îl chemam. M-am simțit ușurat, cred. Nu fusese niciodată pisica noastră. Știam asta, și cred că și el știa.

Bănuiesc că o poveste contează doar în măsura în care personajele sale se schimbă. Dar eu aveam șapte ani când s-au întâmplat toate astea și am rămas la fel ca la început, nu-i așa? E valabil și pentru toți ceilalți. Oamenii nu se schimbă.

Și totuși, unele lucruri s-au schimbat.

Cam la o lună după aceste întâmplări, și la cinci ani înainte ca lumea dărăpănată în care locuiam să fie demolată și înlocuită de case scunde, drepte și aliniate, locuite de tineri inteligenți care lucrau în oraș, dar stăteau în orașelul meu, care făceau bani și plasau banii dintr-o parte în alta, dar care nu construiau, nu săpau, nu lucrau la fermă și nu țeseau, și cu nouă ani înainte s-o sărut pe Callie Anders...

M-am întors de la școală. Eram în mai, sau poate în primele zile de iunie. Ședea lângă ușa din spate, de parcă știa precis unde se afla și pe cine aștepta: o pisică neagră, ceva mai mare decât un pui, cu o pată albă deasupra urechii și cu ochi de un albastru-verzui intens și neobișnuit. S-a ținut după mine în casă.

Am hrănit-o dintr-o conservă pe care o luasem pentru Monstru, în crăcioara prăfuită a acestuia.

Părinții mei, care nu observaseră dispariția motanului roșcovan, n-au observat, la început, sosirea noii pisici, iar când tata a comentat ceva pe marginea existenței sale, locuia deja cu noi de câteva săptămâni, explorând grădina până când mă întorceam de la școală, apoi stând cu mine cât timp citeam sau mă jucam. Noaptea aștepta sub pat până la stingerea luminilor, apoi își făcea loc pe o pernă, lângă mine, lingându-mă pe păr și torcând încet, ca să nu o deranjeze pe sora mea.

Adormeam cu fața în blănița ei, ascultând cum torcea profund, electric, mângâindu-mi obrazul.

Avea niște ochi atât de neobișnuiți! Mă făceau să mă gândesc la mare, așa că i-am spus Ocean, și n-aș fi știut să explic de ce.

EPILOG

Am stat pe banca verde, hodorogită, de lângă iazul pentru rațe, în spatele clădirii din cărămidă roșie a fermei, și m-am gândit la pisicuța mea.

Mi-am amintit doar că Oceanul devenise o pisică, pe care am adorat-o mulți ani la rând. M-am întrebat ce se petrecuse cu ea, iar apoi m-am gândit. *Nu contează că nu-mi mai pot aminti detaliile. A ajuns-o moartea. Ni se întâmplă tuturor.*

În clădirea fermei s-a deschis o ușă și am auzit pași pe cărare. Curând, bătrâna s-a așezat lângă mine.

— Ți-am adus o ceașcă de ceai, a spus ea. Și un sandvici cu brânză și roșii. Stai de ceva vreme aici. Am crezut c-ai leșinat.

— Într-un fel, așa a fost, i-am spus. Mulțumesc.

Cât timp stătusem acolo, se înserase fără să bag de seamă.

Am luat ceaiul și am sorbit din el, privind-o pe femeie, de data aceasta cu grijă. Am comparat-o cu amintirile de-acum patruzeci de ani.

— Nu sunteți mama lui Lettie. Sunteți bunica ei, nu-i așa? Sunteți bătrâna doamnă Hempstock?

— Întocmai, a răspuns ea, netulburată. Mănâncă-ți sandviciul.

Am luat o mușcătură. Era bun, foarte bun. Pâine proaspăt coaptă, brânză sărată, tare, roșii care au cu adevărat gust de roșii.

Eram pierdut în amintiri și am vrut să știu ce însemna totul.

— E adevărat? am întrebat, simțindu-mă ca un prost.

Dintre toate întrebările pe care le-aș fi putut pune, o alesesem tocmai pe aceea.

Bătrâna doamnă Hempstock ridică din umeri.

— Ce ți-ai amintit? Probabil. Mai mult sau mai puțin. Oamenii își amintesc lucrurile diferit, și nu vei găsi doi oameni să-și amintească la fel, fie că se aflau sau nu acolo. Aștia ca voi stau unul lângă altul și se pot afla la distanță de continente.

Mai era o întrebare la care aveam nevoie de răspuns.

— De ce am venit aici?

S-a uitat la mine de parcă ar fi fost o întrebare-capcană.

— În mormântarea, a spus. Ai vrut să pleci departe de toți și să fii singur. Așa că, mai întâi, ai condus înapoi la locul unde ai stat când erai copil, iar când nu ți-a oferit lucrurile de care-ți era dor, ai veni aici, așa cum faci mereu.

— Așa cum faci mereu?

Am mai băut niște ceai. Era încă fierbinte și destul de tare, o ceașcă excelentă din ceaiul muncitorului.

O lingură ar sta dreaptă în el, spunea mereu tata despre o ceașcă de ceai pe gustul lui.

— Așa cum faci mereu, a repetat ea.

— Nu, am spus. N-am mai fost aici de când a plecat Lettie în Australia. De la petrecerea ei de plecare. Apoi am adăugat: Care n-a avut loc. Știți ce vreau să spun.

— Uneori, te întorci, a spus ea. Ai fost o dată aici când aveai douăzeci și patru de ani, așa-mi amintesc. Aveai doi copii mici și-ți era teamă. Ai venit aici înainte să pleci din părțile astea. Cred că aveai vreo treizeci de ani. Ți-am dat să mănânci zdravăn la bucătărie și mi-ai spus despre visele tale și despre arta pe care o creai.

— Nu-mi amintesc.

Își înlătură părul din ochi.

— E mai ușor așa.

Mi-am băut ceaiul și mi-am terminat de mâncat sandviciul. Cana era albă, la fel și farfuria. Seara nesfârșită de vară se apropia de final.

— De ce am venit aici? am întrebat iar.

— Așa a vrut Lettie, a spus cineva.

Persoana care spusese asta se plimba în jurul iazului. Era o femeie cu haină maronie și cizme Wellington. Am privit-o confuz. Părea mai tânără decât mine acum. Mi-aminteam că era mare, adultă, însă am observat acum că avea spre patruzeci de ani. O știam solidă, dar era trupeșă, atractivă – genul acela de femeie îmbujorată. Era încă Ginnie Hempstock, mama lui Lettie, și arăta, eram sigur, la fel ca acum peste patruzeci de ani.

S-a așezat pe bancă, lângă mine, așa că eram flancat de câte o femeie din familia Hempstock. A spus:

— Cred că Lettie vrea doar să știe că a meritat.

— Ce a meritat?

— Tu, zise bătrâna, cu asprime.

— Lettie a făcut ceva foarte important pentru tine, a spus Ginnie. Cred că vrea doar să știe ce s-a întâmplat după aceea și dacă a meritat ce-a făcut.

— S-a... sacrificat pentru mine.

— Se poate spune și așa, a zis Ginnie. Păsările foamei îți sfâșiau inima. Țipai atât de cumplit. N-a putut îndura asta. Trebuia să facă ceva.

Am încercat să-mi aduc aminte.

— Nu așa îmi amintesc eu, am spus.

Bătrâna doamnă a pufnit.

— Nu ți-am zis că n-ai să găsești doi oameni să-și amintească la fel același lucru?

— Pot să vorbesc cu ea?

— Doarme, a spus mama lui Lettie.

— Nu până nu termină ce are de făcut acolo unde e, a zis bunica lui Lettie, gesticulând, dar nu mi-am putut da seama dacă arăta spre iaz sau spre cer.

— Când se va întâmpla asta?

— Când va fi pregătită, a spus bătrâna.

— Curând, a zis, odată cu ea, fiica ei.

— Ei bine, am zis, dacă m-a adus aici să se uite la mine, atunci, să se uite.

Iar când am spus-o, am știut că se întâmplase deja. Cât timp șezusem pe bancă? Pe când mi-o aminteam, mă examinase.

— Ah... A făcut-o deja, nu-i așa?

— Da, dragule.

— Și am trecut testul?

Chipul bătrânei din dreapta mea era impenetrabil. Se lăsa seara. Din stânga mea, femeia mai tânără spuse:

— Nu poți trece sau pica. Să fii om nu e un test pe care să-l treci sau să-l pici.

Am așezat cana și farfuria goală pe pământ.

— Cred că te descurci mai bine decât ultima oară când te-am văzut, spuse Ginnie Hempstock. Pentru început, îți crește o inimă nouă.

În amintirile mele femeia asta era cât un munte. Suspinasem și tremurasem la pieptul ei. Acum era mai scundă decât mine în înălțime și nu mi-o puteam imagina consolându-mă; nu așa. Pe cerul de deasupra iazului, luna era plină.

Nu-mi puteam aminti nici în ruptul capului în ce fază era luna, ultima dată când mă uitasem la ea. Nu-mi aminteam, de fapt, când fusese ultima dată când aruncasem mai mult de o privire lunii.

— Ce se va întâmpla acum?

— Ce se întâmplă de fiecare dată când vii aici, spuse bătrâna. Vei pleca acasă.

— Nu mai știu unde e, le-am zis.

— Mereu spui același lucru, a spus Ginnie.

În mintea mea, Lettie Hempstock era în continuare cu un cap mai înaltă decât mine. În fond, avea unsprezece ani. Mă întrebam ce aș fi văzut – pe cine aș fi văzut – dacă s-ar fi aflat acum în fața mea.

Luna care se reflecta în iaz era plină și ea, și m-am trezit gândindu-mă, pe neașteptate, la nebunii din poveste, cei care plecaseră să pescuiască luna dintr-un lac, cu plase, convinși că imaginea din apă era mai aproape și mai ușor de prins decât globul care atârna pe cer.

Firește că așa și este.

M-am ridicat și am făcut câțiva pași spre malul iazului.

— Lettie, am spus, încercând să ignor cele două femei din spatele meu. Îți mulțumesc că mi-ai salvat viața.

— N-ar fi trebuit să te ia cu ea de la bun început, când a plecat să găsească lucrul de la care a pornit totul, a pufnit bătrâna doamnă Hempstock. Nimic n-o împiedica să rezolve totul singură. Nu era

nevoie să te ia și pe tine să-i ții de urât, prostuța. Asta o să-i fie învățătură de minte pe viitor.

M-am întors și am privit-o pe bătrâna doamnă Hempstock.

— Chiar vă amintiți când a fost făcută luna? am întrebat.

— Îmi amintesc multe lucruri, a spus ea.

— O să mă întorc aici?

— Asta n-ai de unde să știi, a spus bătrâna.

— E vremea să pleci acum, a spus Ginnie Hempstock, cu blândețe. Oamenii se întreabă pe unde umbli.

Și când a vorbit despre ei, mi-am dat seama, cu groază, că sora mea, soțul ei, copiii ei și ai mei, toți cei care veniseră să-mi prezinte condoleanțe și să jelească, toți musafirii, se vor fi întrebând ce s-a ales de mine. Cu toate astea, dacă exista o zi în care puteau ierta mai ușor felul meu absent de-a fi, aceasta era ziua. Fusese lungă și dificilă. Eram bucuros că se terminase.

— Sper că n-am făcut prea mare deranj, am spus.

— Nu, dragule, a zis bătrâna. Chiar deloc.

Am auzit o pisică mieunând. O clipă mai târziu, a țâșnit din umbră într-un petic de lumină strălucitoare a lunii. S-a apropiat de mine încrezătoare și s-a frecat cu capul de pantoful meu.

M-am așezat pe vine lângă ea și am scărpinat-o pe frunte, apoi am mângâiat-o pe spate. Era o pisică frumoasă, neagră, sau așa am crezut, fiindcă luna înghițise culoarea lucrurilor. Avea o pată albă lângă o ureche.

— Aveam cândva o pisică așa ca asta, am spus. I-am spus Ocean. Era frumoasă. Nu-mi amintesc ce s-a întâmplat cu ea.

— Ne-ai adus-o înapoi, a zis Ginnie Hempstock.

Pe urmă mi-a atins umărul cu mâna, strângându-l o clipă, și a plecat.

Mi-am luat farfuria și cana și le-am dus cu mine pe cărarea de întoarcere spre casă, însoțit de bătrână.

— Luna chiar strălucește ca ziua, am spus. Așa, ca în cântec.

— E bine să ai lună plină, a fost de acord.

— Ciudat. Pe moment, am crezut că erați două. Nu-i bizar?

— Sunt doar eu, a spus bătrâna. Mereu doar eu.

— Știu, am spus. Firește că așa este.

Voiam să duc farfuria și cana în bucătărie, însă ea m-a oprit la ușa casei.

— Acum ar trebui să te întorci la familia ta. Or să trimită oameni să te caute.

— Or să mă ierte, am spus.

Speram că așa vor face. Sora mea avea să fie îngrijorată, și vor fi oameni dezamăgiți că nu putuseră să-mi spună cât de rău le părea pentru pierderea suferită.

— Ați fost atât de bună că m-ați lăsat să stau și să mă gândesc aici, lângă iaz. Vă sunt recunoscător.

— Aiureli, a spus ea. Nu-i vorba de bunătate.

— Data viitoare când vă scrie Lettie din Australia, să-i transmiteți salutări.

— Așa voi face, a spus. Se va bucura că te-ai gândit la ea.

M-am urcat în mașină și am pornit motorul. Bătrâna a stat în prag și m-a privit politicoasă până când am întors mașina și am pornit la drum pe alee.

M-am uitat înapoi la casă în oglinda retrovizoare, și o iluzie optică a făcut să pară că două luni atârnavă pe cer deasupra ei, ca o pereche de ochi care mă vegheau de sus: o lună perfect rotundă și cealaltă, geamăna ei de pe reversul cerului, o semilună.

Curios, m-am întors pe scaun și am privit în urmă. O singură semilună se afla deasupra fermei, liniștită, palidă și perfectă.

M-am întrebat de unde venise iluzia celei de-a doua luni, însă a durat doar o clipă și apoi am alungat gândul. Poate că era doar o imagine ulterioară percepției, am decretat, sau o fantomă; ceva ce îmi răscolise atât de puternic mintea, încât preț de o clipă am crezut că era reală, însă acum dispăruse, decăzuse în trecut, ca o amintire uitată – ca o umbră în asfințit.

MULȚUMIRI

Cartea pe care tocmai ați citit-o se încheie aici. Aici sunt mulțumirile. Ce voi spune acum nu face parte din carte și nu este necesar să citiți. În mare parte e o înșiruire de nume.

Le datorez mulțumiri multor persoane, celor care mi-au fost alături în viață când am avut nevoie de ele, celor care mi-au adus ceai, celor care au scris cărțile care m-au crescut. Ar fi o prostie să le menționez individual, dar iată.

Când am terminat de scris această carte, am trimis-o mai multor prieteni s-o citească, și au făcut asta cu ochi înțelepți. Apoi mi-au spus ce mergea și ce avea nevoie de îmbunătățiri. Le sunt recunoscător tuturor, însă mulțumiri aparte se îndreaptă către Maria Dahvana Headley, Olga Nunes, Alina Simone (regina titlurilor), Gary K. Wolfe, Kathleen Howard, Kelly McCullough, Eric Sussman, Hayley Campbell, Valya Dudycz Lupescu, Melissa Marr, Elyse Marshall, Anthony Martignetti, Peter Straub, Kat Dennings, Gene Wolfe, Gwenda Bond Anne Bobby, Lee „Budgie” Barnett, Morris Shamah, Farah Mendelsohn, Henry Selick, Clare Coney, Grace Monk și Cornelia Funke.

Cartea aceasta a început – deși pe atunci nu știam că urma să fie un roman – când Jonathan Strahan mi-a cerut o povestire. Am început să scriu pentru el despre minerul de opale și familia Hempstock (care locuiau în mintea mea de multă vreme), iar Jonathan a fost înțelegător și amabil când am recunoscut că nu avea să fie o povestire și m-am aventurat să scriu un roman.

În Sarasota, Florida, Stephen King mi-a amintit de bucuria de a scrie, pur și simplu, în fiecare zi. Câteodată, cuvintele ne salvează viața. Art Spiegelman mi-a oferit permisiunea de a folosi drept motto de deschidere un citat din conversația sa colaborativă cu Maurice Sendak în *New Yorker*.

Pe când tastam primul manuscris, îi citeam munca de peste zi soției mele, Amanda, seara, la culcare, și am învățat mai multe despre cuvintele scrise citindu-le tare decât am învățat vreodată

despre ceva scris de mine. Amanda a fost primul cititor, iar mirarea ei, întrebările și entuziasmul m-au călăuzit spre schițele următoare. Am scris această carte pentru Amanda, pe când era foarte departe și-mi era foarte dor de ea. Viața mea ar fi cenușie și plictisitoare fără ea. Familia mea adevărată mi-a permis cu generozitate să le așez versiuni extrem de fictive într-o carte care-mi jefuiește aleatoriu amintirile din copilărie și le remodelează în ceva nou și ciudat. Le sunt recunoscător tuturor și mai ales surorii mele celei mai mici, Lizzy, care nici măcar nu există în această versiune a evenimentelor, dar care m-a încurajat și mi-a trimis fotografii de mult uitate. Fiicele mele, Holly și Maddy, au citit cartea și au fost cei mai înțelepți și mai blânzi critici. Am editori minunați pe ambele maluri ale Atlanticului: Jennifer Brehl și Jane Morpeth, și Rosemary Brosnan. Toate au citit cartea în primă fază și mi-au sugerat aspecte pe care trebuia să le modific, să le repar și să le reconstruiesc, iar Jane și Jennifer s-au descurcat excelent cu sosirea unei cărți pe care nu o așteptau. Aș dori să mulțumesc foarte mult comitetului de Prelegeri Zena Sutherland, care au avut loc la biblioteca publică din Chicago. Prelegerea pe care am ținut-o în 2012 a fost, în retrospectivă, o conversație cu mine însumi despre această carte, în timp ce o scriam, pentru a încerca să înțeleg ce scriam și pentru cine. Merrilee Heifetz este de 25 de ani agentul meu literar. Sprijinul său în favoarea acestei cărți și a altor lucruri, timp de un sfert de secol, este neprețuit. Jon Levin, agentul meu pentru filme și altele asemenea, este un cititor cultivat și chiar aduce a Ringo Starr. Persoanele de treabă de pe Twitter au fost de mare folos când a trebuit să verific cât costau dulciurile de tip blackjack și salata de fructe în anii '60. Fără ei, aș fi scris cartea de două ori mai repede. În sfârșit, mulțumirile mele membrilor familiei Hempstock, care, într-o formă sau alta, au fost întotdeauna acolo când am avut nevoie de ei.

Neil Gaiman
Insula Skye, iulie 2012